

ഇബാദത്ത്

വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം

Title : IBADATH
VEEKSHANANGALUDE THARATHAMYAM

Author : Cheriya mundam Abdul Hameed

Price : Rs.5.00

Cover : Dakthoor

Type Setting : Fototypesettings
Rly. Station Link Road, Calicut - 2

Printing : KTC Offset, Calicut

Publishers : Qatar Indian Islahi Centre

Distribution : Yuvaltha Book House
P. B. No. 524 Calicut - 2

ഇബാദത്ത്

വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ്

Y B H 39 2/91 1000 En 2.

വത്തർ ഇന്ത്യൻ
ഇസ്ലാഹി സെൻറർ
പി. ബി. നം: 1080 or 12113
ദോഹ—ഖത്തർ

പ്രസ്താവന

പ്രപഞ്ചനാമനൊഴിച്ച് മറ്റൊരും 'ഇബാദത്തി'ന് അർഹരല്ലെന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവന് മാത്രമേ ഇസ്‌ലാമിൽ സ്ഥാനമുള്ളൂ. ഈ കാര്യം എല്ലാ മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാരും നിർവിവാദം അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇബാദത്ത് എന്താണ് എന്തല്ല എന്ന് വിവേചിച്ച് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും അവിതർക്കിതമാണ്.

ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തെപ്പറ്റി ചില അവ്യക്തതകളും ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. അത് അനാവരണം ചെയ്യാൻവേണ്ടി കേരള നദ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറി കെ. പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി നടത്തിയ ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും' എന്ന കൃതി. അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും കേരള ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി അമീർ കെ. സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി രചിച്ച വിമർശനഗ്രന്ഥമാണ് 'ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം'. ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും താരതമ്യം ചെയ്യുകയാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്ന സംശയപ്രശ്നങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുകയാണ് പക്ഷമതിയായ യുവ പണ്ഡിതനും ചിന്തകനുമായ ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരു മാലിക പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച സൂക്ഷ്മ വിശകലനം ഏത് നിലക്കും പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമല്ലോ.

1988-ൽ 'യുവത ബുക്ക് ഹൗസ്' കോഴിക്കോട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ പുസ്തകം രണ്ടുവർഷത്തിനുള്ളിൽ മുഴുവൻ വിറ്റുതീർന്നു. യുവസമൂഹം സമ്മേളനം നടക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചിന്താശീലരായ മുസ്‌ലിം ജനവൃത്തങ്ങളിൽ ഏറെ താൽപര്യമുള്ള ഈ വിഷയം കൂടുതൽ സഹൃദയർക്കെത്തിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് വിലയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ അനുവദിച്ച ഈ കൃതി ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്.

വായനക്കാരോട്

'ഇബാദത്ത്' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്വതന്ത്രവും സമഗ്രവുമായ ഒരു കൃതിയല്ല ഇത്. ആരെയും വിമർശിക്കാതെ 'ഇബാദത്ത്' സംബന്ധിച്ച സംശയങ്ങൾ ദൂരീകരിക്കാൻ വേണ്ടി കെ. എൻ. എം. സെക്രട്ടറി കെ. പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി എഴുതിയ 'ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും' എന്ന കൃതിയെയും, ഒട്ടും പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനമില്ലാതെ അതിനെ രൂക്ഷമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് കേരള ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി അമീർ കെ. സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി എഴുതിയ 'ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം' എന്ന കൃതിയെയും ഒരു താരതമ്യപഠനത്തിന് വിധേയമാക്കുകയാണ് ഈ ലേഖകൻ ചെയ്യുന്നത്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രസ്തുത രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടെ വെച്ച് വായിക്കേണ്ടതാണ്. കെ. പി. യുടെ ഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ പുസ്തകശാലകളിൽ ലഭ്യമാണ്. പക്ഷെ, കെ. സി. യുടെ ഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടോ ലഭ്യമല്ല. 'ഇബാദത്ത് സംശയങ്ങളും മറുപടിയും' എന്ന ജമാഅത്ത് പ്രസിദ്ധീകരണം വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് തന്നെ 'മുങ്ങി'യത് അനുവാചകർ ഓർക്കുന്നുണ്ടാകും. പ്രസ്തുത രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും പുസ്തകശാലകളിൽ ഇപ്പോൾ ലഭ്യമല്ലെങ്കിലും ലൈബ്രറികളിൽ പലയിടത്തും കാണും.

ഇബാദത്ത് സംബന്ധിച്ച സലഫികളുടെ നിലപാടിനെ കേവലം പിടിവാശിയും സങ്കുചിതത്വവും മാത്രമായി ജമാഅത്തുകാർ പലപ്പോഴും ചിത്രീകരിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതോടനുബന്ധിച്ചു ചേർക്കുന്ന ഡോ. യൂസുഫുൽ ഖർജാവിയുടെയും സയ്യിദ് മുഹദുദിയുടെയും പ്രസ്താവനകളും, 'പ്രബോധന'ത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണിയും സലഫികളുടെ നിലപാടിനെ പൂർണ്ണമായി ശരിവെക്കുന്നതത്രെ. ഈ വിഷയകമായി ഇതപര്യന്തം എഴുതപ്പെട്ട എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒട്ടും മുൻവിധികൂടാതെ വായിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് വിശുദ്ധബുർആന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ ഇബാദത്ത് എന്താണ്, എന്തല്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമനുഭവപ്പെടുകയില്ലെന്ന് ഈ ലേഖകൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

— ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ്

തൗഹീദും നിയമ നിർമ്മാണാധികാരവും

— ഡോ. യൂസുഫ് ഖർജാവി

നിർബന്ധമായും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായിരിക്കേണ്ടതും, അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ആർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അത്തുണതവും നിരുപാധികവുമായ അധികാരമത്രെ. അതിന് യാതൊരു പരിധിയും പരിമിതിയും ഇല്ല. ഏക ദൈവത്വത്തിന്റെ അനിവാര്യ താൽപര്യങ്ങളിലൊന്നത്രെ അത്.

ഈയർത്ഥത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിനായിരിക്കുക എന്നത് അല്ലാഹു അനുവദിച്ച അളവിൽ മനുഷ്യർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാധികാരമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു എതിരല്ല. അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതല്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള നിയമ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാത്രമേ അത് നിഷേധിക്കുന്നുള്ളൂ. കേവലം മതപരമായ വിഷയത്തിലുള്ള നിയമനിർമ്മാണം ഇത്തരത്തിലുള്ളതത്രെ.

സ്വന്തമായി ഇബാദത്തുകളും മതചിഹ്നങ്ങളും ചമച്ചുണ്ടാക്കുക, അല്ലാഹു നിർമ്മിച്ച നിയമത്തിൽ തന്നിഷ്ടപ്രകാരം എണ്ണത്തിലോ വണ്ണത്തിലോ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുക അല്ലാഹു നിയമിച്ച കാര്യത്തിന്റെ സ്മലകാല രൂപങ്ങളിൽ മാററത്തിരുത്തലുകൾ വരുത്തുക — ഇത്തരത്തിൽ ഇബാദത്തുകളുടെ കാര്യത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുന്നത് ഇതിന് (കേവലം മതപരമായ

നിയമനിർമ്മാണത്തിന്) ഉദാഹരണമത്രെ. അല്ലാഹു ഹറാമാക്കിയത് ഹലാലാക്കി കൊണ്ടോ, അവൻ ഹലാലാക്കിയത് ഹറാമാക്കിക്കൊണ്ടോ ഹലാൽ ഹറാമുകളുടെ കാര്യത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുന്നതും ഇത് പോലെ തന്നെ. അത്തരം നിയമനിർമ്മാണാധികാരത്തെയാണ് നബി(സ) റുബുബിയ്യത്തായി ഗണിക്കുകയും, വേദക്കാരെപറ്റി അല്ലാഹു പറഞ്ഞ

اتخذوا احبارهم ورهبانهم
اربابا من دون الله (التوبة ٣١)

എന്ന വചനത്തിന് തദടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശദീകരണം നൽകുകയും ചെയ്തത്.

വ്യക്തവും സ്പിരിറ്റുവുമായ മതപ്രമാണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ നിയമനിർമ്മാണവും അതുപോലെ തന്നെ. നിഷിദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുന്നതോ, പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ നീചവൃത്തികൾക്ക് പ്രചാരം നൽകുന്നതോ, നിർബന്ധമായ മതബാധ്യതകൾക്ക് മുടക്കം വരുത്തുന്നതോ, ഖണ്ഡിതമായ ഇസ്ലാമിക ശിക്ഷാവിധികൾ റദ്ദ് ചെയ്യുന്നതോ, അല്ലാഹുവിന്റെ നിശ്ചിതപരിധികൾ അതിലംഘിക്കുന്നതോ ആയ നിയമനിർമ്മാണങ്ങൾ ഇതിന് ഉദാഹരണമത്രെ.

എന്നാൽ ഇതൊന്നുമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്ക് സ്വയം നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്. ഖണ്ഡിതമായ മതവിധികളില്ലാത്ത മേഖലയിലത്രെ അത്. അങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. وما سكت عنه فهو عفو

(ഞാൻ ഏതൊന്നിനെപറ്റി മൗനമവലംബിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അത് വിട്ടുവീഴ്ചയുള്ളതാകുന്നു) എന്ന ഹദീസിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട, മതം മൗനമവലംബിച്ച കാര്യങ്ങളത്രെ അവ. ജീവിതത്തിന്റെ വിശാലമായ ഒരു മേഖലയെ അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

സൂക്ഷ്മവും വിശദവുമായ വിധികൾ വിവരിക്കാതെ മൂല തത്ത്വങ്ങളും പൊതുനിയമങ്ങളും മാത്രം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും അത് പോലെ തന്നെ. അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഇജ്തിഹാദിന് അർഹതയുള്ളവർ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങൾക്കും, നിശ്ചിത നിയമങ്ങൾക്കുമനുസരിച്ച് ഇജ്തിഹാദ് നടത്തുകയാണ് വേണ്ടത്.

അതിനാൽ അൽപം മുസ് നാം പറഞ്ഞ പരിധികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മതത്തിന്റെ അനുവാദത്തോടെ തന്നെ മുസ്ലിംകൾക്ക് തങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ, സാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിന്റെ വിശാലമായ മേഖലകളിൽ സ്വന്തമായി നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. വ്യക്തികളെന്ന നിലയ്ക്കും സമൂഹങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്കും ജനങ്ങൾക്ക് നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കുക, കൃഷ്ണങ്ങൾ തടയുക, ആവശ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കുക— ഇതാണ് അതിലെല്ലാം പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

സൂക്ഷ്മമായ സമകാലീന നിയമങ്ങളുടെ മിക്ക വശങ്ങളും ശരീഅത്തിന്റെ പൊതുലക്ഷ്യങ്ങൾക്കോ, മതവിധികളുടെ വിശദാംശങ്ങൾക്കോ വിരുദ്ധമാകുന്നില്ല. കാരണം, പ്രയോജനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക, വിഷമതകൾ ദുരീകരിക്കുക, അംഗീകൃത സമ്പ്രദായങ്ങൾ പരിഗണിക്കുക എന്നീ തത്ത്വങ്ങളിലാണ് അവ അധിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ളത്. ട്രാഫിക് നിയമങ്ങൾ, നാവിക—വ്യോമ യാന നിയമങ്ങൾ, തൊഴിൽ നിയമങ്ങൾ, ആരോഗ്യ—കാർഷിക രംഗങ്ങളിലെ നിയമങ്ങൾ, നിയമാധിഷ്ഠിത ഭരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി വരുന്ന മററു നിയമങ്ങൾ— ഇവയെല്ലാം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. അത് വളരെ വിപുലമായ ഒരിനമത്രെ.

(യൂസുഫ് ഖർഖാവി— മനാറുൽ ഇസ്ലാം 1988 മാർച്ച് 19)

‘ഇലാഹാക്ക’ലിലെ അഭൗതികതയെപറ്റി സയ്യിദ് മൗദുദിയുടെ വീക്ഷണം

“ഒരാൾക്ക് ദാഹം നേരിടുമ്പോൾ അയാൾ വേലക്കാരനെ വിളിച്ച് വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ കൽപിക്കുകയോ, രോഗം ബാധിക്കുമ്പോൾ ചികിത്സിക്കാനായി ഡോക്ടറെ വിളിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ആ വേലക്കാരനോടോ ഡോക്ടറോടോ അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്ന് പറയാവുന്നതല്ല. വേലക്കാരനെയോ ഡോക്ടറെയോ അയാൾ ഇലാഹാക്കിയെന്നും അതിനർത്ഥമില്ല. അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അയാൾ ചെയ്തതെല്ലാം കാര്യകാരണ നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ്. പ്രസ്തുത നിയമങ്ങളുടെ പരിധിക്കപ്പുറത്ത് അതൊന്നും പോകുന്നില്ല. എന്നാൽ അയാൾ ദാഹം കൊണ്ടോ, രോഗം കൊണ്ടോ വിവശനായ സമയത്ത് വേലക്കാരനെയോ ഡോക്ടറെയോ വിളിക്കുന്നതിനു പകരം ഒരു വലിയീനോടോ വിഗ്രഹത്തോടോ സഹായം തേടുന്ന പക്ഷം അയാൾ ചെയ്തത് ദുരിതമകറിക്കിട്ടുവാനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അതുവഴി (വലിയീനെ അല്ലെങ്കിൽ വിഗ്രഹത്തെ) ഇലാഹാക്കുകയുമാണ്.”

(മുസ്തലഹാത്ത് — മൗദുദി — ദാറുൽഖലം — കുവൈത്ത് പേജ് 17)

ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകരെപ്പറ്റി 'പ്രബോധന'ത്തിന്റെ വീക്ഷണം

“..... ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്‌ലിംകളാരും ഇന്ദിരാഗാന്ധി അനുവദിക്കുന്നതെന്തും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്തും ഹറാമുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയോ, നിരുപാധികമായ നിയമ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഏത് നിയമവും ദൈവികനിയമങ്ങൾ പോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും, കൂറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറാറില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും, ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള അമുസ്‌ലിംകളെന്നല്ല, ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർ പോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരൊന്നും തന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുക വഴി അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല”. (പ്രബോധനം പുസ്തകം 32 ലക്കം 3)

بسم الله الرحمن الرحيم

ഇബാദത്ത് - വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം

രണ്ടു വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള താരതമ്യമല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. രണ്ട് വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനവും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. മൗലികപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വിഷയത്തിൽ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയ രണ്ടു വ്യക്തികളുടെ സമീപനവും അപഗ്രഥനരീതിയുമാണ് അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇവിടെ താരതമ്യവിയേയമാക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരാൾ 'ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവും കേരള നദ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയുമായ കെ. പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി. അപരൻ അതിനുള്ള മറുപടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് 'ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം' എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിച്ച കേരള ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി അമീർ കെ. സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി.

കെ. പി. യുടെ പ്രതിബദ്ധത:

സലഫികൾ എന്തൊക്കെ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചെന്നു, എന്തൊക്കെ പ്രമാണയോഗ്യമല്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം അവരുടെ വിമർശകർക്ക് നന്നായി അറിയാം. അത് ഏറെ വിശദീകരിക്കേണ്ടതില്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്ക് ശേഷമുള്ള ആരുടെ വാക്കും സ്വന്തം നിലയിൽ മതപ്രമാണമല്ലെന്നതാണ് സലഫികളുടെ നിഷേധപോക്കില്ലാത്ത നിലപാട്. എത്രവലിയ ഇമാം പറഞ്ഞാലും വിശുദ്ധ പൂർത്തമായും തിരുസ്സുന്നത്തുമായും യോജിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ മാത്രമേ സലഫി വീക്ഷണത്തിൽ അത് പരിഗണന അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇബ്നു തൈമിയ്യയും ഇബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബും മുതൽ കെ. എം. മൗലവി വരെ ആർക്കും അപ്രമാദിത്വം കൽപ്പിക്കാൻ സലഫികൾ പഠിച്ചിട്ടില്ല, പഠിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. പൂർവ്വപണ്ഡിതരുടെ വാക്കുകൾ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പശ്ചാത്തലങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് സലഫികളുടെ നേരെ തൊടുത്തുവിടുന്നവർ സഹതാപമല്ലാതൊന്നും അർഹിക്കുന്നുമില്ല.

വിനയവും സഹിഷ്ണുതയും

ഒട്ടും ഔദ്ധത്യം കലരാത്ത, പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനം കൈവിടാത്ത ശൈലിയാണ് കെ. പി. തന്റേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആദ്യാവസാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ, മരിച്ചുപോയവരോ ആയ ആരെയും കാഫിറാക്കാതെ, മുൾരിക്കാക്കാതെ, വിവരം കെട്ടുവനായി ചിത്രീകരിക്കാതെ, ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയെയോ അതിന്റേ നേതാക്കളെയോ പെരെടുത്ത് പറഞ്ഞ് ആക്ഷേപിക്കാതെ എന്തൊക്കെ ഇബാദത്താണെന്നും, എന്തൊക്കെ ഇബാദത്തല്ലെന്നും പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുക മാത്രമാണ് കെ. പി. ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

മൗലിക പ്രശ്നം

ഒരാൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്താൽ അയാൾ അതോടെ മുസ്‌ലിമല്ലാതായിത്തീരുന്നു എന്നത് അവിതർക്കിതമാണല്ലോ? അപ്പോൾ ഏതൊരു മുസ്‌ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും തന്റേ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്കുള്ള ഇബാദത്തായിപ്പോകാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടത് പരമപ്രധാനമായ ഒരാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇബാദത്ത് എന്താണ്, എന്തല്ല എന്നതിനെപ്പറ്റി കണിശമായ ധാരണകൂടാതെ ഇതെങ്ങനെ സാധിക്കും? നിഷ്പക്ഷമതികൾക്ക് ഈ കാര്യം സരളമായി, ലളിതമായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് — ആരെയും തരംതാഴ്ത്താൻ വേണ്ടിയല്ല — കെ. പി. ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയത്.

സമഗ്രവിശകലനം

'നിർവ്വചനം' എന്ന സാങ്കേതികത്വത്തിന് ചുറ്റും മനുഷ്യരെ കെട്ടിയിട്ടുതിരിക്കണം എന്ന് കെ. പി. ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും ഇബാദത്തിന്റേ നിർവ്വചനം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലെ 'പൈ'യുടെ മൂല്യം പോലെ നിർണ്ണയാതീതമായി തുടരാവുന്നതാണെന്ന് പറഞ്ഞ് ജനങ്ങളെ 'വസ്‌വാസാ'ക്കരുതല്ലോ. താഗൂത്തിനെ നിർവ്വചിച്ചുകൊണ്ട് കുറെപേരുകൾ പറഞ്ഞിട്ട് എന്നിത്യാദികളാകുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞ് തുമ്പില്ലാതാക്കുന്നതും ഉചിതമല്ല. ഇതൊക്കെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പിൻബലത്തോടെ, സങ്കീർണ്ണതകൾ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട്, സംശയപ്രശ്നങ്ങൾ സൂക്ഷ്മതയോടെ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട് ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റി കെ. പി. വിശകലനം നടത്തിയത്.

തഫ്സീറുകളോടുള്ള സമീപനം

പ്രാചീനരും അർപ്പാചീനരുമായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളൊക്കെ ചില ആയത്തുക്കൾക്ക് വ്യത്യസ്തങ്ങളും വിരുദ്ധങ്ങളുമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തതായി കാണാം. അവയെല്ലാം ഒരുപോലെ ശരിയാവുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ.

അപ്പോൾ അവയിൽ ഏതിന് എന്തടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം മുൻഗണന നൽകും? ഖുർആനിലെ തന്നെ മററു വചനങ്ങളുടെ പിൻബലത്തോടെയുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിനാണ് ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകേണ്ടത്. മററു ആയത്തുകളിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പരാമർശമില്ലെങ്കിൽ നബി വചനങ്ങളിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കണം. ഭാഷാതത്വങ്ങൾ ഏത് വ്യാഖ്യാനത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നുവെന്നതും പരിഗണനാർഹമായ കാര്യമാണ്. നബി(സ)ക്ക് ശേഷമുള്ളവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ സഹാബികളുടെ തീർ കൂടുതൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകണം. ഈ തത്വങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കാതെയാണ് പരാമ്യഷ്ട കൃതിയിൽ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾക്ക് കെ. പി. വിശദീകരണം നൽകിയിട്ടുള്ളത്.

കെ. സി. യുടെ സമീപനം

ഇബാദത്തിന് ഖുർആനിൽ നിന്നോ ഹദീസിൽനിന്നോ ഖണ്ഡിതമായ നിർവ്വചനം കണ്ടെത്താനാവില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് വായനക്കാരെ നിരാശപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് കെ. സി. ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ. പ്രവാചകന്മാരുടെ മുഴുവൻ ദൗത്യത്തിന്റേ മുഖ്യാംശമായ ഇബാദത്തിന്റേ കാര്യം ഇത്രയും അസ്‌പഷ്ടമാണെന്ന് വരുമ്പോൾ കഷ്ടം തന്നെ. "പ്രാർത്ഥന അതുതന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്" എന്ന പ്രബലമായ ഹദീസിനെ അദ്ദേഹം തീരെ വിസ്മരിച്ചുതളിയിൽ അതിലേറെ കഷ്ടമായിപ്പോയി. വിശുദ്ധഖുർആൻ അസന്നിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകാര്യമാണ് അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്നകാര്യം. ഈ സത്യത്തെ തോൽപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഖണ്ഠാരാധകർ വലിച്ചിഴക്കാനുള്ള 'സഹായാർത്ഥനയുടെ മസാല' കെ. സി. പൊക്കിക്കൊണ്ടിട്ടതും (ആമുഖം 9) ഖേദകരമായിപ്പോയി.

അനാവശ്യമായ പരത്തിപ്പറയൽ

الدعاء هو العبادة، الدعاء مخ العبادة

"പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്, പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇബാദത്തിന്റേ മജ്ജ" എന്നീ നബിവചനങ്ങളിൽനിന്ന് സംശയാതീതമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസീയിൽ നിന്ന് ഉൽഭവമാവുന്ന എല്ലാ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങളും ഇബാദത്താണെന്ന സത്യം.

പ്രാർത്ഥന എന്നാൽ ചുണ്ടുകളിൽ നിന്നുതിരുന്ന മന്ത്രം മാത്രമല്ല ധരിച്ചതു കൊണ്ടാണോ, അതല്ല മററുവല്ല മുൻവിധിയും നിമിത്തമാണോ തിരുസുന്നത്തിന്റേ വെളിച്ചത്തിൽ ഇബാദത്തിന്റേ അന്തഃസത്ത കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമം

കെ. സി. വേണുഗോപാൽ വെച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അഭൗതികമായ ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഒരു ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാർത്ഥന. പ്രാർത്ഥനാഭാവം അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങൾ ഇബാദത്തായിത്തീരുന്നത്.

ഇനി പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരിലേക്കാണ് തിരിയുന്നതെങ്കിലും, പ്രാർത്ഥനാ നിബന്ധമായ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങളൊക്കെ അവർക്കുള്ള ഇബാദത്തായി - ശിർക്കായി - മാറുന്നു. കാര്യം ഇത്ര ലളിതമായിട്ടും വ്യഥാസ്മുലമായ പരത്തിപ്പറയലിലൂടെ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുടെ പുകമറ സൃഷ്ടിക്കാനാണ് കെ.സി. ശ്രമിക്കുന്നത്.

വസ്തവങ്ങൾ

റസൂലി(സ)ൽ നിന്ന് സ്മിരപ്പെട്ട നബി വചനത്തെ അവഗണിക്കാനും, അഭൗതികതയെയും മറഞ്ഞവഴിയെയും പററിയുള്ള പരാമർശങ്ങളെ പരിഹസിക്കുവാനുമൊക്കെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ചില വാസ്തവങ്ങളാണ്. ആ വസ്തവങ്ങൾ ദുരികരിക്കുവാനാണ് കെ. പി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നോട്ട് ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചത്. പരിശുദ്ധ ഖുർആനെയും തിരുസുന്നത്തിനെയും സലഹുസ്സാലിഹുകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെയും മാത്രമാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്. തനിക്ക് തോന്നിയപോലെ ആയത്തുകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ അദ്ദേഹം മുതിർന്നിട്ടേയില്ല. ഒരു ഖുർആൻ വാക്യത്തിന് ഒന്നിലധികം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടാൽ ഏതിന് മുൻഗണന നൽകണമെന്ന പ്രശ്നത്തിൽ പോലും സലഹുസ്സാലിഹുകൾ അംഗീകരിച്ച തത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം ലംഘിച്ചിട്ടില്ല.

കുരൂപ്പ് വിളി എന്ന ഇബാദത്ത്

മുകളിൽ പറഞ്ഞതല്ലാത്ത ഒരപരാധവും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത കെ. പി. യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിനെതിരിൽ കെ. സി. പ്രതികരിക്കുന്നത് എത്രമാനുമായിട്ടാണെന്ന് നോക്കൂ ! കെ. പി. യെ ഒരു ഗതികെട്ട കുരൂപ്പാക്കിയിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. (ഇബാദത്ത് ഒരുസമഗ്രപഠനം പേ. 73) ഇബാദത്തല്ലാത്തതൊന്നും ജീവിതത്തിൽ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ വകയാണ് ഈ 'കുരൂപ്പ് വിളി' എന്നതിനാൽ തെറ്റി ഇബാദത്താക്കുന്ന നിയുതത് അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ നാം ന്യായമായും ബാധ്യസ്ഥരാകുന്നു.

രണ്ട്

കുഹ്റും ശിർക്കും

അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തയെയോ, ഗുണങ്ങളെയോ, അനുഗ്രഹങ്ങളെയോ, നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളെയോ നിഷേധിക്കുന്നത് കുഹ്റു എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥപരിധിയിൽ വരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു സൃഷ്ടിയെ അല്ലാഹുവിന് തുല്യനായോ, അവന്റെ കഴിവുകളിൽ പങ്കാളിയായോ ഒരാൾ പരിഗണിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതും കുഹ്റു തന്നെ. അല്ലാഹുവിന്റെ പരമാധികാരത്തെയും അതുല്യതയെയും നിഷേധിക്കുകയാണല്ലോ അയാൾ ചെയ്യുന്നത്.

റബ്ബ് എന്ന നിലയ്ക്കോ, ഇലാഹ് എന്ന നിലയ്ക്കോ, അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തേക്ക് എഴുന്നേന്നിനെ ആരുയർത്തിയായും അത് ശിർക്കത്രെ.

അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തെയും പരമാധികാരത്തെയും നിഷേധിക്കാത്ത, യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും ദിവ്യത്വം കൽപിക്കാത്ത ഒരു വ്യക്തി അല്ലാഹു വിലക്കിയ ഒരു കാര്യം ചെയ്താൽ അതിന് 'ഫിസബ്' അഥവാ 'അധർമ്മം' എന്ന് പറയുന്നു. ദൈവനിഷേധമോ ബഹുദൈവാരാധനയോ സ്വീകരിച്ച വ്യക്തിയുടെ സ്ഥാനം ഇസ്ലാമിന് പുറത്തും അധർമ്മത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട സത്യവിശ്വാസിയുടെ സ്ഥാനം ഇസ്ലാമിനകത്തുമാണ്. അധർമ്മകാരി അധർമ്മത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചുള്ള ശിക്ഷയ്ക്കു അവകാശിയായിരിക്കുമെന്ന് മറ്റൊരു വിഷയമാണ്.

ഗതികേടിന്റെ വിശ്വരൂപം

ഈമാൻ, ഇസ്ലാം, ശിർക്ക്, കുഹ്റു, ഫിസബ് (അധർമ്മം) എന്നീ സാങ്കേതിക സംജ്ഞകൾ നിർവ്വചിക്കുന്നതിലും ഈ സംജ്ഞകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദീനീ പ്രശ്നങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിലും സലഹുസ്സാലിഹുകളുടെ പാതയിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലെ സലഫികൾ ഒരണുപോളം വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു സത്യവിശ്വാസി അനിവാര്യമായും വിശ്വസിച്ചിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഒരാൾ മുസ്ലിമാകണമെങ്കിൽ അനിവാര്യമായും അംഗീകരിച്ചിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും 'ഉത്തമ നൂററാണ്ടുകാർ'ക്കുണ്ടായിരുന്ന അതേ കാഴ്ചപ്പാട് തന്നെയാണ് സലഫികൾക്കുമുള്ളത്.

അനുസരണമല്ല പ്രശ്നം

ഒരു സത്യവിശ്വാസി പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ അല്ലാഹുവോട് അനുസരണമേകി കാണിക്കുകയും, പിശാചിന്റെയോ ദേഹേച്ഛയുടെയോ കൽപന അനുസരിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ? എന്നാൽ സത്യവിശ്വാസിയായ പാപിയെ പററി അവൻ പിശാചിനെയോ ദേഹേച്ഛയെയോ അനുസരിക്കുന്നത്കൊണ്ട് മുൾമുഖിയല്ലെന്നു പറയുന്നത് പൂർവ്വികരായ പണ്ഡിതന്മാരാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കാരണം സത്യവിശ്വാസി ആരെ അനുസരിച്ചാലും അവൻ ദൈവികനിയമത്തെ നിഷേധിച്ചു തള്ളുകയോ, ദൈവേതരരെ ആരാധിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത കാലമത്രയും അവന്റെ സ്ഥാനം ഇസ്ലാമിനകത്ത് തന്നെയാണ്. അല്ലാഹു അനുവദിച്ച കാര്യത്തിന്റെ അനുവദനീയതയെയോ, അവൻ നിരോധിച്ച കാര്യത്തിന്റെ നിഷിദ്ധതയെയോ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവൻ ദൈവനിഷേധിയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു മുസ്ലിമിനും തർക്കമുണ്ടാവില്ല. കൃത്രിമ ദൈവങ്ങളോടും ബഹുദൈവമതങ്ങളോടുമുള്ള ആരാധനാ ഭാവമാണ് ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നതിന് പ്രേരകമാവുന്നതെങ്കിൽ പ്രസ്തുതനിഷേധം ശിർക്ക് കൂടിയാക്കിത്തീരുന്നു.

അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്കുള്ള അനുസരണം തന്നെയാണ് അവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത് (അഥവാ ശിർക്ക്) എന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാനുവേണ്ടി മാദ്യദി സാഹിബും അനുയായികളും എല്ലായ്പ്പോഴും എടുത്തുചരിക്കാറുള്ള ഒരു തെളിവ് പുരോഹിത

ഈസാനബി(അ)യെ റബ്ബാക്കിയ ക്രൈസ്തവർ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയാണോ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയാണോ ചെയ്തത്? വിശുദ്ധബുർഹാൻ 5:120ൽ

നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത് അവർ അദ്ദേഹത്തോട് അനുസരണമേകേ ക്കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നാണ്. അപ്പോൾ ഇബാദത്തിന് അനുസരണമേകേ എന്ന നാലാമതൊരർത്ഥം കൂടിയുണ്ടോ? ഒരേ ആയത്തിൽ തന്നെ അനുസരണം എന്ന ഇബാദത്തും അനുസരണമേകേ എന്ന ഇബാദത്തും!

സത്യർ മൗദുദിയുടെ അപ്രമാദിത്വം എന്ന മുൻവിധിയുമായി സലഫികൾ കൈതിരിൽ തെളിപുകൾ പരത്തുന്നവർക്ക്, എറിഞ്ഞവരുടെ നേർക്ക് തന്നെ തിരിച്ചുവരുന്ന ഇത്തരം ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ പ്രമാണങ്ങൾ മാത്രമേ കയ്യിൽ കിട്ടൂ എന്ന് രാഷ്ട്രീയ മതക്കാർ ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുന്നത് നന്ന്.

ആയത്തിനോടുള്ള അനാദരവ്

സുറത്തുത്തൗബയിലെ 31-ാം വചനത്തെ ഭരണാധികാരികൾക്കുള്ള അനുസരണത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിലേക്കു വലിച്ചിടുന്നവർ ആരായാലും അവർ വിശുദ്ധ ഖുർആനെ അവഹേളിക്കുന്നവരാണ്. ക്രൈസ്തവർ വ്യാജമായി ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ ത്രിയേകത്വമെന്ന മിഥ്യയിലെ അല്ലാഹുവിനു പുറമെയുള്ള രണ്ടുഘടകങ്ങളെയും നിലം പരിശുദ്ധിക്കുന്നതത്രെ ഈ വചനം. ആദ്യമായി, 'പരിശുദ്ധാത്മാവ്' എന്ന ഘടകവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ട പോപ്പുമാരുടെ ദിവ്യത്വം അഥവാ അപ്രമാദിത്വം ഖുർആൻ തള്ളിക്കളയുന്നു. തുടർന്ന് ഈസാനബി(അ)യുടെ പേരിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട "ദൈവപുത്രൻ" എന്ന പദവിയെയും നിഷേധിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളോടും ക്രൈസ്തവർക്കുണ്ടായിരുന്നത് ആരാധനാഭാവം തന്നെ യായിരുന്നുവെന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി ഊന്നിപ്പറയട്ടെ. കുമ്പസാരം പുരോഹിതന്മാരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണെന്ന കാര്യവും കൂട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുക.

കെ. പി. യും 'ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തും'

ക്രിസ്റ്റോനിറ്റിയെ പറി പ്രാഥമിക ധാരണയെങ്കിലുമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും അറിയാവുന്ന കാര്യമാണ് മുകളിൽ പറഞ്ഞത്. കെ. സി. കും ഈ കാര്യം അറിയാ ക്കയാണെന്ന് ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നില്ല. സത്യർ മൗദുദിയോടും, സ്വന്തം സംഘടനയുടെ ഐഡൻറിറ്റിയോടുംമുള്ള പ്രതിബദ്ധത, കെ. പി. യുടെ നേരെ തട്ടിക്കയറാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിർബദ്ധനാക്കുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. ഔദ്ധത്യത്തിന്റെ ഗിരിശിഖരത്തിൽ നിന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ നോക്കൂ:

"ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിൽ മാത്രം ഒതുക്കിയ ക്രിസ്തുനായിരുന്ന അഭിയിന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതും മൗലവിക്ക് ഇപ്പോഴും ഉതും ഒരേ സംശയം തന്നെയാണ്. അഭിയിന്(റ) തിരുമേനിയോടന്വേഷിച്ച് പഠിച്ച് സംതൃപ്തനായി. തിരുമേനി അഭിയിന് കൊടുത്ത മറുപടി മൗലവിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അദ്ദേഹം അന്വേഷണം തുടർന്നു. ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഗതികേടിന്റെ കുരങ്ങൻകളി"

(ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ: 73)

എന്താണ് കെ. പി. ചെയ്തതെന്ന്? ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ത് വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നതിന് ബൈബിളിൽ നിന്നല്ലാതെ പിന്നെ എവിടെ നിന്നാണ് തെളിവ് ഉദ്ധരിക്കേണ്ടത്? പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും അതുമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ട പോപ്പുമാരുടെ അപ്രമാദിത്വത്തെയും പറി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തെപറി കെ. പി. ഉദ്ധരിച്ചത് കള്ളമാണെന്ന് കെ. സി. കുവാദമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തുറന്നു പറയണം. മറ്റൊരുകെട്ട ഒരു കുരങ്ങൻ വിളികൊണ്ട് കെ. പി. യെ കൊച്ചാക്കാനുള്ള ശ്രമം ഒരു അമീറിനെല്ല, ഒരു ശരാശരി പാർട്ടി പ്രവർത്തകന് പോലും ഭൂഷണമല്ല.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത് ത്രിയേകത്വസിദ്ധാന്തത്തിലല്ലെന്ന് കെ. സി. ക്കുവാദമുണ്ടോ? ഈ കാര്യം ഖുർആനിൽ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലേ? ത്രിയേകത്വത്തിലെ ഒരു ഘടകം 'പരിശുദ്ധാത്മാവ്' അല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് വാദമുണ്ടോ? പരിശുദ്ധാത്മാവും പൗരോഹിത്യവുമായി ഒരു ബന്ധവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് വാദമുണ്ടോ? ത്രിയേകത്വത്തിലെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ഒന്നിച്ച് വിശുദ്ധഖുർആനിൽ വിമർശിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അത് ഖുറാഫാത്താണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നുണ്ടോ? "ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു" എന്ന അമീറിന് വചനത്തിന്റെ പൊരുളെന്താണെന്ന് ഒരു പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തിനെതിരിലാണ് തൗബ 31-ാം വചനം അവതരിപ്പിച്ചതെന്നാണ് കെ. പി. തെളിവ് സഹിതം സമർത്ഥിച്ചത്. 'പരിശുദ്ധാത്മാവ്'മായി പൗരോഹിത്യത്തെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഖുറാഫാത്തിനെ ശാഖാപരമായി ഗണിച്ചു ഒഴിവാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതാണോ കെ. സി. ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?

—മുന്—

പുരോഹിതന്മാരും ഭരണാധികാരികളും

പുരോഹിതന്മാരെപറി പറഞ്ഞ ആയത്തുകളും ഹദീസുകളുമൊക്കെ ഭരണാധികാരികൾക്കുകൂടി ബാധകമാണെന്ന് വരുത്താൻ വേണ്ടി തിരിച്ചും മറിച്ചും വാദങ്ങളുണ്ടായിട്ടുകൊണ്ടാണ് മൗദുദിയും ശിഷ്യന്മാരും അവരുടെ രാഷ്ട്രീയമതം പടുത്തുയർത്തിയത്. ദീൻ-ദുനിയായ്, ദുനിയായ് സമം ദീൻ എന്നഫോർമുല ആവിഷ്കരിച്ചതും ഈ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെ. പുരോഹിതന്മാരുടെ ദീനി നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരും, ഭരണാധികാരികളുടെ ലൗകിക നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരും ഒരു പോലെ മുൾരിക്കുകളാണ് എന്നവാദത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതിന് ഇത്തരമൊരു ഫോർമുല അനിവാര്യമാണല്ലോ.

അവർ ചർച്ച ചെയ്യാത്ത കാര്യങ്ങൾ

എന്നാൽ സുറത്തുത്തൗബ 31-ാം വചനത്തിന്മേൽ രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പൊക്കുന്നവർ അനേകം വസ്തുതകൾ മറക്കുകയും മറച്ചുവെക്കുകയുമാണ് പതിവി.

1) യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും അടക്കമുള്ള പൂർവ്വസമുദായങ്ങൾ അവരുടെ ഭരണാധികാരികളുടെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ വിമർശിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ മിക്കവരും ദൈവികതരം— ഇസ്‌ലാമികേതര ഭരണകൂടങ്ങളുടെ പ്രജകളായി ജീവിച്ചിരുന്നവരാണെന്നാണ് ലോകചരിത്രം സംശയാതീതമായി നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്.

2) അലക്സാണ്ടർ, സീസർമാർ, ഖുസ്രുമാർ തുടങ്ങിയവരുടെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങൾ ആ അനുസരണം വഴി അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഇബ്രാഹിം ചെയ്ത മുശ്‌രിക്കുകളായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ആ ശിരീക്കിനെപറ്റി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടാതെ പോകുമോ? അധികാരികളും അവർക്കുള്ള അനുസരണവും നിലനിൽക്കുന്ന കാലമത്രയും തുടരുന്ന, കാലഹരണപ്പെടാത്ത ഈ 'ശിരീക്കി'നെപ്പറ്റി നബി (സ) താക്കീതുനൽകാതിരിക്കുമോ? മനുഷ്യരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നതും, നരകത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റുന്നതുമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും പഠിപ്പിച്ച അന്തിമ പ്രവാചകൻ അത്യന്തം ഗുരുതരമായ "രാഷ്ട്രീയ ശിരീക്കി"ന്റെ കാര്യം വിസ്മരിച്ചുവെന്നാണോ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്?

3) "അവർ അവരുടെ മതപണ്ഡിതന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും റബ്ബുകളാക്കി" എന്ന് വിശുദ്ധഖുർആൻ വ്യക്തമായിതന്നെ പറയുകയും, അവർ രാജാക്കന്മാരെയും മന്ത്രിമാരെയും അധികാരികളെയും റബ്ബുകളാക്കി എന്ന് ഒരിടത്തും പറയാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ നിന്ന് എന്താണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? രാജാക്കന്മാർ, മന്ത്രിമാർ, ഭരണാധികാരികൾ എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഖുർആനിൽതന്നെ മററു സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കെ "രാഷ്ട്രീയ ദൈവ"ങ്ങളെ പററിയുള്ള പരാമർശം വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഇല്ലാതെപോയത് ഒരു യാദൃച്ഛിക സംഭവമായിട്ടാണോ കരുതേണ്ടത്? വിശുദ്ധഖുർആനിൽ എന്തു പറഞ്ഞു എന്നതുപോലെതന്നെ എന്തുപറഞ്ഞില്ല എന്നതും പരിഗണിക്കേണ്ട വിഷയമല്ലേ?

4) ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുരോഹിതന്മാരുടെ വിധിപിലകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് നബി(സ) അഭിപ്രായപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വൈസർമാരുടെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചിരുന്നതിനെ നബി(സ) ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ നബി(സ) എന്തുകൊണ്ട് അത് ചോദിച്ചില്ല എന്ന പ്രശ്നം പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ലേ?

5) ഒരാൾക്ക് ഹറാമാക്കാനും ഹലാലാക്കാനും അവകാശം നൽകുന്നതും, ഭരണപരമായ നടപടിക്രമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ അനുവാദം നൽകുന്നതും തമ്മിൽ മൗലികമായ അന്തരമുണ്ടെന്നല്ല ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്?

കെ. പി. ചെയ്ത 'തെറ്റ്'

പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള അനുസരണം അവർക്കുള്ള ഇബ്രാഹിംകുന്നതും ഭരണാധികാരികൾക്ക് ഭരണകർത്താക്കളെന്ന നിലയിൽ മാത്രമുള്ള അനുസരണം അവർക്കുള്ള ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നതും എന്തുകൊണ്ട് എന്ന പ്രശ്നത്തിനുള്ള യഥാർത്ഥ ഉത്തരം കെ. പി. തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തോടെ അവതരിപ്പിച്ചതാണ് കെ. സി. യെ ചൊടിപ്പിച്ചതും, കെ. പി. യെ "ഗതികെട്ട കുരങ്ങനായി ചിത്രീകരിക്കാൻ മാത്രം അദ്ദേഹത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല" എന്ന് പാർട്ടിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാന തകർന്നുപിഴുന്ന് നിസ്സംഗതയോടെ നോക്കിനിൽക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയാത്തതിൽ അത്ഭുതമില്ല.

സീസർക്കുള്ള അനുസരണം അയാൾക്കുള്ള ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നതും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയും, മാർപാപ്പയ്ക്കുള്ള അനുസരണം ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നതും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവക്രമമായ മനസ്സുള്ള ഏതൊരാൾക്കും മനസ്സിലാക്കാം; അനുസരണത്തെക്കാൾ ഉപരിയായ എന്തോ ആണ് ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നത്. അതെ, മാർപാപ്പമാരുടെ മേൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യത്വവും, അവരോടുള്ള ആരാധനാ ഭാവവുമാണ് അവർക്കുള്ള അനുസരണത്തെ ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കാൻ കുന്നതെന്ന്. സീസർമാരുടെമേൽ ദിവ്യത്വം ആരോപിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടും, അവരോട് ആർക്കും ആരാധനാഭാവമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാണ് അവർക്കുള്ള അനുസരണം ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നതെന്നും. ഈ വസ്തുതയാണ് കെ. പി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. (ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നതും, പേ; 49-56)

ആരാധനയും ദിവ്യത്വവും

ഒരാളെയോ ഒരു വസ്തുവേയോ ദൈവമെന്നു പേരിട്ടു പുജിച്ചാൽ മാത്രമേ ദിവ്യത്വാരോപണവും ആരാധനയുമാകെ ആവുകയുള്ളൂ എന്ന മൗഢ്യം വായനക്കാരുടെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടാനാണ് കെ. സി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽ ഉടനീളം ശ്രമിച്ചുകാണുന്നത്. ഖബ്ദാരാധകർക്കും ഇടയാലുകയുടെ വക്താക്കൾക്കും ഒരു മുടന്തൻ ന്യായം ലഭിക്കുമെന്നതൊഴിച്ച് ഈ വ്യഥാവേലകൊണ്ട് ഇസ്‌ലാമിന്നോ മുസ്‌ലിംകൾക്കോ യാതൊരു നേട്ടവും കിട്ടാറില്ല.

ഒരാളുടെ കൽപ്പന അനുസരിക്കുന്നതുമൂലം അഭൗതികമായ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ അത് അയാൾക്കുള്ള ആരാധനയാണ്.

ഭൗതികമായ സഹായമോ സഹകരണമോ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ഒരാളുടെ കൽപ്പന അനുസരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് ആരാധനയാവുകയില്ല — ഇബ്രാഹിംകാതിരിക്കുന്നതല്ല — പക്ഷെ, കൽപ്പിച്ചുകാര്യം ദൈവനിഷേധപരമാണെങ്കിൽ

അനുസരണം ദൈവനിഷേധം അഥവാ 'കുപ്ത' ആയിരിക്കും. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കാനാണ് കൽപ്പനയെങ്കിൽ അതനുസരിക്കുന്നത് ശിർക്കായിരിക്കും. അയാൾക്കുമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യുന്നതാണ് കൽപ്പനയെങ്കിൽ അതനുസരിക്കുന്നത് പാപമായിരിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അനുസരണമല്ല പ്രശ്നം. അനുസരണത്തിന്റെ പ്രേരകമെന്ത്, അനുസരിക്കുന്ന കാര്യം ഏത് എന്നതാണ് പ്രശ്നം.

ആരാധനാ സമന്വിതമായ അനുസരണം

അല്ലാഹുവിനും റസൂലിനും പുറമെ ഒരാളുടെ കൽപ്പന അനുസരിക്കുന്നത്, അത് പുണ്യവും ഇഹപരസൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കു വഴിയൊരുക്കുന്നതുമാണെന്ന വിശ്വാസത്തോടെയാണെങ്കിൽ അത് അയാൾക്കുള്ള ആരാധനയാകുമെന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംചോക്രത് ആർക്കും എതിരഭിപ്രായമുണ്ടാവുകയില്ല. എന്നാൽ, 'അനുസരണത്തിന്റെ ഒരു ഇനം' എന്ന നിലയിലല്ല 'ആരാധനാസമന്വിതമായ അനുസരണം' എന്ന നിലയിലാണ് അത് ഇബാദത്താകുന്നത്. അപ്പോൾ കെ. സി. ക്ക് ഒരു സംശയം: 'അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചാൽ തന്നെ ശിർക്കായില്ലെ? അനുസരണം കൂടി വേണമോ? (ഇബാദത്ത് ഒരുസമഗ്രപഠനം പേ:76)

വേണമെന്നില്ല മൗലവീ! അതുകൊണ്ടാണല്ലോ സുറത്തുത്തൗബ : 31-ാം വചനത്തിൽ ഈസാനബി (അ)യെ അനുസരിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിനു ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചവരുടെ ശിർക്ക് അല്ലാഹുചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്. ആയത് ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കു മൗലവീ! അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചാലും (പുരോഹിതന്മാർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചത്) അനുസരണമേക്ക് കാണിച്ചുകൊണ്ട് ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചാലും (ഈസാനബി (അ)യെ ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചത്) ഫലം ഒന്നുതന്നെ. മറെറൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അനുസരണമോ അനുസരണമേക്കാൾ അല്ല ശിർക്ക്, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചതാണ് ശിർക്ക് - ഇതത്രെ രാഷ്ട്രീയ തീമിരം ബാധിക്കാത്തവർക്ക് പ്രസ്തുത വുർആൻ വചനത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്.

ദിവ്യത്വം എന്നാൽ

പുരോഹിതന്മാരെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ 'ദിവ്യത്വം കൽപ്പിക്കൽ' എങ്ങനെ വരുന്നുവെന്നതാണ് കെ. സി. ഉന്നയിക്കുന്ന മറെറൊരു സംശയം. മൗലവീ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ പ്രായോഗികഭരണം നടത്തി കൊണ്ടു പോകാൻ വേണ്ടി മാർപ്പാപ്പമാരും കർദ്ദിനാളുമാരും ആവിഷ്കരിച്ച ചട്ടങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയല്ല നബി(സ) അഭിയ്യത്നോടു സംസാരിച്ചത്. പ്രത്യേക പാപപുണ്യങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാരുടെ നിയമങ്ങൾ

അഥവാ .വിധിവിധികൾ-അവ അംഗീകരിക്കുന്നവർക്കു ലഭിക്കുന്ന ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളിലും, ലംഘിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന അഭൗതിക ശിക്ഷയിലുമുള്ള വിശ്വാസത്തോടെ - അനുസരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് നബി(സ) സംസാരിച്ചത്.

ചമട്ടിപ്രഹരംയേപ്പെട്ടിട്ടോ, പ്രോത്സാഹനങ്ങളും പാരിതോഷികങ്ങളും ആഗ്രഹിച്ചിട്ടോ ആണ് ഒരാൾ മാർപ്പാപ്പമാരുടെയും കർദ്ദിനാൾമാരുടെയും നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവിടെ ദിവ്യത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നമില്ല. ആ അനുസരണം ഇബാദത്താകുമെന്ന് കെ. സി. ക്കും വാദമുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും കെ. പി. ക്കും ഈ ലേഖകനും അങ്ങനെ ഒരു വാദമില്ല.

ഒരു കാര്യം പുണ്യമാണെന്ന് പുരോഹിതന്മാർ പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ ക്രിസ്ത്യാനി കൾക്ക് അത് സംബന്ധിച്ച് അന്നും ഇന്നുമുള്ള വിശ്വാസമെന്താണ്? ആ കാര്യം ചെയ്തു വ്യക്തിക്ക് പുരോഹിതന്റെ വക പാരിതോഷികം ലഭിക്കുമെന്നോ, അതല്ല ദിവ്യവും അഭൗതികവുമായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമെന്നോ? ത്രിയേക ദൈവ സങ്കല്പത്തിലെ മൂന്നാം ഘടകമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വിളംബരമെന്ന നിലയിലാണ് പാപപുണ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള മാർപ്പാപ്പമാരുടെയും മതപണ്ഡിതന്മാരുടെയും പ്രഖ്യാപനങ്ങളെ ക്രൈസ്തവലോകം അംഗീകരിക്കുന്നത്. അത്തരം പാപപുണ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി അവർ വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ആശങ്കയും ആശങ്കകളും ലൗകികമായ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതല്ല, അഭൗതികതലത്തിലുള്ളതാണ്.

വത്തിക്കാൻ സിററിയിലെ ഏതാനും ഏകകളിൽ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന മാർപ്പാപ്പമാരുടെ രാഷ്ട്രീയധികാരത്തെയാണ് പരിശുദ്ധ വുർആൻ വിമർശിക്കുന്നതെന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കുന്നവർ ദൈവികഗ്രന്ഥത്തെ തീരെ കൊച്ചാക്കുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയോ എന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ സംശയിക്കുന്നത്.

ചെറുതും വലുതുമായ ഭൂപ്രദേശങ്ങളിൽ ഏതാനും വർഷക്കാലം ഭൗതികമായ ആധിപത്യം വാഴുന്നവർ മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം വളരെ നിസ്സാരം മാത്രമാണ്. ക്ഷണികമായ മതിപ്പോ വിസ്മയമോ ഉണർത്താൻ വല്ലപ്പോഴും ഈ കൂട്ടത്തിൽ വല്ലവർക്കും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് ഇവിടെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സിംഹാസനം' ക്രൈസ്തവലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നത് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർ വരമ്പുകൾക്കെതിരായിട്ടാണ്. യുഗസീമകളെ അതിർ അതിവർത്തിക്കുന്നു. വർണഭേദങ്ങളെ അതിർ അതിജയിക്കുന്നു. ഒരുപാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കുന്ന ബിൽ, നിയമത്തിന്റെ ബാഹ്യബാഹുക്കൾ എത്തുന്നേടത്തേക്ക് മാത്രമുള്ളതാണ്. മാർപ്പാപ്പയുടെ ഒരു ഇടയലേഖനമോ? അത് തെക്കും വടക്കും കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള കത്തോലിക്കരുടെ ആത്മാക്കളെ യുഗാന്തരങ്ങളിലൂടെ 'ഭരിക്കാ'നുള്ളതാണ്.

പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള അനുസരണത്തിലെ ദിവ്യത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നം സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർക്കൊക്കെ ഇപ്പോൾ പ്പിടിക്കിട്ടിരിക്കുന്നുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇതൊന്നും ഗ്രഹിക്കാനാകാത്തവിധം രാഷ്ട്രീയവൽക്കൃതമായ കണ്ണുകളുടെ ദൃഷ്ടിദോഷം തീർക്കാൻ ഇതിലേറെ ഈ ചർച്ചയിലുള്ള നീട്ടിയതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

നാല്—

ദേഹോച്ഛേദം ഇബ്രാഹിമിന്റെ സാമാന്യമര്യാദയും

അറബിഭാഷയിലെ 'ഹവാ' എന്ന വാക്കിനാണ് ദേഹോച്ഛേദം എന്ന് സാധാരണ അർത്ഥം പറഞ്ഞുവരാനുള്ളത്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മ വിശകലനത്തിൽ 'ഹവാ' എന്ന വാക്കിന് രണ്ടർത്ഥമുണ്ടെന്ന് കാണാം. പ്രധാന ഭാഷാ നിഘണ്ടുക്കളെല്ലാം 'ഹവാ' എന്ന വാക്കിന് രണ്ടർത്ഥവും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. 'സുന്ദരമോ ആസ്വാദ്യമോ ആയിത്തീർന്ന ഒരു കാര്യത്തോട് മനസ്സിലാണുണ്ടാകുന്ന അഭിനിവേശം' എന്നതാണ് 'ഹവാ'യുടെ ഒരർത്ഥം. 'പ്രിയങ്കരമായ കാര്യം' എന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥം. മലയാളത്തിലെ 'ഇഷ്ടം' എന്ന വാക്കും ഇതുപോലെത്തന്നെയാണല്ലോ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത്. മനസ്സിലാണുണ്ടാകുന്ന ചായ്പിനെ കുറിക്കാനും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കാര്യത്തെ കുറിക്കാനും അത് ഉപയോഗിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഒരേ വാക്യത്തിൽ 'ഹവാ' എന്ന പദത്തിന് രണ്ട് അർത്ഥവും കൂടി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടാൻ സാധ്യത കുറവാണ്. രണ്ടിൽ ഏതർത്ഥമാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ തെളിവ് വേണം. ഒരു തെളിവിന്റെയും പിൻബലമില്ലാതെ, ഏതെങ്കിലും മൊരർത്ഥം മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളുവെന്ന് ശരിക്കു നോക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. എന്നാൽ കെ. പി. മൗലവി 'ദേഹോച്ഛേദം എന്ന ദൈവത്തെ പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിൽ താൻ നൽകിയ അർത്ഥത്തിനുള്ള ന്യായീകരണവും, മറ്റൊരു അർത്ഥം നൽകുന്നതിന്റെ അനൗചിത്യവും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കെ. പി. എഴുതിയതെല്ലാം കെ. സി. യുടെ ഭാഷയിൽ 'മര്യാദകെട്ട കൈകളായ കളാ'ണ്. (ഇബ്രാഹിമിന്റെ ഒരു സമഗ്രപഠനം പേജ്: 77)

മൗലിക പ്രശ്നം

ദേഹത്തിന് സുഖവും ആനന്ദവും നൽകുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ദേഹം ഇച്ഛിക്കുന്നു.

കുറുമ്പോ? സുഖാനന്ദങ്ങളിൽ ചിലത് അഭികാമ്യമായിരിക്കും. ചിലത് മതനിഷേധപരമായിരിക്കും, ചിലത് സൂക്ഷിപ്പുജാപരമായിരിക്കും. ചിലത് നിഷിദ്ധമായിരിക്കും. ദേഹം ഇച്ഛിക്കുന്നത് ഏത് തരത്തിൽ പെട്ട കാര്യമായാലും ദേഹോച്ഛേദം അനുസരിക്കുന്നത് ശരിയെന്നാണ് റസൂലോ സഹാബികളോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

ഇതാണ് "ദേഹോച്ഛേദം" എന്ന ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിലെ മുഖ്യ ചോദ്യം. ഈ ചോദ്യത്തിന് മര്യാദയുള്ള ഒരു ഉത്തരവും ഇതുവരെ രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനക്കാർ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ചിലപ്പോൾ പറയും; കുടിഞ്ഞാണു വിട്ട അനുസരണമാണ് ശരിയെന്ന്. ചിലപ്പോൾ പറയും; നിരൂപാധികമായ അനുസരണമാണ് ശരിയെന്ന്, ചിലപ്പോൾ പറയും; പരമമായ അനുസരണമാണ് ശരിയെന്ന്.

പരമവും നിരൂപാധികവും എത്ര തരം?

'പരമം' എന്നാൽ പലതരമുണ്ടെന്നാണ് കെ. സി. യുടെ കണ്ടുപിടുത്തം. (ഇബ്രാഹിമിന്റെ ഒരു സമഗ്രപഠനം പേജ്: 150-151) അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്ന 'പരമമായ അനുസരണം' കാണുന്നോ?

"എന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് മാത്രമേ ഞാൻ നടക്കൂ, അതിനെതിരെ മറ്റൊരു കാര്യവും കൽപ്പന അംഗീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല എന്ന് ശരിക്കു പറയാൻ ജീവിതത്തെ തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണല്ലോ? ഇച്ഛയ്ക്ക് പുറമെ മറ്റൊരാളിനെയും നിഷേധിച്ചതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ വിട്ടുകൊടുക്കൽ പരമമായി. അതോടെ ഇച്ഛ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇച്ഛയും, അതിന്റെ പ്രകടനമനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതം അതിനുള്ള ഇബ്രാഹിമിനായിരിക്കുന്നു." (ഇ. സ. പേജ് 150)

അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപ്പന അനുസരിക്കാൻ തയ്യാറല്ല എന്ന് ശരിക്കു പറയാൻ തന്നെ മേൽപ്പടിയാൻ കാഫിറായി-ദൈവനിഷേധിയായി-ക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി അയാളെ ഒരു 'ആബിദുൽഹവാ' കൂടി ആക്കിയിട്ട് എന്ത് പുണ്യം കിട്ടാനാണ് മൗലവി? പുറമെ, ഒരു 'മറ്റൊരാളിനെയും നിഷേധിക്കലും'. ഒരാൾ മതനിഷേധിയായാകാൻ ദൈവനിഷേധം തന്നെ പോരേ? വേറെയും കുറെ നിഷേധങ്ങൾ വേണോ? ദുനിയായിൽ ഒരാളെയും നിരീശ്വരവാദിയായാക്കാൻ ഈ അമീർ അനുവദിക്കുകയില്ല. കാരണം എല്ലാ നിരീശ്വരവാദികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ 'ഹവാ' എന്ന ദൈവത്തിന് ഇബ്രാഹിമിന്റെ ചെയ്യുന്നവരാണ്. പിന്നെ അവർക്കെങ്ങനെ നിരീശ്വരവാദികളാകാൻ കഴിയും? എന്നാലും അദ്ദേഹം ഇടക്കിടെ നിരീശ്വരത്വത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ നിരീശ്വരത്വത്തിന് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന നിർവ്വചനം എന്താണോ? സാധാരണ നിരീശ്വരവാദവും പരമമായ നിരീശ്വരവാദവും നിരൂപാധികമായ നിരീശ്വരവാദവും സമ്പൂർണ്ണമായ നിരീശ്വരവാദവുമൊക്കെ താമസിയാതെ 'ശൂറാ' വഴി വ്യവച്ഛേദിക്കപ്പെടുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഏതു താഗ്യാത്തും മുട്ടുകുത്തും

ഇനി നിരൂപാധികത്തിന്റെ കാര്യമോ? നിരൂപാധികമായ അനുസരണത്തിന് രണ്ടു ബ്രഹ്മൻ ഉണ്ടെന്നാണ് ഒരു ശുറാമെമ്പർ ഔദ്യോഗിക ജീവനിലൂടെ, ഔദ്യോഗികമായിത്തന്നെ ഇയ്യുടെ വെളിപ്പെടുത്തിയത്. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും നൽകാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു തരം നിരൂപാധികമായ അനുസരണവും, അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിന് നൽകേണ്ടതായ വേറെ ഒരുതരം നിരൂപാധികമായ അനുസരണവും. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇബ്രാഹിമാകാത്ത സാധാരണ നിരൂപാധികാനുസരണവും ഇബ്രാഹിമാകാത്ത ഇമ്മിണിബല്ല നിരൂപാധികാനുസരണവും. അല്ലാഹുവിന്റെ ദീൻ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഭാഷക്കും അപ്രാപ്യമായ ഒരു സമസ്യയാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള 'ശുറാ'യുടെ അപാരമായ കഴിവ് മുഖിൽ ഏതുതാഗ്യാത്തും മുട്ടുകുത്തിപ്പോകും!

കടഞ്ഞാൻ വിട്ട അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യവും വ്യത്യസ്തമാകാനിടയില്ല. കടഞ്ഞാൻ വിടുന്നതിന്റെ പാരമ്പര്യം പിടികിട്ടാത്തവിധം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാൻ തന്നെയാണ് സാധ്യത.

'ദേഹോപദേശയെന്ന ദൈവ'ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിൽ പരിഗണിക്കേണ്ട ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങളുണ്ട്.

1. ഈ വിഷയകമായുള്ള ഫുർഖാനിലെയും, ജാസിയയിലെയും ആയത്തുകൾ ആരുടെ കാര്യത്തിലാണ് അവതരിച്ചത്? നിശ്ചിതവാദികളുടെ കാര്യത്തിലോ, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതോടൊപ്പം സൂപ്പർപുജയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന മുശ്ലിംകളുടെ കാര്യത്തിലോ? ഈ വചനങ്ങൾ ഭൗതികവാദികളുടെ അഥവാ നിരീശ്വരവാദികളുടെ മാത്രം കാര്യത്തിൽ അവതരിച്ചതാണെന്ന് പൂർവ്വികരായ ഏതെങ്കിലും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? പിന്നെ എവിടെ നിന്നാണ് കെ. സി. ക്ക് ആ കാര്യത്തിൽ ഇത്ര ഉറപ്പ് കിട്ടിയത്?

കെ. സി. ഇവിടെ ഒന്നുകിൽ ഒരു വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ബോധപൂർവ്വം തെറ്റിധരിപ്പിക്കുകയാണ്. പരലോകജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരായിരുന്ന അറേബ്യൻ മുശ്ലിംകളോക്കെ നിരീശ്വരവാദികളായിരുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പരലോക നിഷേധവും ദൈവനിഷേധവും

ലോകത്തുടനീളം വിവിധ മതസ്ഥരായ ജനകോടികളിൽ ഗണ്യമായ ഒരു

വിഭാഗം ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരെങ്കിലും പരലോകത്തിൽ അഥവാ സ്വർഗ നരകങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരാണെന്ന വസ്തുത സാമാന്യലോക വിജ്ഞാനമുള്ള എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇത് തന്നെയായിരുന്നു മക്കയിലെ മുശ്ലിംകളിൽ മിക്കവരുടെയും അവസ്ഥ. മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും നിയന്താവും അല്ലാഹുവാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കാത്തവരായിരുന്നു നബി(സ)യുടെ അഭിസംബോധിതരായ അറേബ്യൻ മുശ്ലിംകളെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന അനേകം ആയത്തുകളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് പരലോക നിഷേധത്തിന്റെ പേരിൽ മാത്രം അവരെ നിരീശ്വരവാദികളാക്കുന്നതാണോ 'സാമാന്യമര്യാദ'?

ജാസിയയിലെ 23-ാം വചനവും ബഹുദൈവാരാധകരുടെ കാര്യത്തിൽ അവതരിച്ചതാണെന്ന് തന്നെയാണ് താബ്രീയടക്കമുള്ള പൂർവ്വികരായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

അനുസരണമല്ല, അനുസരിക്കുന്ന വിഷയമാണ് പ്രധാനം.

2. ദേഹോപദേശയുടെ താൽപര്യപ്രകാരം ഒരാൾ തന്റെ ഭാര്യയുമായി ലൈംഗികവേഴ്ചയിലേർപ്പെടുന്നു. ദേഹോപദേശ വഴിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് മറ്റൊരാൾ മദ്യപിക്കുന്നു. ദേഹോപദേശസരിച്ച് വേറെയൊരാൾ വിഗ്രഹാരാധന നടത്തുന്നു. ദേഹോപദേശസരിച്ച് മറ്റൊരാൾ ദൈവത്തെ നിഷേധിച്ചുതള്ളുന്നു. ദേഹോപദേശമുള്ള അനുസരണം ഇവരെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവരിൽ അവസാനത്തെ രണ്ടുപേരെ പറി മാത്രമേ കെ. സി. യുടെ വിമർശനത്തിൽ പോലും ദേഹോപദേശയ്ക്ക് ഇബ്രാഹിം ചെയ്യവരെന്ന് പറയാനൊക്കൂ. അല്ലാൽ, അനുസരണമല്ല, അനുസരിച്ച് ചെയ്യുന്ന വിഷയമാണ് നിർണായക പ്രശ്നമെന്നല്ലേ ഇതിൽനിന്ന് സംശയാതീതമായി തെളിയുന്നത്? ഒരു 'കെട്ടിക്കുടുക്കു'മില്ലാത്ത ഈ വിഷയം ലളിതമായി വിശദീകരിക്കുകയാണ് സലഫികൾ എക്കാലത്തും ചെയ്തുപോന്നിട്ടുള്ളത്. കെ. പി. യും ചെയ്തിട്ടുള്ളത് അതുതന്നെ.

ഖുർആനിലെ തെളിവുകൾ

3. **تَذٰىٰنَ ۤاَلۡحٰۤوٰىۤا** എന്ന ഖുർആൻ സൂക്തത്തിലെ ഇലാഹാക്കൽ എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ രണ്ടു വചനങ്ങൾ മതിയായ സൂചന നൽകുന്നുണ്ട്. ഒന്ന്, സുറത്തുനജ്യിലെ 23-ാം വചനം. ഈ വചനത്തിൽ ദേഹോപദേശ പിന്തുടരുന്നവരായി അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിച്ചത് ആരെയാണെന്നോ? ദേഹോപദേശ അനുസരിക്കുകയെന്ന അപരാധം മാത്രം ചെയ്തവരെല്ലാം പ്രത്യുത സ്വദേഹങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്ന ഇഷ്ടദൈവങ്ങളായ **اٰۤاۤاۤا** മറ്റൊരു എന്നിവർക്ക് ആരാധന ചെയ്യവെയാണ്. ഈ രണ്ടാമത്തെ വചനം

കൊണ്ട് കെ. പി. കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടത്ര വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനെ പറ്റി കെ. സി. അർത്ഥശരമായ മാനുപാലിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. കെ. പി. യുടെ മുഴുവൻ പരാമർശങ്ങളെയും 'മര്യാദകെട്ട കൈക്രിയ'കളായി നേരത്തെ തന്നെ കെ. സി. താറടിച്ചതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഇമാറത്ത്' പൂർത്തിയായതിനാലായിരിക്കാം ഈ മാനുപാലി.

രണ്ട്, സുറത്തുൽ ആൻആമിലെ 58-ാം വചനം. ഈ വചനത്തിൽ, ദേഹേച്ഛയെ പിന്തുടരരുത് എന്ന് അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിച്ചത്, അല്ലാഹു അല്ലാത്ത വർക്ക് 'പ്രാർത്ഥനാമയ'മായ ആരാധന ചെയ്യുന്നതിനെയാണ് (ان عبد الذين تدعون من دون الله) ദേഹേച്ഛയെ അനുസരിച്ച് വ്യഭിചരിക്കുകയോ മദ്യപിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനെ പറ്റിയല്ല ഇവിടെ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആയത് ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കെ. പി. ഈ കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കെ. പി.യെ കൊച്ചക്കാൻ ഏറെ വാചാലനാകുന്ന കെ. സി ഇവിടെയും മൗനീയാകുന്നു.

4.5 | اتخذ الهة هو | എന്ന വാക്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രണ്ടായത്തുകളും അവതരിപ്പിച്ച് ആരുടെ കാര്യത്തിലാണെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവരുടെ ഈ 'ഇലാഹാക്കൾ' എങ്ങനെയാണെന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ മിക്ക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശിലാശില്പം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിഗ്രഹം ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടാൽ അതിനെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങുക, അതിനെക്കാൾ വിശിഷ്ടമെന്ന് തോന്നുന്ന മറെറാന്ന് കണ്ടാൽ ആദ്യത്തേതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് രണ്ടാമത്തേതിനെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങുക—ഇതായിരുന്നു തങ്ങൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ അവർ ദൈവമാക്കിയിരുന്ന രീതി എന്നാണ് ആ റിപ്പോർട്ടുകൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടുകളുടെ ഉള്ളടക്കത്തെ ശരിവെക്കുന്ന തദ്ദേശ മുമ്പു പരാമർശിച്ച നജ്മിലെയും അൻആമിലെയും രണ്ട് ആയത്തുകൾ.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മുന്നൂതരം തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തോടുകൂടിയാണ്, ദേഹേച്ഛയെ ദൈവമാക്കൽ എന്നാൽ എന്താണെന്ന് കെ. പി. വിശദീകരിച്ചത്. ഒന്നാമത്തെ തെളിവ് ഖുർആനിലെ രണ്ട് ആയത്തുകൾ തന്നെ. രണ്ടാമത്തെ തെളിവ് اتخذ الهة هو എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അവതരണ പശ്ചാത്തലം സംബന്ധിച്ച റിപ്പോർട്ടുകൾ. മൂന്നാമത്തെ തെളിവ് ദൈവനിഷേധമോ ബഹുദൈവത്വമോ അടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളിൽ ദേഹേച്ഛയ്ക്ക് വഴിപ്പെടുന്നവൻ 'ഹവാ'യെ ദൈവമാക്കിയവനാണെന്നതിന് ഒരു തെളിവുമില്ല എന്നതും സലഹുസ്സാലിഹുകളിൽ ഒരാളും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതുമത്രെ.

ഈ മുന്നൂതെളിവുകളിൽ ഒന്നുപോലും ശരിയല്ലെന്ന് പറയാൻ കഴിയാത്ത കെ. സി. മററു ചിലരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് എങ്ങനെയാലും ദേഹേച്ഛ

ദൈവം തന്നെയെന്ന് തട്ടിവിടുകയാണ് ചെയ്തത്. ആരെങ്കിലും എഴുതിയതൊക്കെ തെളിവായി സ്വീകരിക്കാൻ സലഹികൾ ബാധ്യസ്ഥരല്ല. കെ. പി. നിരത്തിയ തെളിവുകളെക്കാൾ ഉപരിയായ ദീനീ തെളിവുകൾ അതിനെന്നതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ അതുചെയ്യുക. തെളിവുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും പാർട്ടിയുടെ ഐഡൻറിറ്റി നിലനിർത്തുകയാണ് ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അത് തുറന്നു പറയുക — ഇതൊക്കെയല്ല മര്യാദ?

വിവരവും വിവരക്കേടും.

കെ. പി. യെ തെളിവുകൾ കൊണ്ട് തോൽപ്പിക്കാനാവില്ലെന്ന് ബോധ്യമായപ്പോൾ കെ. സി. ചില ചെപ്പടി വിദ്യകൾ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. കശ്ശാഫിലെ ഒരു വാചകത്തിന് കെ. പി. അർത്ഥം നൽകിയത് തെറ്റാണെന്ന് വരുത്തിക്കൊണ്ട് കെ. പി. യെ വിവരദോഷിയാക്കാനുള്ള ശ്രമം ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. അനുസരണത്തെ ഇബാദത്തും ഇബാദത്തിനെ അനുസരണവുമാക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഭാഷാഭാസങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു IPH പ്രസിദ്ധീകരണ (ഇബാദത്ത് — സംശയങ്ങളും മറുപടിയും)ത്തിന്റെ കർത്താവ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഭാഷാദോഷം ആരോപിക്കാനിടയായ സംഭവം ഓർമ്മയുള്ളവർ കെ. സി. യുടെ ഈ ഭാഷാ വൈഭവത്തെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊള്ളണമെന്നില്ല.

فكانه اتخذ هو الهة شتى എന്ന സമഖ്ശരിയുടെ വാക്യത്തിന്, "അപ്പോൾ അവന്റെ ദേഹേച്ഛ അവൻ പുല ദൈവങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിയത് പോലെ ആയിത്തീർന്നു" എന്നാണ് കെ. പി. അർത്ഥം നൽകിയത്. എന്നാൽ കെ. സി. പറയുന്നത് ഈ അർത്ഥം തെറ്റാണെന്നാണ്. അദ്ദേഹം നൽകുന്ന അർത്ഥം ഇപ്രകാരമാണ്: "അപ്പോൾ അവൻ തന്റെ ദേഹേച്ഛയെ വിവിധ ഇലാഹുകളാക്കിയതു പോലെയായി ഓരോ സമയത്തും അവയിൽ ഒന്നിന് കീഴ്പ്പെടുന്നു."

എങ്ങനെയാണ് ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഇച്ഛയെ വിവിധ ഇലാഹുകളാക്കുന്ന അഭ്യാസം? വിവിധ ഇലാഹുകളാക്കാൻ അനേകം ഇച്ഛകൾ വേണ്ടേ? അങ്ങനെ യാണെങ്കിൽ 'ഹവാഹു' എന്ന ഏകവചനത്തിന് പകരം 'അഹ്വാഅഹു' എന്ന് ബഹുവചന രൂപത്തിലല്ലേ കശ്ശാഫ് പ്രയോഗിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്? അപ്പോൾ തെറ്റാൻ പറിയത് ആർക്കാണ്. സമഖ്ശരിക്കോ, കെ. പി. കോ, കെ. സി. കോ? ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നത് തെറ്റാൻ പറിയത് കെ. സി. ക്ക് തന്നെയാണെന്നാണ്. 'ഇത്തഖദ' എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് എല്ലായിടത്തും രണ്ട് 'കർമ്മ'ങ്ങൾ (മപ്ഛുൽ) ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ആദ്യത്തേത് 'ഹവാ' തന്നെയായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ശരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഈ തെറ്റുപറിയത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെ 'ഹവാ, കർത്താവും (ഫാഇൽ) 'ആലിഹ്' കർമ്മവുമാ(മപ്ഛുൽ)ണ്. 'അവന്റെ ദേഹേച്ഛ അനേകം ദൈവങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചതുപോലെ (അഥവാ ഉണ്ടാക്കിയതു പോലെ) ആയിത്തീർന്നു, എന്നാണ് പ്രസ്തുത വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം. മറെറാരു വിധ

ത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ കൃത്രിമ ദൈവങ്ങളെ മെനഞ്ഞെടുക്കുന്ന ജോലി അവന്റെ ദേഹച്ഛേദം ഏറ്റെടുത്തതുപോലെ ആയിരിക്കുന്നു എന്ന്. വിശുദ്ധ ബുർആനിൽ 'ഇത്തഖദ' എന്ന ക്രിയയുടെ ശേഷം ഒരു മഹ്നാൽ മാത്രം പറഞ്ഞ അനേകം സന്ദർഭങ്ങളുള്ളത് കെ. പി. യെ വിവരദോഷിയാക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിനിടയിൽ കെ. സി. മറന്നുപോയതാണ്.

സലഹുസ്സാലിഹുകളിൽ അനേകം പേർ പ്രകടിപ്പിച്ചതും ബുർആനിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെയും പിൻബലമുള്ളതുമായ ഒരു വീക്ഷണത്തിന് കെ. പി. മുൻഗണന നൽകിയത് 'കടന്ന കയ്യായിപ്പോയെന്നാണ് കെ. സി. യുടെ പ്രതികരണം.

ചില വ്യക്തികളുടെ വീക്ഷണങ്ങളുടെ പിൻബലം മാത്രമേ കെ. സി. ക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ അവകാശപ്പെടാനുള്ളൂ. കെ. സി. എടുത്തുചേർത്ത ഉദ്ധരണികളിൽ ഒന്നുപോലും സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ കെ. പി. യെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതായി 'ഇല്ല. കെ. സി. എടുത്തുചേർത്ത ഒരു ഉദ്ധരണി പോലും ദേഹോച്ഛേദമുള്ള അനുസർണം ഇബാദത്താണെന്നോ, ദേഹോച്ഛേദത്തെ അനുസരിക്കുന്നവൻ അതിനെ ഇലാഹാക്കിയവനാണെന്നോ ഖണ്ഡിതമായി തെളിയിക്കുന്നുമില്ല.

ദേഹോച്ഛേദപ്രകാരം - ഒരു ആധികാരിക രേഖയുമില്ലാതെ - ദീൻ സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കുന്നവനെ പററി മഹാന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ള അഭിപ്രായം തന്നെയാണ് സലഹികൾക്കുമുള്ളത്. അവർ കാഹ്നാകുന്നത്, ദേഹോച്ഛേദത്തെ അനുസരിക്കുന്നു എന്നതിലുപരി, അല്ലാഹുവിന്റെ ആധികാരത്തിൽ ഇടപെടുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ്. അത് ഒരു തർക്കവിഷയമേ അല്ല.

- അബ്ബ് -

'ഭരണകൂടമെന്ന താഗൂത്ത്'

കേന്ദ്രത്തിലെ 'ഇമ്മിണിബലു' ഒരു താഗൂത്തിന്റേം കേരളത്തിലെ 'താഗൂത്തു' കളുടെ തലതൊട്ടുപ്പ്'നും ഹൃദയംഗമമായ സ്വീകരണം നൽകുകയും അവരിലൊരാളുടെ 'മദ്ഹ്' പെട്ടിക്കോളത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തതിന് ശേഷവും ഇതൊക്കെ ചെയ്തവർ സലഹികളുടെ നേരെ ഉഗ്രൻ ചോദ്യങ്ങൾ തൊടുത്തുവിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്ന്, ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് താഗൂത്തല്ലെന്ന് സലഹികൾക്ക് വാദമുണ്ടോ? രണ്ട്, താഗൂത്താണെങ്കിൽ ആ താഗൂത്തിനോട് എന്തു നിലപാട് സ്വീകരിക്കണമെന്ന് സലഹികൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടോ?

കൽപ്പിക്കുന്നവരുടെ വണ്ണവലിപ്പങ്ങൾ നോക്കാതെ, കൽപ്പിക്കുന്നത് വ്യക്തിയോ, സമൂഹമോ, ഭരണകൂടമോ എന്ന ശാഖാപരമായ പ്രശ്നം അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സലഹികൾ സ്വീകരിക്കുന്ന നിലപാട് എല്ലായ്പ്പോഴും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവും അനിയാക്കളും ഒഴിച്ചുള്ളവരുടെ ഏത് കൽപ്പനയും ഈ നിലപാടിന്റെ പരിധിയിൽ പെടും. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കാനാണ് കൽപ്പനയെങ്കിൽ അത് അനുസരിക്കുന്നത് ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വത്തെയോ, അനുഗ്രഹങ്ങളെയോ നിയമങ്ങളെയോ, വിശ്വസിക്കണമെന്ന് അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ച മറേറതെങ്കിലും കാര്യങ്ങളെയോ, നിഷേധിച്ചു തള്ളാനാണ് കൽപ്പനയെങ്കിൽ അത് അനുസരിക്കുന്നത് 'കുഫ്ർ' അഥവാ ദൈവനിഷേധമാണ്. ശിർക്കിന്റെയും കുഫ്റിന്റെയും പരിധിയിൽ വരാത്തതും അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയതുമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാനാണ് കൽപ്പനയെങ്കിൽ അത് അനുസരിക്കുന്നത് 'മൽസിയത്ത്' അഥവാ 'ഫിസ്ഖ്' (അനുസരണക്കേട് അല്ലെങ്കിൽ അധർമ്മം) എന്ന വകുപ്പിൽ പെടുന്നു. ഒന്നും രണ്ടും നമ്പർ അനുസരണം അനുസരിച്ച കക്ഷിയെ ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുന്നു. മൂന്നാമത് പറഞ്ഞ അനുസരണം ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ പക്ഷത്ത് നിന്ന് ഉണ്ടായാൽ അത് അയാളെ പാപിയായ മുസ്ലിമാക്കുന്നു. പാപങ്ങൾ പൊറുക്കാമെന്ന് അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവനിഷേധവും ബഹുദൈവാരാധനയും പൊറുക്കപ്പെടാത്ത കുറ്റങ്ങളത്രെ. ഇതപര്യന്തം ചെയ്ത മുഴുവൻ സൽകർമ്മങ്ങളെയും അവ നിഷ്ഫലമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ശിർക്ക്, കുഫ്ർ, ഫിസ്ഖ് എന്നീ വകുപ്പുകളിൽ പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹുവോ, റസൂലോ പരാമർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തിൽ ആരെയെങ്കിലും അനുസരിക്കുന്നത് ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ഖണ്ഡിതമായ ഒരു പ്രമാണവും സലഹികൾ കണ്ടിട്ടില്ല. സലഹികൾക്ക് ആരും കാണിച്ചു തന്നിട്ടുമില്ല. വിമർശകർ നാഴികക്ക് നാല്പതു വട്ടം പുറന്താറുള്ള ഒരു വാക്യമുണ്ടല്ലോ **لَا يُطِيعُونَ إِلَّا اللَّهَ** (സൂഷ്ഠാവിനോട് അനുസരണക്കേട് കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സൃഷ്ടിയെയും അനുസരിക്കാൻ പാടില്ല), ഇതിന്റെ വ്യക്തമായ സൂചനയെന്താണ്? സൂഷ്ഠാവിനോട് അനുസരണക്കേട് അടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത വിഷയത്തിൽ സൃഷ്ടിയെയും അനുസരിക്കാമെന്നല്ലേ ഒന്നുകൂടിവിശദമായി പറഞ്ഞാൽ ഏതൊക്കെ വിഷയങ്ങളിൽ, ആരെയൊക്കെ അനുസരിക്കരുതെന്ന് അല്ലാഹുവും റസൂലും വിലക്കിയിട്ടുണ്ടോ? അതൊഴിച്ചുള്ള എല്ലാ അനുസരണവും അനുവദനീയമത്രെ. നിഷിദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടാത്തതൊക്കെ അനുവദനീയമെന്ന തത്വമാണ് മുസ്ലിം ലോകം നിർവിവാദം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ ഭരണനിയമങ്ങളെ - ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമല്ലെങ്കിൽ മാത്രം - അനുസരിക്കുകയെന്നത് ഒരു അപരാധമാണെങ്കിൽ ആ അപരാധം

സുലഹികളെ വിമർശിക്കുന്നവരും അംഗുരം ചെയ്യുവരുനുണ്ട്. പക്ഷെ, അതിനെ നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിൽ ജീവൻ നിലനിർത്താൻവേണ്ടി പന്നിമാംസം തിന്നേണ്ടി വരുന്നതിനോട് ഉപമിച്ചുകൊണ്ട് സമാധാനമടയുകയാണ് അവരുടെ പതിവ്.

കെ. സി. യുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവരും മുശ്ശിക്കുകൾ തന്നെ.

താഗുത്തിനെ നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിലല്ലെങ്കിൽ അനുസരിക്കുന്നില്ല എന്ന് കരുതി സമാശ്വസിക്കുന്ന പാവങ്ങൾ അവരുടെ അമീറിന്റെ വാക്കുകൾ കാണാതെ പോയതാകാനേ വഴിയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ഒരു നിർബന്ധിതാവസ്ഥക്കാരനെയും മുശ്ശിക്കാക്കാരെ വിടുന്നില്ല.

‘വല്ലാത്ത ആരാധന തന്നെ. കടുത്ത അക്രമിയും സ്വേച്ഛാധിപതിയുമായ ഭരണാധികാരിയെ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മനശ്ശാപത്തോടെ അനുസരിക്കുന്നതും ഇബാദത്തായെന്നോ? ‘പ്രാർത്ഥനാമയം സമം ശാപമയം (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്ര പഠനം പേജ് 104)

കെ. പി. യുടെ നേരെ കെ. സി. പ്രയോഗിക്കുന്ന ‘മുന്നാംമുറ’യുടെ ഭാഗമാണ് മുകളിൽചേർത്ത വരികൾ. ഫിർഔനെ ഇസ്രായീലുകാരെ ആരാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിൽ ശപിച്ചുകൊണ്ടു അനുസരിക്കുക മാത്രമാണുണ്ടായതെന്നും, ആ, അനുസരണം തന്നെയാണ് ഫിർഔനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്നും സമർത്ഥിക്കാനാണ് കെ. സി. ഈ ചോദ്യം തൊടുത്തുപിടുന്നത്.

മുഴുവൻ ലോകരും മുശ്ശിക്കുകൾ തന്നെ!

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അനുസരിച്ചു പോയാലും മുശ്ശിക്കായിത്തീരാനുള്ള ഈ ദുർവിധി ഇസ്രായീലുകാരുടെ തരത്തിലല്ല അമീറിന്റെ വാക്കുകൾ. കടുത്ത അക്രമിയും സ്വേച്ഛാധിപതിയുമായ ഏത് ഭരണാധികാരിയെ—മനശ്ശാപത്തോടെയാണെങ്കിൽ പോലും—അനുസരിച്ചവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്ത മുശ്ശിക്കുകൾ തന്നെ! ഇനി കടുത്ത അക്രമിയും സ്വേച്ഛാധിപതിയുമല്ലാത്ത ഒരു ‘സാദാതാഗുത്തി’നെ അനുസരിച്ചാലോ? അത് ഇബാദത്താവില്ലെന്ന് അമീറിന് വാദമുണ്ടോ? അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമമനുസരിച്ചല്ലാതെ വിധി കൽപിക്കുന്ന ഏത് ഭരണാധികാരിയും ‘താഗുത്താ’ണെന്ന് ഔദ്യോഗികജിഹ്വ ഔദ്യോഗികമായിതന്നെ പലതവണ രേഖപ്പെടുത്തിയതാണല്ലോ. അപ്പോൾ താഗുത്തിനുള്ള അനുസരണം ഇബാദത്താകാത്തവല്ല സന്ദർഭമുണ്ടോ?

അമീറിന്റെ പാർട്ടിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഭരണകൂടങ്ങൾ രണ്ടുതരം മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നാണ് അനേകമനേകം പാർട്ടി സാഹിത്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ ലേഖകൻ

മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന്. അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ട ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം. രണ്ട്, അനുസരിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്തതും നിർബന്ധമായും ഏതിരിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ അനിസ്ലാമിക—താഗുത്തി ഭരണകൂടം.

ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം ഇന്ന് ലോകത്തെവിടെയും ഇല്ലെന്ന കാര്യം പാർട്ടിയുടെ രേഖകളിൽ പലയിടത്തും സ്മാനം പിടിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഇറാൻ ഇസ്ലാമിക റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ‘ലേബർക്ലെയിം’ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ ഇടവേളയെ ഈ ലേഖകൻ ഒരു അപവാദമായി കണക്കിലെടുക്കാത്തതിൽ അമീർ സൂക്ഷ്മതക്കുറവ് ദർശിക്കുകയില്ലെന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ലോകത്തിലെ ഏത് ഭരണകൂടവും ‘താഗുത്തി തന്നെ’ ഗത്യന്തരമില്ലാതെയാണെങ്കിൽ പോലും താഗുത്തിനെ അനുസരിക്കുന്നവർ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്ന മുശ്ശിക്കുകൾ തന്നെ! ‘ഇന്നോ ലിജ്ലാഹി.....’

റസൂലിനെയും പരിഹസിക്കുന്നു.

മുകളിൽചേർത്ത കെ. സി.യുടെ വരികളുടെ അവസാനമുണ്ടല്ലോ, ‘പ്രാർത്ഥനാമയം സമം ശാപമയം’! അത് എന്തിനെഴുതിയതാണെന്ന് ചില വായനക്കാർക്ക് പിടികിട്ടിക്കാണില്ല. പ്രാർത്ഥനതന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് അഥവാ പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇബാദത്തിന്റെ കാതൽ എന്ന നിലപാട് സ്വീകരിച്ച കെ. പി. യെ ഉരുട്ടാൻ വേണ്ടി എഴുതിയതാണത്. എന്നാലിൽ കെ. പി. സ്വയം മെനഞ്ഞെടുത്ത തത്വമല്ലല്ലോ. റസൂലി (സ)ന്റെ വാക്കുകൾ മുഖവിലക്കെടുത്തുവെന്ന ‘അപവാദം’ മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള. അപ്പോൾ ആരെയാണ് കളിയാക്കുന്നതു? ‘ശാപമയമായ’ അനുസരണം ഇബാദത്താവുകയില്ലെന്നും ‘പ്രാർത്ഥനാമയം’ മാത്രമേ ഇബാദത്താവുകയുള്ളുവെന്നും തുടർന്നുള്ള ചർച്ചകൾ വായനക്കാർക്കു വ്യക്തമാക്കിത്തരും.

പരമ ഗത്യന്തരം!

അനുസരണം ഗത്യന്തരമില്ലായ്മ മൂലമാണെങ്കിലും ഇബാദത്ത് തന്നെ എന്ന് 104ാം പേജിൽ സമർത്ഥിച്ച കെ. സി. 150-ാം പേജിൽ അതൊക്കെ വിട്ട് ‘പരമ’ത്തിൽ കയറുകയാണ്.

‘ആർക്കാണ് വിധേയത്വം മുതലായവ അർപ്പിക്കുന്നത് ആ ശക്തി തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്, ഉപാധിയില്ലാത്തതാണ്, പൂർണ്ണമാണ്, അതിനപ്പുറം മറ്റൊരു ശക്തിയെ പരിഗണിക്കാൻ താൻ തയ്യാറല്ല, അത്യാവശ്യമാണെന്ന് കരുതുന്നുമില്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് അത് പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം: പേജ് 150)

അനുസരണവും അടിമത്തവും ഇബാദത്താകാൻ കെ. സി. യുടെ വിഷയത്തിൽ ആവശ്യമായ പാരമ്യത്തിന്റെ വിശദീകരണമാണ് ഈ പറഞ്ഞതൊക്കെ. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അനുസരിക്കുമ്പോഴും ഈ പാരമ്യവും നിരുപാധികത്വവും പൂർണ്ണതയുമാകട്ടെ ഉണ്ടാകുമോ? അതല്ല 'ശാപമയ'മായ അനുസരണമെന്ന ഇബാദത്തിനെ പറ്റി 104-ാം പേജിൽ പറഞ്ഞത് കെ. പി. യെ കളിയാക്കാൻ മാത്രമായിരുന്നോ? അനുസരണമെന്ന ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ പരിപക്ഷമായ അഭിപ്രായം ഇതിൽ എന്താണ്? 150-ാം പേജിലെ അഭിപ്രായമാണ് വൈകി വന്നതെന്ന നിലക്ക് പരിപക്ഷമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ അവിടെയും പ്രശ്നമുണ്ട്.

മുശ്രിക്കുകൾ നിരീശ്വരർ മാത്രമോ?

വിവിധ ഭരണകൂടങ്ങളെ അനുസരിച്ചുപോന്ന യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരുമൊക്കെ 'അതിനപ്പുറം മറെറാരും ശക്തിയെ പരിഗണിക്കാൻ തയ്യാറല്ലാത്ത' കൂട്ടത്തിലാണോ? മൂസാനബി(അ)യെയും യേശുക്രിസ്തുവെയും യഹോവയെയുമൊക്കെ ഭരണകൂടത്തിന് താഴെയായിട്ടാണോ അവർ ഗണിച്ചത്? മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ മുസ്ലിം നാമധാരികളായ 'അൾട്രാസെക്യൂലർ'കളും നിരീശ്വരരുമല്ലാതെ വേറെ ആരാണ് ഭരണകൂടത്തിനപ്പുറം മറെറാരും ശക്തിയെ പരിഗണിക്കാൻ തയ്യാറല്ലാത്തവർ? പുരോഹിതന്മാരെ അനുസരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ, പുരോഹിതന്മാരെക്കാൾ ഉപരിയായി 'പിതാവിനെ'യും 'പുത്രനെ'യും പരിഗണിക്കുന്നവരല്ലേ? അപ്പോൾ ഒരൊറ്റ 'താഗൂത്തും' കൂടുതലാത്ത ഈ പരമത്തിന്റെ കീറവലകൊണ്ട് എന്ത് പ്രയോജനമാണുള്ളത്?

ഫിർഓൻ അവകാശപ്പെട്ടത് ആരാധ്യത തന്നെ

ഒന്നുകിൽ ലോകരെ മുഴുവൻ മുശ്രിക്കാക്കുന്നവിധമുള്ള നിർവ്വചനം, അല്ലെങ്കിൽ നിരീശ്വരർ ഒഴിച്ച് മറെറാരും മുശ്രിക്കാകാത്ത വിധത്തിലുള്ള നിർവ്വചനം. ഇബാദത്ത് ഇങ്ങനെ പിടികിട്ടാത്ത ഒരു വിഷയമാക്കി മാറുന്നതിലാണോ തൗഹീദിന്റെ സമഗ്രത? നിരീശ്വരൻ എന്ന പദത്തിന് ചെങ്കുത്താൻ, ദേഹേച്ഛ എന്നീ ദൈവങ്ങളെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നവൻ എന്ന കെ. സി. യുടെ നിർവ്വചനപ്രകാരം പ്രസ്തുത രണ്ടു ദൈവങ്ങൾക്കുള്ള അനുസരണത്തിന്റെയും അടിമത്തത്തിന്റെയും പാരമ്യം അളന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്. ആകെക്കൂടി 'എട്രേജർ' തന്നെ.

വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മം

സുറത്തുൽ മുത്ത്മിനിലെ പ്രാകൃത്തിലെ
وَقَوْمَهُمَا لَنَا عَابِدُونَ

ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്ത് എന്നത് ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിലെ ഒരു മുഖ്യ ചർച്ചാവിഷയമാണ്. പക്ഷെ, വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മത്തിൽ നിന്ന് മാറി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള വാചകക്കുസർത്തുകളാണ് ഏറെ ഉണ്ടാകാറുള്ളത്.

'അവരുടെ (മൂസായുടെയും ഹാറൂന്റെയും) ജനത നമുക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാകുന്നു.' ഇതാണ് പ്രസ്തുത വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഇത് ആരുടെ വാക്കാണ്? രണ്ടു പ്രവാചകന്മാർക്കെതിരിൽ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ തേടുകയായിരുന്ന ഒരു സ്വേച്ഛാധിപതിയുടെ വാക്ക്. ആ ജനത (ഇസ്രായീല്യർ) ഫിർഓൻ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുവെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മൂസാബി (അ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല; ഹാറൂൻബി (അ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ബഹുദൈവതത്തിനും അധർമ്മികത്വക്കുമെതിരിൽ പോരാടുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട മൂസാ(അ)യും ഹാറൂനും (അ) ഇസ്രായീല്യരുടെ പല ദൗർബല്യങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ഒരു വിഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് വെറുപ്പ് കൊണ്ടു സംഭവത്തോടും, ഒരു കാളക്കുട്ടിയെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങിയ സംഭവത്തോടും മൂസാനബി(അ) പ്രതികരിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രായീല്യർ പ്രകടിപ്പിച്ച ഭീരുത്വവും കൃത്യവിലോപവും ധിക്കാരവും നന്ദികേടുമൊക്കെ വിശുദ്ധഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഫിർഓന്റെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുക വഴി ഇസ്രായീല്യർ മുശ്രിക്കുകളായിപ്പോയെന്ന് വിശുദ്ധഖുർആനിലോ തിരുസുന്നത്തിലോ ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തു മനസ്സിലാക്കണം? മനസ്സിനുള്ളിൽ പ്രാർത്ഥനയില്ലെങ്കിൽ ആരാധനാ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ ഭരണാധികാരിയോടുള്ള അനുസരണം ഇബാദത്താവുകയില്ലെന്ന് തന്നെ. ഇതാണ് വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മം. ഇതിലേക്കാണ് കെ. പി. വിരൽചൂണ്ടിയത്. "ഇവിടെ ഫറോവയ്ക്ക് ഇസ്രായീല്യർ അടിമവേല ചെയ്യുകൊണ്ട് അവർ മുശ്രിക്കുകളായിപ്പോയി എന്ന് അല്ലാഹുവോ അവന്റെ റസൂലായ മൂസാനബിയോ ജനങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്". (ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും പേജ് 113)

'ഇസ്രായീല്യർ നമുക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണ്' എന്ന് ഫിർഓൻ അവകാശപ്പെടുമ്പോൾ അയാളുടെ ഉള്ളിലിരുന്ന് എന്തായിരുന്നുവെന്നത് ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്ത് എന്തെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുന്ന രംഗത്ത് പ്രസക്തമായ ഒരു വിഷയമേ അല്ല. ഫിർഓന്റെ അവകാശവാദങ്ങൾ പലതും ഖുർആൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഞാനാണ് നിങ്ങളുടെ അത്യുന്നതനായ റബ്ബ്' എന്നും, 'എനിക്ക് പുറമെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ദൈവമുള്ളതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല, എന്നുമെക്കെ ഫിർഓൻ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹു ഈ അവകാശവാദങ്ങളൊക്കെ എടുത്തുദ്ധരിച്ചത് അവയെ പ്രമാണീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത; ഖണ്ഡിച്ചു തള്ളുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണെന്ന് ഇസ്ലാമിനെപ്പറ്റി ലഘുപരിചയമെങ്കിലുമുള്ള ആരെയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല.

പൂർവ്വികർ എന്തു പറഞ്ഞു?

ഇമാം തബ്രീ തുടങ്ങിയുള്ള സമാഹരണീയരായ പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെയും ഈ വിഷയകരമായ പരാമർശങ്ങൾ മുസ്ലിം ജനസാമാന്യത്തെ തെറിവാരിപ്പിക്കാനുതകും വിധം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് ജമാഅത്തുകാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കെ. സി. യും അതേ അടവ് തന്നെയാണ് പയററിയിട്ടുള്ളത്.

ഇസ്രായീല്യർ ഫിരീഖ്യാൻ അടിമവേല ചെയ്തത് അയാൾക്കുള്ള ഇബാദത്തും അതുവഴി ശിക്ഷയുമായിരുന്നുവെന്ന് പ്രാമ:ണികനായ ഒരു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ചർച്ച ചെയ്ത വിഷയം ഫിരീഖ്യാൻ എന്ത് ന്യായത്തിനുമേലാണ് ഇസ്രായീല്യർ തനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടത് എന്ന പ്രശ്നം മാത്രമാണ്.

ഫറോവമാരെപറ്റി വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ൽ പറഞ്ഞതിലുപരി ആർക്കും ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത അവസ്ഥയായിരുന്നു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. 19,20 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടന്ന വിപുലമായ ഉത്ഖനനങ്ങൾ ഫറോവമാരുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ മിക്കവാറും അനാവരണം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഈജിപ്റ്റിലെ ചക്രവർത്തി എന്ന സ്ഥാനം കൊണ്ട് തുപ്പിപ്പെടുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരുന്നില്ല ഫിരീഖ്യാൻ എന്നതിന് അനിഷ്ടധ്യമായ തെളിവുകൾ ആധുനിക ലോകത്തിന് ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'റേ' എന്നും, 'ആമൺ' എന്നും. പേരുള്ള ആകാശദൈവങ്ങളുടെ ഭൂമിയിലെ പ്രതിപുരുഷന്മാർ എന്ന നിലയിൽ മുഴുവൻ മനുഷ്യരുടെയും ആരാധ്യരായ ദേവന്മാരാണ് തങ്ങൾ എന്ന് തന്നെയായിരുന്നു ഫറോവമാരുടെ അവകാശവാദം. അടിമത്തവും അനുസരണവും മാത്രമല്ല, ആരാധനയും കൂടി ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഫിരീഖ്യാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. സത്യമിമാനായും ഈ വസ്തുത ഏറെക്കുറെ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയ മതത്തിന്റെ മാനിഫെസ്റ്റോ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന 'ഖുർആൻ കി ചാർ ബുൻയാദി ഇസ്തിലാഹേൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അറബി പതിപ്പിൽ നിന്നുള്ള ഏതാനും വരികളുടെ പരിഭാഷ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

"അപ്രകാരം ഈ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ് തന്നെയാണ് ഈജിപ്റ്റിലെ ഫറോവമാർ തങ്ങൾക്ക് നിരൂപാധികമായ വിധികർത്തൃത്വമുണ്ടെന്ന് മാത്രമല്ല അപകാശപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്ന വസ്തുത. പ്രത്യുത, ദൈവങ്ങളും വിഗ്രഹങ്ങളുമായി തങ്ങൾക്കുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പേരിൽ തങ്ങൾക്ക് ഒരുതരം പരിശുദ്ധിയും പവിത്രതയുമൊക്കെ ഉണ്ടെന്ന് കൂടി അവർ വാദിച്ചിരുന്നു. ചരിത്ര സാക്ഷ്യങ്ങളും പുരാതന സമൂഹങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളുമൊക്കെ ഈ ധാരണയ്ക്ക് പിൻബലം നൽകുന്നുമുണ്ട്." (മുസ്തലഹാത്ത്—ദാറുൽഖലം, കൂവൈത്ത് — പേ: 71)

തുടർന്ന്, ഫിരീഖ്യാൻ അവകാശപ്പെട്ട 'അഭൗതികമായ ദിവ്യത്വം' ഒരു ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല, മാർഗ്ഗം മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് വാദിച്ചുകൊണ്ട് കുതറിമാറുകയാണ് സത്യമിമാനായ ചെമ്പുനന്ത്. എന്നാൽ കാര്യകാരണ ബന്ധത്തിനടിമയായ ആരാധനാഭാവത്തിൽ നിന്നേ നിരൂപാധികാനുസരണം ഉൽഭൂതമാകൂ എന്ന് ഫറോവ പോലും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെന്നാണ് തുടർന്ന് മൗദുദി സാഹിബ് നടത്തുന്ന രാഷ്ട്രീയ വിശകലനത്തിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നത്. അങ്ങനെ, പരോക്ഷമായെങ്കിലും അദ്ദേഹം സലഫികളുടെ നിലപാട് ശരിവെക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ലാത്ത ഫിരീഖ്യാൻ വിഷമം കൂടാതെ പ്രജകളെ അനുസരിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും വിജയകരമായ ഉപാധിയായിരുന്നു ദിവ്യത്വവാദം. അതിന്റെ പിൻബലത്തോടെയാണ് അയാൾ പ്രജകളുടെ മേൽ സ്വേച്ഛാധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചത്. ഉത്ഖനനത്തിൽ പലയിടത്തു നിന്നും കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട ഫറോവമാരുടെ പ്രതിമകൾ ഈജിപ്റ്റിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വ്യക്തിപുരുഷന്റെ അനിഷ്ടധ്യമായ തെളിവുകളത്രെ. പ്രജകളിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം ഈ ദിവ്യത്വത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഫറോവാ പുരുഷന്റെ ബാഹ്യഭാവങ്ങൾ വെടിയാൻ അവർക്ക് ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ആ പീഡിത വിഭാഗം അവർക്ക് ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ആ പീഡിത വിഭാഗം മനസ്സാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും വൈരുദ്ധ്യത്തോടെയും 'ഫറോവാ പുരുഷ' തുടർന്നുപോന്നു—ഫിരീ ഖ്യാൻന്റെയോ കിങ്കരന്മാരുടെയോ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുമ്പോൾ മാത്രം. ഇത് കണ്ടെത്താൻ ഫിരീഖ്യാൻ പറഞ്ഞത്; അവർ തനിക്ക് ഇബാദത്ത് (ആരാധന — എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ) ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന്, ഇസ്രായീല്യർ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ചെയ്തിരുന്ന ബാഹ്യമായ ഈ വണക്കം അവരുടെ മനസ്സ് വായിക്കാൻറിയാത്ത ഫിരീഖ്യാന്റെ വിക്ഷണത്തിൽ ആരാധന തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇസ്രായീല്യരുടെ മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥനയോ ആരാധനാഭാവമോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവോ മൂസാനബി(അ)യോ അത് ഫിരീഖ്യാനുള്ള ഇബാദത്തായി അഥവാ ശിക്ഷയായി ഗണിച്ചില്ല.

'പ്രാർത്ഥനാമയം സമം ശാപമയം' അല്ല. 'ശാപമയ'മായ അനുസരണം ഇബാദത്തുമല്ല. ഇബാദത്താകണമെങ്കിൽ മനസ്സിലുള്ള പ്രാർത്ഥന വേണം. ഇതാണ് ഫിരീഖ്യാനെയും ഇസ്രായീല്യരെയും സംബന്ധിച്ച വിശുദ്ധഖുർആനിലെ പരാമർശങ്ങളും, ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും രാഷ്ട്രീയക്കണ്ഠ മാററിവെച്ച് വിക്ഷിപ്തമാക്കിത്തന്ന വസ്തുത. ആരാധനാഭാവത്തോടുകൂടിയുള്ള അടിമവൃത്തി ഇബാദത്തല്ലെന്ന് സലഫികൾക്ക് വാദമില്ലെന്ന് വായനക്കാർ ഇതിനകം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞുവെല്ലാം. അതിനാൽ, ഫിരീഖ്യാന്റെ അവകാശവാദത്തെ ആ നിലക്കും വേണമെങ്കിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാം എന്ന് പറഞ്ഞ മുഹമ്മദിനുള്ള ഇനി സലഫികൾക്കെതിരിൽ അണിനിരത്തേണ്ടതില്ല.

ഇതോടൊപ്പം ആദ്യം പറഞ്ഞ കാര്യം ഒന്നുകൂടി ഉണർത്തട്ടെ. ഇസ്രായീല്യരെ തന്റെ ആരാധകന്മാരായി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ ഫിരീഖ്യാന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായി

രുന്ന വിചാരമെന്നായിരുന്നാലും അവിശ്വാസിയും ധിക്കാരിയും സേവ്ചരായി പതിയുമായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ മനോഗതിയുടെ വിശകലനം എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഒരു പ്രസക്തിയും അത് സംബന്ധിച്ച ചർച്ചയ്ക്ക് ഇല്ല. ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്തിനെ പററിയുള്ള ചർച്ചയിലേക്ക് ആ വിഷയം വലിച്ചിഴക്കുന്നത് ശുദ്ധ വിവരക്കേടാണ്. ആ വിവരക്കേടിനെതിരിൽ തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തോടെ സത്യസന്ധമായി പ്രതികരിക്കുക എന്ന 'അപരാധം' മാത്രമേ കെ. പി. ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

— ആറ് —

ത്യാഗുത്തും കെ. സി. യുടെ ദുരാരോപണങ്ങളും

ത്യാഗുത്ത് എന്നാൽ ആരാണെന്നും ത്യാഗുത്തിനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്താണെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ഒരു മുസ്‌ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്യുപശ്യമായ കാര്യമാണ്. കാരണം, അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാനുള്ള ആഹ്വാനത്തോടൊപ്പം തന്നെ ത്യാഗുത്തിനെ കൈവെടിയാനുള്ള ആഹ്വാനവും പ്രവാചക ദൗത്യത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗമായിരുന്നുവെന്ന് വിശുദ്ധഖുർആൻ സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

അതിക്രമകാരി അല്ലെങ്കിൽ ധിക്കാരി എന്നാണ് 'ത്യാഗുത്ത്' എന്ന പദത്തിന്റെ ഭാഷാർത്ഥം എന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും എതിരഭിപ്രായമില്ല. 'അത്താഗുത്ത്' അഥവാ അല്ലാഹുവിനെതിരിലുള്ള അതിക്രമത്തിന്റെ മുർത്തിമദ്ഭാവമായി വിശുദ്ധഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച 'ആ ത്യാഗുത്ത്' ആരെന്ന വിഷയത്തിലാണ് കെ. പി.യുടെ നിലപാടിനോട് കെ. സി. കൂടുതൽ വിമോചിപ്പിച്ചത്.

കെ. പി. യുടെ നിലപാട്

'ആ അതിക്രമകാരി' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ചുരുക്കുകയല്ല, അങ്ങേയറ്റം വിപുലപ്പെടുത്തുകയാണ് കെ. പി. ചെയ്തത്. ആദ്യമനുഷ്യൻ മുതൽ അവസാന മനുഷ്യൻ വരെ സകലരെയും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് തിരിച്ചുവിടാൻ പ്രതിജ്ഞയെടുത്ത പിശാചിനെക്കാൾ ശക്തവും വിപുലമായും അല്ലാഹുവിനെതിരിൽ അതിക്രമം തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേറെ ഏതു ശക്തിയാണുള്ളത്? പിശാചിനെയാണല്ലോ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷശത്രുവായി അല്ലാഹു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവനിഷേധിയും ബഹുദൈവവാദിയും ദുർന്നടപടി കാരനുമൊക്കെ പിശാചിന്റെ പാർട്ടിയിലാണെന്നാണല്ലോ വിശുദ്ധഖുർആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. അപ്പോൾ ത്യാഗുത്തിന് പിശാച് എന്നർത്ഥം

നൽകുമ്പോൾ കെ. സി. ആശങ്കിക്കുന്നത് പോലെ ത്യാഗുത്തിന്റെ അർത്ഥം ചുരുങ്ങിപ്പോവുകയല്ല, പരമാവധി വിപുലമായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

തെളിവുകൾ

ഇതിനകം ചർച്ചചെയ്ത മററു വിഷയങ്ങളിലെന്നപോലെ സലഫി മാനദണ്ഡ പ്രകാരം സ്വീകാര്യമായ തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തോടെയാണ് ത്യാഗുത്തിനെ പററിയും കെ. പി. ചർച്ചചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം അവലംബിച്ച ഒന്നാമത്തെ തെളിവ് ഒരു ഖുർആൻ വാക്യം തന്നെയാണ്. സുറത്തുന്നിസാഇലെ 78-ാം വാക്യം:

الَّذِينَ آمَنُوا يقاتلون في سبيل الله والذين كفروا يقاتلون في سبيل الطاغوت فقاتلوا أولياء الشيطان ان كيد الشيطان كان ضعيفا

അത്താഗുത്ത് എന്നാൽ പിശാച് തന്നെയാണെന്ന് ശക്തമായ സൂചന അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ആയത്ത്. ഖലീഫ ഉമറും ഇബ്നു അബ്ബാസും അടക്കമുള്ള പല സഹാബിമാരും, താബിഉകളിലെ അനേകം പ്രമുഖന്മാരും അത്താഗുത്തിന് പിശാച് എന്ന അർത്ഥം നൽകിയതാണ് പിന്നെ പ്രധാനമായി കെ. പി. അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള തെളിവ്. ദൈവനിഷേധത്തിന്റെയും ബഹുദൈവത്വത്തിന്റെയും അമരക്കാരെല്ലാം 'പിശാചുക്കൾ' എന്ന വാക്കിന്റെ വിശാലമായ അർത്ഥപരിധിയിൽ (വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ 'മനുഷ്യരിലെയും ജിന്നുകളിലെയും അർത്ഥപരിധിയിൽ) എന്ന പ്രയോഗം ശ്രദ്ധിക്കുക) പെടുമെന്നതിനാൽ അത്താഗുത്തിന് പിശാച് എന്ന് അർത്ഥം നൽകുന്നതിൽ ഒരു അപര്യാപ്തതയുമില്ല എന്നതാണ് കെ. പി. ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന മറെറൊരു കാര്യം. ഈ ലേഖകൻ പരിശോധിച്ച തഫ്സീറുകളിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും അത്താഗുത്തിന് ഒന്നാമതായി നൽകിയ അർത്ഥം 'പിശാച്' എന്നാണെന്ന കാര്യവും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. മന്ത്രവാദികൾ, ജ്യോത്സ്യന്മാർ, ദൈവനിഷേധപരവും ബഹുദൈവത്വപരവുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ഉപജ്ഞാതാക്കൾ തുടങ്ങിയവരൊക്കെ പിശാചിന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരെന്ന നിലയിൽ തന്നെയാണ് ഇസ്‌ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. 'ത്യാഗുത്ത്' 'ശൈത്താൻ' എന്നീ ഏകവചന പദങ്ങളെ പോലെ തന്നെ 'ത്വവാഗിത്ത്' 'ശയാത്രിൻ' എന്നീ ബഹുവചന പദങ്ങളും മിക്കവാറും പര്യായപദങ്ങളെന്നാണുമാണ് തഫ്സീറുകളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

അപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു 'ലൊക്കഡാ ചെങ്കോലുകാരനെ' ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ട് അയാളാണ് 'അത്താഗുത്ത്' എന്നു പറയുന്നതിനെക്കാൾ ഏത് നിലക്കും ഉചിതമായിട്ടുള്ളത്, അല്ലാഹുവിനെതിരിൽ എക്കാലത്തും നടക്കുന്ന ഏത് അതിക്രമത്തിനും കാരണക്കാരനാകാൻ അവൻ തന്നെയാണ് 'അത്താഗുത്ത്' (ആ അതിക്രമകാരി) എന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ്.

കെ. സി. യും സമ്മതിക്കുന്നു

പരോക്ഷമായിട്ടാണെങ്കിലും കെ. സി. യും ഈ തത്വം ശരിവെക്കുന്നുണ്ട്. അനുസരണം തന്നെയാണ് ശീർഷ്ക് എന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം എഴുതിയ വരികൾ സൂക്ഷ്മ വിശകലനം ചെയ്താൽ പിശാചല്ലാതെ, 'അന്താഗാത്ത്' എന്ന് വിളിക്കാവുന്ന ഒരു ശക്തിയുമില്ലെന്ന് ബോധ്യമാകും.

“രണ്ടിലൊന്ന് മാത്രമേ പ്രായോഗികമായി അവർക്ക് ചെയ്യാനുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുകളെ അനുസരിക്കുക മൂന്നാമതൊന്നില്ല. (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ: 69)

അല്ലാഹുവെ ആരാധിക്കുന്നവനും അനുസരിക്കുന്നവനും കൈവെടിയിരുത്താൻ പിശാചിനെ മാത്രമാണെന്നും, അല്ലാഹുവിനെതിരിയുള്ള മുഴുവൻ അനുസരണവും പിശാചിനുള്ളതാണെന്നും, അല്ലാഹുവിനോ പിശാചിനോ അല്ലാത്ത മൂന്നാമതൊരു അനുസരണമില്ലെന്നും വന്നാൽ പിശാചല്ലാത്ത ഒരു അന്താഗാത്ത് എവിടെയാണ് സ്ഥാനം? രണ്ടിലൊന്ന് (ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനുള്ള അനുസരണം, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചിനുള്ള അനുസരണം) മാത്രമേ പ്രായോഗികമായി ഉള്ളൂ എങ്കിൽ കെ. സി. വാദിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കുന്ന 'ത്യാഗാത്ത്' അപ്രായോഗികമായ അനുസരണത്തിനുള്ള മുർത്തിയാണോ? അമീറിന്റെയും പാർട്ടിയുടെയും നിർവ്വചനങ്ങൾ എത്ര സമഗ്രം! എത്രമാത്രം സമ്പൂർണ്ണം!

കെ. പി. യെ ഒരു 'ഗതികെട്ട കൂരങ്ങനാ'യി ചിത്രീകരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ കെ. സി. അനുസരിച്ചത് അല്ലാഹുവിന്റെ കർമ്മപരയോ പിശാചിന്റെ കർമ്മപരയോ, 'അപ്രായോഗിക ത്യാഗാത്ത്'ന്റെ കർമ്മപരയോ എന്ന പ്രശ്നം ഈ ലേഖകൻ ഇവിടെ പരിശോധനാ വിധേയമാക്കുന്നില്ല. താഴെ ചേർക്കുന്ന വരികളും കൂടി ചേർത്തുവെച്ച് ശുറാ ആ കാര്യം പരിശോധിക്കട്ടെ.

“അപ്പോൾ ശീർക്കിന് കാരണം പിശാചുകളെ അനുസരിക്കുകയെന്നത് തന്നെയാണ്.” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം, പേജ് 69)

ഇബ്നുജരീറും കെ. പി. യും

ഇബ്നുജരീറോ, പൂർവ്വികരായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളോ, ഭാഷാ പണ്ഡിതന്മാരോ ത്യാഗാത്ത്തിന് നൽകിയ വ്യത്യസ്ത നിർവ്വചനങ്ങളൊന്നും കെ. പി. മറച്ചു വെച്ചിട്ടില്ല. പിശാച്, മാരണക്കാരൻ, ജ്യോത്സ്യൻ, വിഗ്രഹം, അല്ലാഹുവിന് പുറമെ ദിവ്യത്വം അല്ലെങ്കിൽ ആരാധന അവകാശപ്പെടുന്നവൻ തുടങ്ങിയുള്ള വൈവിധ്യമാർന്ന പല നിർവ്വചനങ്ങളും അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ പല സഹാബികളും താബികളും അന്താഗാത്ത് പിശാച് എന്ന് മാത്രം അർത്ഥം നൽകിയതിനാലും, ബഹുഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാർ പല അർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം പിശാച് എന്ന അർത്ഥത്തിന് നൽകിയതിനാലും, മററുള്ള അർത്ഥങ്ങളൊക്കെ പിശാചിന്റെ പ്രതിരൂപം അല്ലെങ്കിൽ സന്നിധാനം എന്ന ഇനത്തിൽ പെടുന്നതിനാലും മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച മററനേകം കാരണങ്ങളാലും പിശാച് എന്ന അർത്ഥത്തിന് പ്രാമുഖ്യം നൽകുകയാണ് കെ. പി. ചെയ്തത്. ഇബ്നുജരീർ തുടങ്ങിയ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഉദ്ധരിക്കുന്ന എല്ലാ അർത്ഥങ്ങളും ഒന്നിച്ച് പരിഗണിക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ? എല്ലാ സന്ദർഭത്തിലും ഇബ്നുജരീർ മുൻഗണന നൽകുന്ന അഭിപ്രായത്തിന് തന്നെ മുൻഗണന നൽകാൻ സത്യം മറുദിക്കോ കെ. സി.ക്കോ സാധിക്കുമോ? ഇബ്നുജരീർ പ്രാമുഖ്യം നൽകിയതല്ലാത്ത വിക്ഷണങ്ങൾക്ക് സത്യം മറുദി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകിയതിന് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ഈ ലേഖകന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയും.

അമീറിന്റെ ദുരാഭിപ്രായം

ഇബ്നുജരീർ മുൻഗണന നൽകിയതല്ലാത്ത ഒരഭിപ്രായത്തിന് കെ. പി. പ്രാമുഖ്യം കൽപ്പിച്ചതിന് അദ്ദേഹത്തെ ആക്ഷേപിക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ മാത്രമേ കെ. സി. ചെയ്യുന്നുള്ളൂവെങ്കിൽ സലഫികൾക്ക് അത് സഹിക്കാമായിരുന്നു. ഇബ്നുജരീറിനെപ്പറ്റി കെ. പി. തെറ്റിദ്ധാരണ സൃഷ്ടിക്കുകയും, ഇബ്നുജരീറിന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായം കെ. പി. മറച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തതായി ആരോ പിച്കൊണ്ട് കെ. പി.യെയും സലഫികളെയും താറടിക്കുവാൻ വേണ്ടി അത്യന്തം ഹീനമായ ഒരു ശ്രമം നടത്തുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട് 'ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാന'ത്തിന്റെ അമീർ.

“അപ്പോൾ വളരെ വിപുലവും സമഗ്രവുമായ അർത്ഥമാണ് ഇമാം ത്യാബി ത്യാഗാത്ത്തിന് നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്ന് വ്യക്തം. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ മൗലവി (കെ. പി.) ത്യാബിയുടെ ഈ തുറന്ന പ്രഖ്യാപനം ഉദ്ധരിച്ചില്ല? അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചതാവട്ടെ ത്യാബിയെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനുതകുന്ന വിധത്തിലും അതെന്തിന്?” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ: 93, 94)

കെ. പി.യുടെ പുസ്തകം വായിക്കാത്തതൊരൊരും അമീറിന്റെ ഈ വാചകം വായിച്ചാൽ എന്താണ് മനസ്സിലാക്കുക? കെ. പി. രണ്ടു തരം കൃത്രിമം കാണിച്ചു എന്നുതന്നെ. ഒന്ന്, ഇബ്നുജരീറിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിന് വിപരീതമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ കെ. പി. ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുവെന്ന്. രണ്ട്, ഇബ്നുജരീറിന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായം കെ. പി. മറച്ചുവെച്ചുവെന്ന്. കെ. പി. ഇതു രണ്ടും ചെയ്തിട്ടില്ല. നിഷ്പക്ഷമതികളായ വായനക്കാർ കെ. പി. യുടെ

'ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 79,80 പേജുകൾ പരിശോധിക്കുക. 79-ാം പേജിൽ അദ്ദേഹം ഇബ്നുജരീറിന്റെ തപ്സീറിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

"ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ താഗൂത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ചിലർ പറയുന്നത് അത് പിശാചെന്നാണ്. മററു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം താഗൂത്ത് ആഭിചാരകൻ എന്നാകുന്നു. വേറെ ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് താഗൂത്ത് ജ്യോത്സ്യൻ ആകുന്നു എന്നാണ്."

ഇത് വായിക്കുന്ന ആൾ ഇത് ഇബ്നുജരീറിന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായമാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കുമോ? ഇബ്നുജരീർ മററു വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചതാണെന്നു വകതിരിവുള്ള ഏതു വായനക്കാരനും മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ. മററുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായിട്ട് മാത്രമാണ് ഇബ്നുജരീറിനെ കെ. പി. ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതെന്ന് വ്യക്തമായില്ലാത്ത മനസ്സുകൾക്കൊക്കെ ബോദ്ധ്യമാകും. വ്യത്യസ്ത വിക്ഷണങ്ങളുടെ സത്യസന്ധനായ ഒരു റിപ്പോർട്ടർ എന്ന സ്ഥാനമാണ് സലഫികൾ ഇബ്നുജരീറിന് കൽപിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിക്ഷണം സ്വന്തം നിലയ്ക്കു ഒരു പ്രമാണമാണെന്ന നിലപാട് സലഫികൾക്കില്ല. ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അദ്ധ്യാപനങ്ങളുമായി തികച്ചും യോജിക്കുന്നതായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ അത് സ്വീകരിക്കുമെന്ന് മാത്രം.

കെ. പി. അത് തുറന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

താഗൂത്തിന്റെ നിർവ്വചനം സംബന്ധിച്ച് ഇബ്നുജരീറിന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായമോ? കെ. പി. അത് മറച്ചുവെച്ചുവെന്നാണല്ലോ അമീർ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കെ. പി. യുടെ വരികൾ വായിക്കുക:

"എല്ലാ അതിക്രമകാരിയായ ദൈവങ്ങൾക്കും (താഗൂത്ത് എന്ന പദം) പ്രയോഗിക്കാമെന്ന അഭിപ്രായമാണ് താബ്രിയുടെ അഭിപ്രായമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും പേജ് 1:0)

"ഇനിയും വല്ലസംശയവും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടോ? എങ്കിൽ ഇബ്നുജരീറിന്റെ തുറന്ന അഭിപ്രായം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കെ. സി. ഉദ്ധരിച്ച ഇബ്നുജരീറിന്റെ വരികളും കൂടി ഇവിടെ എടുത്തുചേർക്കാം. "അല്ലാഹുവിനെതിരെ അതിക്രമനയം കൈക്കൊള്ളുകയും അങ്ങനെ അല്ലാഹുവിനെ വിട്ട് ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സകലതുമാണ് താഗൂത്ത് എന്നു പറയുന്നതാണ് എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ശരി." (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം: പേജ് 93)

'അതിക്രമപരമായി ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുന്ന സകലതും' എന്ന് കെ. സി. എഴുതി. 'എല്ലാ അതിക്രമകാരിയായ ദൈവങ്ങളും' എന്ന് കെ. പി. യും. 'സകലതും' 'എല്ലാ'മായി മാറിയാൽ വൈപുല്യവും സമഗ്രതയുമൊക്കെ ചോർന്നുപോകുമോ?

ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടാത്ത അതിക്രമകാരികളെ (ഉദാഹരണം: യസീദുബ്നു മുആവിയ, ഹജ്ജാജ്ബ്നു യുസുഫ്) ഇബ്നുജരീർ 'അത്താഗൂത്തി'ന്റെ അർത്ഥപരിധിയിൽ പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹം വിപുലമാക്കിയത് കെ. പി. പരിമിതമാക്കിക്കളഞ്ഞുവെന്ന വാദം വെറും വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ തമാശയാണ്.

ആരാധ്യതയോ, ദിവ്യത്വമോ, അവകാശപ്പെടുന്ന ഏത് അതിക്രമകാരിയും 'പിശാചുക്കൾ' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥപരിധിയിൽ പെടുമെന്ന് പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും കെ. പി. സമ്മതിച്ചുകാര്യം നേരത്തെ വിവരിച്ചുവല്ലോ? അപ്പോൾ കെ. പി. ചെയ്യ 'തെറ്റി'ത്താണ്? അദ്ദേഹം അത്താഗൂത്തിനെ രാഷ്ട്രീയ വൽക്കരിച്ചില്ല എന്നതു തന്നെ.

പ്രായോഗിക തലത്തിൽ:

"ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക, മൂന്നാമതൊന്നില്ല." ഇതാണല്ലോ അനുസരണത്തെപ്പറ്റി കെ. സി. യുടെ നിലപാട്. (ഈ തത്വത്തോട് സലഫികൾക്കും വിരോധിപ്പില്ല. പിശാചിനെ ഏത് വിഷയത്തിൽ അനുസരിച്ചാലും ഒരുപോലെ ശിർക്കാകുമോ എന്ന കാര്യത്തിലേ തർക്കമുള്ളൂ.) കെ. സി.ക്കും സലഫികൾക്കും ഒരുപോലെ സ്വീകാര്യമായ ഈ തത്വമനുസരിച്ച് 'ഇജ്ഞാനിബുത്താഗൂത്ത്' എന്ന വാക്കിന്, പിശാചിനെ കൈവെടിയുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചിൽനിന്ന് വിട്ടുമാറുക എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയാൽ തന്നെ സകലവിധ ശിർക്കിൽ നിന്നും കൂപ്റ്റിൽ നിന്നും അധർമ്മത്തിൽ നിന്നും മാറിനിൽക്കാനുള്ള ആപാനം ആയിക്കഴിഞ്ഞില്ലേ? അല്ലാഹുവിനെതിരിൽ മനുഷ്യൻ ആരെ അനുസരിച്ചാലും സൂക്ഷ്മ വിശകലനത്തിൽ അത് പിശാചിനുള്ള അനുസരണമല്ലേ? അപ്പോൾ താഗൂത്തിന് പിശാച് എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയാൽ സമഗ്രതക്കുറവ് സംഭവിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ദേഹോച്ഛരയെ താഗൂത്തുകളുടെ ലിസ്റ്റിൽ ഒന്നാം നമ്പറായി ചേർത്തില്ലെങ്കിൽ ഭൗതികർക്കും നീതിശരർക്കും ഇലാഹില്ലാതായിപ്പോകുമെന്നാണ് കെ. സി. യുടെ ഉത്കണ്ഠ. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ ദേഹോച്ഛരയെ ഒന്നാം

നമ്പർ താഗ്യാത്തായി എണ്ണിപ്പവർ എത്രപേരുണ്ട് എന്ന ചിന്തയൊന്നും ഇവിടെ കെ. സി. യെ അലട്ടുന്നില്ല. ഇതെന്തൊരു രുചിമയമാണ്! ഒരാൾ മതഭ്രഷ്ടനാകാൻ അയാൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യാജദൈവത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കണമെന്ന് ആരാണ് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയത്? ദൈവം തന്നെ ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവൻ കാഫിർ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം പരിധിയിൽപ്പെടുകയില്ലേ? അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെയോ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയോ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളെയോ നിഷേധിച്ചു തള്ളുന്നവനും കാഫിറാണെന്നല്ല വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്? സലഫി വിക്ഷണം സങ്കുചിതമാണെന്ന് വരുത്താൻവേണ്ടി കെ. സി. എഴുതിയ വരികൾ നോക്കുക:

“മതത്തിന്റെ സങ്കുചിതഭാവനപ്രകാരം ഇവർ (ഭൗതികരും നിരീശ്വരരും) പൊതുവെ മുവഹ്ഹിദുകളല്ല. മുശ്ശിക്കുകളല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വം അംഗീകരിച്ചതിനുശേഷമല്ല ഏകത്വവും ബഹുത്വവുമൊക്കെ പ്രശ്നമാകുന്നുള്ളൂ. ഇവരിൽ പലിയൊരു വിഭാഗത്തിന് അല്ലാഹുവിൽ തന്നെ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിലോ? അപ്പോൾ ഇത്തരക്കാരെ സംബന്ധിച്ച് നാം എന്തുപറയാണം? ഖുർആനിൽ ഇവരെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെന്നോ?” (ഇബ്റാഹിം ഒരു സമഗ്രഗ്രന്ഥം: പേജ് 188)

മുസ്ലിംകളിൽ ഏതെങ്കിലും വിഭാഗത്തിനോ, യഹൂദക്രിസ്ത്യാനർക്കു പോലുമോ ഇത്തരമൊരു സങ്കുചിത ഭാവന ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നില്ല. പൂജ്യം ദൈവം മുതൽ അനന്തരോക്തി ദൈവങ്ങൾ വരെ ആകാമെന്ന് വാദിക്കുന്ന ചില ‘അവിയൽ മതസങ്കല്പങ്ങൾ’ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ നിരീശ്വരവാദിയെ പുറത്തുനിർത്താത്ത ഒരു മത വിക്ഷണവുമില്ല.

‘അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ’, ‘പരലോകം ഖുർആനിൽ’ എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തിയതു പോലെ, ‘കുപ്‌ർ ഖുർആനിൽ’ എന്ന വിഷയത്തെ പററിയും കെ. സി. ഗവേഷണം നടത്തുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ‘മുവഹ്ഹിദ്’ എന്ന പദം വിശുദ്ധ ഖുർആനിലുള്ളതല്ല. ഒരു വശത്ത് ‘മുഅ്മിൻ’, ‘മുസ്ലിം’ എന്നീ പദങ്ങളും, മറുവശത്ത് ‘കാഫിർ’ ‘മുശ്ശിക്’ എന്നീ പദങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ആദർശാടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യരെ വിഭജിക്കുന്നത്. കുററമറ വിശ്വാസം ഉൾക്കൊണ്ടവനെ ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ‘മുഅ്മിൻ’ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ താൽപര്യപ്രകാരം ജീവിതം അല്ലാഹുവിന് സമർപ്പിച്ചവനെ ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മുസ്ലിം എന്നു വിളിക്കുന്നു. ദൈവിക മതത്തെ മൊത്തമായോ, അതിന്റെ അദ്ധ്യുപനങ്ങൾ ഭാഗികമായോ നിഷേധിച്ചു തള്ളിയവനെ ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ‘കാഫിർ’ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഇബ്റാഹിം ചെയ്യുന്നവന് ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ‘മുശ്ശിക്’ എന്ന് പേർ പറയുന്നു. ഇതാണ് സലഫി വിഭാവന. ഇതിൽ

എവിടെയാണ് മൗലവി സങ്കുചിതത്വമുള്ളത്? യഥാർത്ഥ ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസാദർശങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ ഏത് ആദർശം സ്വീകരിക്കുന്നവനും കാഫിറാണെന്ന കാര്യത്തിൽ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഒരാവർത്തി കണ്ണോടിച്ചു വായിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും സംശയമുണ്ടാകാ നിടയില്ല. എന്നിട്ട് ഒരു ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാവ് ചോദിക്കുന്നു: “ഖുർആൻ ഇവരെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെന്നോ?”

‘എനിക്ക് ഒരു ദൈവത്തിലും വിശ്വാസമില്ല, ഞാൻ ആരെയും ആരാധിക്കുന്നില്ല’ എന്ന് പറയുന്ന ആളോട്, പ്രപഞ്ചനാമന്റെ അസ്തിത്വത്തിനുള്ള തെളിവുകൾ പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് ശരിയല്ല. നിങ്ങൾ പിശാച് എന്ന ദൈവത്തിന് ഇബ്റാഹിം ചെയ്യുന്നുണ്ട്, നിങ്ങൾ ദേഹച്ഛ എന്ന ദൈവത്തിന് ഇബ്റാഹിം ചെയ്യുന്നുണ്ട്, അതിനാൽ നിങ്ങൾ നിരീശ്വരവാദിയല്ല. മറിച്ച് ബഹുദൈവവാദിയാണ്, എന്ന് തർക്കിച്ചത് കൊണ്ട് ആധുനിക യുഗം കമ്മ്യൂണിസത്തിൽനിന്നും, നിരീശ്വരത്വത്തിൽ നിന്നും മുക്തമാകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന കെ. സി യുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെ ഈയുള്ളവൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല.

പക്ഷെ, ഒരു സംശയം. കെ. സി. എഴുതിയതനുസരിച്ച് തന്നെ അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കാത്ത സകലനിരീശ്വരവാദികളും ഭൗതികവാദികളും പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നവരാണല്ലോ. അല്ലാഹുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ദാസന്മാർ ഒഴിച്ചുള്ളവരൊക്കെ പിശാചിന്റെ സ്വാധീനവലയത്തിലാണെന്നല്ലോ പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. നിരീശ്വരവാദി പിശാചിനെ അനുസരിക്കുമ്പോൾ കെ. സി യുടെ ഏത് വ്യഖ്യാന പ്രകാരമായാലും അത് പിശാചിനുള്ള ഇബ്റാഹിം ചെയ്തിലായില്ലേ? താഗ്യാത്തിന് പിശാച് എന്നർത്ഥം പറഞ്ഞാലും ‘നിരീശ്വരവാദിയെ മുശ്ശിക്കാക്കൽ’ എന്ന ലക്ഷ്യം നിറവേറുമെങ്കിൽ പിന്നെയെന്തിനാണ് കെ. സി. സലഫിവിക്ഷണത്തെ സങ്കുചിത ഭാവന എന്ന് വിളിച്ച് ആക്ഷേപിക്കുന്നത്?

മിനിമം ശിർക്ക്

അപ്പോൾ ഈ ലേഖകന് വേറെ ഒരു സംശയം. നിരീശ്വരവാദി മുശ്ശിക്കാകാൻ പിശാച് എന്ന ഒരു ദൈവത്തിന് മാത്രം ഇബ്റാഹിം ചെയ്യാൻ പോരാ, ചുരുങ്ങിയത് രണ്ടു ദൈവത്തിനെങ്കിലും ഇബ്റാഹിം ചെയ്യണം എന്നാണോ അമീറിന്റെ പാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായം? അങ്ങനെ പിശാച് എന്ന ‘ഏകദൈവ’ത്തിന് മാത്രം ഇബ്റാഹിം ചെയ്തിട്ട് നിരീശ്വരവാദി ‘ഏകദൈവവിശ്വാസി’യായിപ്പോവുക എന്ന അപകടം ഒഴിവാക്കാനാണോ അയാളെ കൊണ്ട് ‘ദേഹച്ഛ’ എന്ന രണ്ടാമത്തെ ഒരു ദൈവത്തിനും കൂടി ഇബ്റാഹിം ചെയ്യിക്കുന്നത്?

അപ്പോഴേക്കുതന്നെ ജനിക്കുന്നു വേറെയൊരു സംശയം. കെ. സി. യുടെ വാദ പ്രകാരം ഇബ്ലീസിനെയും കാഫിറാക്കുന്നത് കൊണ്ട് മതിയാക്കാതെ മുശ്ശിക്കാക്കേണ്ടതില്ലേ? ഇബ്ലീസ് എത്രദൈവങ്ങൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നുണ്ട്? അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ഇബ്ലീസ് മുശ്ശിക്കാകാൻ ചുരുങ്ങിയതു രണ്ടു ദൈവങ്ങൾക്കെങ്കിലും ഇബാദത്ത് ചെയ്യേണ്ടിവരില്ലേ? ഇബാദത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയനിർവ്വചനം വല്ലാത്തൊരു ഗുലുമാലുതന്നെ!

ഏഴ്

താഗൂത്തിന് അഥവാ പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത്

മനുഷ്യനെ ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് അകറ്റുന്ന സകല പ്രകോപനങ്ങളുടെയും പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും പ്രഭണതാവ് പിശാചാണെന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ഒരഭിപ്രായവ്യത്യാസവും നിലവിലില്ല. പിശാചിന്റെ ഏത് തരത്തിലുള്ള ദുർബോധനങ്ങൾക്കുമെതിരിൽ നിതാന്തജാഗ്രത പുലർത്തേണ്ടത് ഓരോ സത്യവിശ്വാസിയുടെയും ബാധ്യതയാണെന്ന കാര്യത്തിലും ഒരു തർക്കത്തിനും അവകാശമില്ല. പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണകൾക്ക് വഴങ്ങുന്നത് ഏത് സാഹചര്യത്തിലും അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷക്ക് കാരണമാകുമെന്ന വിഷയത്തിലും ഇസ്ലാമിനെപ്പറ്റി സമാന്യധാരണയുള്ള ആർക്കും സശയമുണ്ടാകാനിടയില്ല.

എന്നാൽ പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണക്ക് വഴങ്ങുന്ന എല്ലാവരെപ്പറ്റിയും അവർ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന് പറയാമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമാണ് വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മേഖല.

രണ്ട് ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ

സുറത്ത് മർയമിലെ 44-ാം വചനത്തിലും സുറത്തുയാസീനിലെ 60-ാം വചനത്തിലുമാണ് പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത് എന്ന വിലക്ക് വിശുദ്ധഖുർആനിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. സുറത്ത് മർയമിൽ لا تعبد الشيطان

'താങ്കൾ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്' എന്ന് ഇബ്രാഹീം നബി (അ) സ്വന്തം പിതാവിനോട് ഉപദേശിച്ച കാര്യം അല്ലാഹു എടുത്തുദ്ധരിക്കുന്നു. സുറത്തു യാസീനിൽ ألم اعهد اليكم يا بني آدم ان لا تعبدوا الشيطان انه لكم عدو مبين

'ആദം സന്തതികളേ,

നിങ്ങൾ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്; തീർച്ചയായും അവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവാണ്. എന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട് അനുശാസിച്ചിട്ടില്ലേ? എന്ന് അല്ലാഹു ചോദിക്കുന്നു.

സുറത്തുമർയമിലെ 44-ാം വചനത്തെപറ്റി സയ്യിദ് മൗദുദി 'മുസ്തലഹാതിൽ' ചർച്ച ചെയ്യുന്നില്ല. ഈ വചനത്തെ അതിന് മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള വചനങ്ങളോടൊപ്പം സൂക്ഷ്മ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്ന സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾക്ക് എന്താണ് പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്തെന്ന് കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയവും അവശേഷിക്കുകയില്ല. അതു വഴിയെ വിശദീകരിക്കാം: സുറത്തുയാസീനിലെ 60-ാം വചനത്തെയാണ് സയ്യിദ് മൗദുദിയും കെ. സി. യുമൊക്കെ കാര്യമായി ആശ്രയിക്കുന്നത്. ഇവിടെ കെ. സി. ഒരു വെല്ലുവിളി തന്നെ നടത്തുന്നുണ്ട്:

'ഇവിടെ പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്തിന് അനുസരണം എന്ന അർത്ഥമല്ലാതെ മററു പല്ല അർത്ഥവും ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മൗലവിക്ക് അതിന്റെ ഉദ്ധരിക്കാമല്ലോ' (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ:59)

ഉദ്ധരിക്കാം: മൗലവി, ഇമാം ബൈളാവിയുടെ വാക്കുകൾ നോക്കൂ:

'മനുഷ്യരോടുള്ള അനുശാസനം എന്ന് പറഞ്ഞത് അല്ലാഹുവെ ആരാധിക്കുവാൻ കൽപിക്കുന്നതും അവനല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വിലക്കുന്നതുമായ ബുദ്ധിപരമായ തിരുതികളെയും മതപരമായ പ്രമാണങ്ങളെയും പററിയാണ്. (അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കുള്ള) ആ ആരാധനയെയാണ് പിശാചിനുള്ള ആരാധനയെന്ന് അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിച്ചത്. കാരണം, പിശാചാണല്ലോ അതിന് നിർദ്ദേശം നൽകുകയും അത് അലംകൃതമായി തോന്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്?' (ബൈളാവി, സുറത്തുയാസീന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ)

ഇമാം ബൈളാവിയുടെ അഭിപ്രായമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ ഒന്നിലധികം വചനങ്ങളുടെ പിൻബലമുള്ള അഭിപ്രായമെന്ന നിലയ്ക്ക് കൂടിയാണ് ഈ ലേഖകൻ ഈ വ്യാഖ്യാനം (പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ പിശാച് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ദൈവങ്ങൾക്കുള്ള ആരാധനയാണ് എന്ന വ്യാഖ്യാനം) സ്വീകരിക്കുന്നത്.

പടച്ചവൻ നൽകുന്ന വിശദീകരണം

പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്താണെന്ന് വിശദമാക്കുന്ന രണ്ട് ഖുർആൻ വചനങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്, സുറത്തുന്നിസാഇലെ 117-ാം വചനം. രണ്ടാമത്തേത്,

സുറത്തു സബഇലെ 41-ാം വചനം. ലാത്ത, മനാത്ത, ഉസ്സാ തുടങ്ങിയ ദേവതകളോട് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന അറേബ്യൻ മുശ്ശികളെ പഠറിയാണ് നിസാഅ്.117ൽ അല്ലാഹു പരാമർശിക്കുന്നത്.

ان يدعون من دونه الا ابائا وان يدعون
الا شيطانا مريدا

അവൻ (അല്ലാഹുവിന്) പുറമെ ചില സ്ത്രീകളെ (ദേവതകളെ) മാത്രമാകുന്നു അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. പരമ ധിക്കാരിയായ പിശാചിനെ മാത്രമാകുന്നു അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. (വി.ഖു 4:117)

‘ഇബ്ലീസു രക്ഷിക്കണേ’ ‘പിശാചേ സഹായിക്കണേ’ എന്നിങ്ങനെ അറബ്യൻ മുശ്ശികൾ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നുവെന്നാണോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം? സാമാന്യജ്ഞാനമുള്ള ആരും അങ്ങനെ പറയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അവർ ദേവതകളോടു തന്നെയായിരുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നത്. ആ പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ആ ദേവതകൾക്കുള്ള ആരാധന. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് ‘അവർ പിശാചിനെ മാത്രമാകുന്നു വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്’ എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്? ഉത്തരം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ആ ദേവതകൾ ആരോടും പ്രാർത്ഥന ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവർക്ക് പ്രാർത്ഥന കേൾക്കാനോ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകാനോ കഴി വുമില്ല. പിശാചിന്റെ സ്ഥിതിയോ? അവൻ ബഹുദൈവാരാധനയ്ക്ക് പ്രേരണ നൽകുന്നു. പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് പ്രാർത്ഥന ഫലപ്പെടുമെന്ന തോന്നൽ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആളുകൾ ദേവതകളോടു നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥന ഫലത്തിൽ പിശാചിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയായി മാറുന്ന രീതിയാണിത്.

ഇവിടെ അവർ ദേവതകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതും, അവർ പിശാചിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതും ഒരേ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി തന്നെയാണെന്ന കാര്യം തികച്ചും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇവിടെ പ്രാർത്ഥന എന്ന ക്രിയയെ ദേവതകളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതും പിശാചിനോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതും ഒരേ അർത്ഥത്തിലാണോ? അല്ല. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ മനസ്സ് ലക്ഷ്യംവെച്ച വസ്തുക്കൾ എന്ന നിലയിലാണ് പ്രാർത്ഥന എന്ന ക്രിയയെ ദേവതകളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് പ്രേരണ നൽകുന്ന ശക്തി എന്ന നിലയിലാണ് പിശാചിനോട് പ്രാർത്ഥന എന്ന ക്രിയയെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സ് പിശാചിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇത്തരം ഭാഷാ ശൈലിക്ക്, ‘മജാസ്’ എന്നാണ് അറബിയിൽ പേര് പറയുന്നത്. മജാസിനെ മലയാളമാക്കുമ്പോൾ അലങ്കാര പ്രയോഗം എന്ന വാക്കാണ് സാമാന്യമായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് ‘മജാസ്’ ഭാഷയിലെ ഒരപവാദമല്ല. അറബി സാഹിത്യത്തിലും ഖുർആനിലും ഹദീസിലുമൊക്കെ ധാരാളമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗമാണ്. എന്നാൽ, വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ

അലങ്കാര പ്രയോഗമുണ്ടെന്ന് പറയാൻ പോലും പാടില്ലെന്ന് തോന്നും കെ. സി. യുടെ ചില പരാമർശങ്ങൾ കണ്ടാൽ.

‘മുഹസ്സിറുകൾ ആ രണ്ടർത്ഥങ്ങളും വിവരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അതിലൊന്ന് സാക്ഷാൽ അർത്ഥവും മറേറത് ആലങ്കാരികാർത്ഥവുമാണെന്ന് പറയുന്നതിന് ന്യായീകരണമില്ല. ഗതികേടിൽ പെട്ടവർ വല്ലതും പറയുന്നത് മറുജ്ജവർക്ക് ബാധകമല്ലല്ലോ’ ? (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ: 58)

ഭാഷയ്ക്ക് അളവററ ചൈതന്യം നൽകുന്ന ഒരു ഘടകമാണ് അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങൾ. ഉപമകളുടെയും അലങ്കാരോക്തികളുടെയും അഭാവത്തിൽ ഭാഷ തീർത്തും നിർജീവമായിരിക്കും. വിശുദ്ധ ഖുർആനെ ഒരു നിർജീവ ഗ്രന്ഥമാക്കാനാണോ കെ. സി. ക്ക് തിടുക്കം? ‘ഗ്രാമത്തോട് ചോദിച്ചു നോക്കുക’ (വി. ഖു. 12:82) ‘ആകാശവും ഭൂമിയും അവരുടെ പേരിൽ കരഞ്ഞിപ്പോയി’. (വി. ഖു:44:29) എന്നീ വാക്യങ്ങൾക്ക് ഏതർത്ഥമാണ് മൗലവി കൽപിക്കേണ്ടത്? ഗ്രാമത്തിന് കേൾക്കാൻ കാതില്ലെങ്കിലും ആകാശ ഭൂമികൾക്ക് കരയാൻ കണ്ണും കണ്ണിരുമില്ലെങ്കിലും അലങ്കാര പ്രയോഗത്തോടുള്ള അലർച്ചയും ഗതികേട് എന്ന പദത്തോടുള്ള അനുരാഗാത്മകമായ ഭ്രമവുമൊക്കെ തുടരണമെന്നുതന്നെയാണോ കെ. സി. യുടെ ആഗ്രഹം?

സബഇലെ ആയത്ത്

മലക്കുകളെയും അവരെ ആരാധിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരെയും പരലോകത്ത് ഒരുമിച്ചുകൂട്ടിയശേഷം ‘നിങ്ങളെയായിരുന്നോ ഇക്കൂട്ടർ ആരാധിച്ചിരുന്നത്’ എന്ന് അല്ലാഹു ചോദിക്കുമ്പോൾ മലക്കുകൾ നൽകുന്ന മറുപടിയാണ് സബഅ് 41 ലെ പ്രതിപാദ്യം.

قالوا سبحانك انت ولينا من دونهم بل كانوا
يعبدون الجن اكثرهم بهم مومتون

അവർ (മലക്കുകൾ) പറയും (അല്ലാഹുവേ) നീയത്രെ പരിശുദ്ധൻ! അവരല്ല നീയാണ് ഞങ്ങളുടെ രക്ഷാധികാരി അല്ല, അവർ, ജിന്നുകളെയായിരുന്നു ആരാധിച്ചിരുന്നത്. അവരിൽ അധികപേരും അവരിൽ (ജിന്നുകളിൽ) വിശ്വാസമർപ്പിച്ചവരാകുന്നു. (വി: ഖു 34:41)

എന്താണിവിടത്തെ വിഷയം? ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗം ആരെ യായിരുന്നു ആരാധിച്ചിരുന്നത്? മലക്കുകളെയോ പിശാചുക്കളെയോ? ഒരു സംശയവുമില്ല. മലക്കുകളെത്തന്നെ. മലക്കുകൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് അവർ മുശ്ശികളായത്. എന്നാൽ മലക്കുകൾ പറയുന്നതോ

പ്രസ്തുത ജനവിഭാഗം ജിന്നുകളെ (അഥവാ പിശാചുക്കളെ)യാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നതെന്ന്. എന്താണ് മലക്കുകൾ ഇങ്ങനെ പറയാൻ കാരണം? തങ്ങൾ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നത് മലക്കുകൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ അറിവോ അനുവാദമോ കൂടാതെ തങ്ങളെ ആരെങ്കിലും ആരാധിക്കുന്നതിന് മലക്കുകൾ ഉത്തരവാദികളായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പിശാചുക്കളോ? അവരായിരുന്നു മലക്കു പുഷ്പയുടെ ഉപജ്ഞാതാക്കൾ. മലക്കുകളുടെ പ്രതീകങ്ങളോ പ്രതിമകളോ പുജിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് പിശാചുക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യമാണുണ്ടായിരുന്നത്. മലക്കുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് പ്രേരണയും പ്രചോദനവും നൽകിയിരുന്നത് പിശാചുക്കൾ തന്നെ. അങ്ങനെ മലക്കുകൾക്കുള്ള ഇബാദത്തിനെത്തന്നെയാണ് ഇവിടെ പിശാചുക്കൾക്കുള്ള ഇബാദത്തെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്—പിശാചുക്കളാണ് പ്രസ്തുത ഇബാദത്തിന് നിർദ്ദേശം നൽകുകയും അത് അലംകൃതമായി തോന്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എന്ന കാരണത്താൽ. സുറത്തു സബഇൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പല പ്രമുഖ മുഹമ്മദീയന്മാരും ഈ കാര്യം വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മറെറൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആ ജനവിഭാഗം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ മലക്കുകളെയായിരുന്നു ആരാധിച്ചിരുന്നത്. ആലങ്കാരികാർത്ഥത്തിൽ ആരാധന പിശാചുക്കൾക്കായിരുന്നു.

മര്യമിലെ ആയത്ത്

സുറത്തു മര്യമിൽ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതും പിശാചിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കരുത് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയാണെന്നാണ് അനേകം ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

സുറത്തു മര്യമിലെ 42 മുതൽ 48 കുടിയുള്ള വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“അദ്ദേഹം (ഇബ്രാഹീം) തന്റെ പിതാവിനോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (സ്മരണീയമത്രെ). എന്റെ പിതാവേ, യാതൊന്നും കേൾക്കാത്ത, യാതൊന്നും കാണാത്ത, യാതൊരു ഉപകാരവും ചെയ്യാത്ത വസ്തുക്കളെ താങ്കൾ ആരാധിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? എന്റെ പിതാവേ, വിജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് താങ്കൾക്ക് വന്നു കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തത് എനിക്കു വന്നു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ താങ്കൾ എന്നെ പിന്തുടരുക; ഞാൻ താങ്കൾക്കു നേർവഴി കാണിച്ചുതരാം. എന്റെ പിതാവേ, താങ്കൾ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്. തീർച്ചയായും

പിശാച് പരമകാരുണികനോട് ധിക്കാരം കാണിക്കുന്നവനാകുന്നു. എന്റെ പിതാവേ, പരമകാരുണികന്റെ ശിക്ഷ താങ്കൾക്ക് ബാധിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയായും ഞാൻ ആശങ്കിക്കുന്നു. അങ്ങനെ താങ്കൾ പിശാചിന്റെ മിത്രമായിപ്പോകും. അയാൾ (പിതാവ്) പറഞ്ഞു. ഇബ്രാഹീമേ, നീ എന്റെ ദൈവങ്ങളോട് വിമുഖത കാണിക്കുകയാണോ? നീ (ഇതിൽ നിന്ന്) വിരമിക്കാത്തപക്ഷം .നീന്നെ ഞാൻ എറിഞ്ഞു കൊല്ലുകതന്നെ ചെയ്യും. കുറേ കാലത്തേക്ക് നീ എന്നിൽ നിന്ന് വിട്ടു മാറുക. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: താങ്കൾക്ക് സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. താങ്കൾക്ക് പൊറുത്തു തരാൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാം. തീർച്ചയായും അവൻ എന്നോട് ദയയുള്ളവനാകുന്നു. നിങ്ങളിൽ നിന്നും അല്ലാഹുവിന് പുറമെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നവയിൽ നിന്നും ഞാൻ വിട്ടുമാറുന്നു. എന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്റെ രക്ഷിതാവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥന നിമിത്തം ഞാൻ നിർഭാഗ്യ മൂക്നായെന്ന് വരാം” (വി. ഖു. 19:42-48)

വിഗ്രഹങ്ങളിലൂടെ പ്രതീകവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന വ്യാജദൈവങ്ങൾക്കുള്ള ‘പ്രാർത്ഥനാമയ’മായ ആരാധനതന്നെയാണ് പിശാചിനുള്ള ആരാധനയെന്ന് ഇബ്രാഹീം നബി (അ) വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതെന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ ആയത്തുകൾ ഒന്നിച്ചു അഭിവിക്ഷിക്കുന്ന പക്ഷമതികൾക്ക് സംശയമുണ്ടാകാനിടയില്ല.

മര്യം 44ന് ‘പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത്’ എന്ന് മാത്രം അർത്ഥം പറഞ്ഞ് നിർത്തുകയല്ല വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ചെയ്തത്. ‘പിശാചിനെ, അവൻ അലംകൃതമായി തോന്നിക്കുന്ന വിഗ്രഹാരാധനയുടെ കാര്യത്തിൽ അനുസരിക്കരുത്’ എന്നാണ് ഇമാം നസഫി അർത്ഥം നൽകിയത്. “വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്ന പിഷയത്തിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത്’ എന്നാണ് ഇബ്നു അബ്ബാസ് അർത്ഥം നൽകിയത്. ‘പിശാച് നിനക്ക് അലംകൃതമായി തോന്നിക്കുന്ന കുപ്തലും ശിർക്കിലും നീ അവനെ അനുസരിക്കരുത്’ എന്നാണ് ഖാസിൻ അർത്ഥം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. റാസി ഇവിടെ എന്തു പറഞ്ഞുവെന്ന് കെ. പി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സുറത്തുയാസീന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇമാം ബൈഹാഖി നൽകിയ വിശദീകരണം മുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ റാസിയുടെ പേരിലുള്ള യാസീൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കാണുന്ന—അതിനുവുമുമ്പും ശേഷവുമുള്ള സുറത്തു കളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിച്ചതിന് വിരുദ്ധമായ—ചില പരാമർശങ്ങൾ അമീറും പാർട്ടിയും സദാ പൊക്കിക്കാണിക്കാറുണ്ട്. ആ പൂർക്കൊടിയിൽ അധികകാലമൊന്നും അവർക്ക് പിടിച്ചുതുങ്ങി. നിൽക്കാനാവില്ല. “അത്തഫ്സീറുൽ കബീറി”ലെ യാസീൻ വ്യാഖ്യാനം റാസി എഴുതിയതല്ലെന്ന് അനേകം തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തോടെ തെളിയിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടി

രിക്കുകയാണ്. (അതുവിശദമായി ചർച്ചചെയ്യേണ്ട ഒരു വിഷയമായതിനാൽ സൂചന കൊണ്ടു മതിയാക്കുന്നു.)

സലഫി വീക്ഷണത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം:

പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സലഫി വീക്ഷണം ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം.

1. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കുള്ള ആരാധനയെപ്പറ്റിയും ആലങ്കാരികാർ തമ്മിൽ പിശാചിനുള്ള ആരാധനയെന്ന് പറയാം. ഇതിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ തെളിവ് പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ വിഗ്രഹങ്ങളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ പിശാചിനുള്ള പ്രാർത്ഥനയെന്നും (4:117) മലക്കുക്കൾക്കുള്ള ആരാധനയെ പിശാചിനുള്ള ആരാധനയെന്നും (34:41) വിശേഷിപ്പിച്ചത് തന്നെയാണ്. രണ്ടാമത്തെ തെളിവ്, മർയം 44, യാസീൻ 60, എന്നീ ആയത്തുകൾ ഉൾപ്പെടെ അനേകം ആയത്തുകളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ധാരാളം ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഈ വിഷയകമായി പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളാണ്. ഇബാദത്ത് എന്ന പദത്തെ പിശാചിലേക്ക് ചേർത്ത് പറയുന്നത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ (പിശാചിന് നേരിട്ട് ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ) അല്ലെന്നും വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരകശക്തി എന്ന നിലയിലാണെന്നുമാണ് അവരെക്കെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. 'ഇബാദത്തു ശൈത്താൻ' എന്ന കാര്യത്തിന്റെ സമാന്യ വിവരണമാണ് അവർ നൽകിയത്. എന്നാൽ പിശാചുക്കൾ എന്ന പദത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്ന ചില ശക്തികളെ ചില ആളുകൾ ആരാധിച്ചുവരുന്ന കാര്യം അവർ തീർത്തും നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. അക്കാര്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിന് കെ. പി. യെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന കെ. സി. യും ഈ 'പിശാചുപുഷ്പ' യുടെ ഡാന്നിദ്ധ്യം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം. പേജ്:214)

2. പിശാചുക്കളുടെ വർഗത്തിൽപ്പെട്ടവരെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ആരാധിക്കുന്ന ('പ്രാർത്ഥനാമയ'മായ ആരാധനതന്നെ) ചുരുക്കം ചിലർ ഉണ്ടായിരുന്നു. സുറത്തുൽ ജിന്നിലെ 6-ാം വചനത്തിൽ ഈ കാര്യമാണ് പരാമർശിക്കുന്നത്. "മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിലെ ചില ആളുകൾ ജിന്നുകളുടെ കൂട്ടത്തിലെ ചില ആളുകളോട് ശരണം തേടാനുണ്ടായിരുന്നു." (വി.ഖു. 76:6) ചാത്തർ സേവയടക്കം കേരളത്തിൽ നിലവിലുള്ള പല മുർത്തിപൂജകളും ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്.

ആരാധന എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഇബാദത്ത് പിശാചിന് ഈ ദുനിയായിൽ ആരും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും, എല്ലാവരും പിശാചിനെ ശപിക്കുകയും

വെറുക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും സമർത്ഥിക്കുന്ന സയ്യിദ് മുദ്ദുദിയും (മുസ്തലഹാത്ത് പേ: 102) ജിന്നുകൾക്കുള്ള ആരാധനയെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

സുറത്തുൽ ജിന്നിലെ 6-ാം വചനം ഉദ്ധരിച്ചശേഷം സയ്യിദ് മുദ്ദുദി എഴുതി: "ജിന്നുകൾക്കുള്ള ഇബാദത്ത് കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ ഭയാശങ്കകളുണ്ടാകുമ്പോഴും, ദ്രവ്യനഷ്ടവും, ജീവനാശവും സംഭവിക്കുമ്പോഴും അവരോട് ശരണം തേടുകയും അവരിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു." (മുസ്തലഹാത്ത് പേ:105)

(ദുനിയായിലാരും പിശാചിനെ ആരാധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ശക്തിയായി വാദിച്ചതിന് ശേഷം ജിന്നുകൾക്ക് (ആരാധന സ്വീകരിക്കുന്ന ജിന്നുകളെ പിശാചുക്കളെന്ന് വിളിക്കുന്നതിനോട് മുദ്ദുദിക്കോ പാർട്ടിക്കോ വിരോധിപ്പിച്ചുണ്ടാവില്ലെന്ന് കരുതുന്നു) പ്രാർത്ഥനാമയമായ ആരാധന നടത്തുന്ന ആളുകളുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന സയ്യിദ് മുദ്ദുദിയുടെ നിലപാട് വിചിത്രം തന്നെ)

3. നിരീശ്വരവാദിയും, ബഹുദൈവാരാധകനും, അധർമകാരിയും പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നവരാണ്. പിശാചിന്റെ ദുർബോധനത്തിന് വഴങ്ങുന്നവരാണ്. അല്ലാഹുവെ നിഷേധിച്ചു തള്ളിയതോടെ നിരീശ്വരവാദി കാഫിറായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ 'അല്ലാഹുവെ നിഷേധിച്ചത് കൊണ്ടല്ല അവൻ കാഫിറായത്. പ്രത്യേകം പിശാചിനുള്ള അനുസരണം എന്ന ഇബാദത്ത് ചെയ്യുകകൊണ്ടാണ് എന്ന് വാദിച്ചുകൊണ്ട്' അവനെ ഒരു 'ആബിദാ'ക്കിയിട്ട് ഇസ്ലാമിനോ മുസ്ലിംകൾക്കോ ഒരു ഗുണവും കിട്ടാതില്ല. നിരീശ്വരവാദിയെ 'ആബിദുശൈത്താൻ' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരാമർശവും വിശുദ്ധഖുർആനിലോ സഹീഹായ ഹദീസുകളിലോ ഇല്ല. നിരീശ്വരവാദിയെ 'ആബിദാ'ക്കിയിട്ട് രാഷ്ട്രീയ മതത്തിനും നേട്ടമൊന്നുമില്ല. ഇബാദത്ത് എന്നാൽ അനുസരണം തന്നെയാണെന്ന് സമർത്ഥിച്ചാൽ മറുതലങ്ങളിൽ ചില ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് പഴുതുണ്ടെന്ന് മാത്രം.

എല്ലാ ബഹുദൈവാരാധകരും ഒരർത്ഥത്തിൽ (അക്ഷരാർത്ഥത്തിലല്ല) പിശാചിന്റെ ആരാധകരാണെന്ന വസ്തുത ഇതിനകം വേണ്ടത്ര വിശദീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇനി പിശാചിന്റെ ദുർബോധനങ്ങൾക്ക് - വഴങ്ങി അധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരുടെ കാര്യം. അവരെ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവർ എന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പ്രാമാണികരായ മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരും അങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. കൂഫ്റിൽ നിന്നും ശിർക്കിൽ നിന്നും മുക്തരായ വ്യക്തികൾ പിശാചിന്റെ ദുർബോധനമനുസരിച്ച് അധർമ്മകവൃത്തികൾ ചെയ്തുപോയാൽ അവരുടെ ആ അനുസരണം പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത് അല്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ധാരാളം ആയത്തുകളും ഹദീസുകളുമുണ്ട്.

ദൈവേതരരെ ആരാധിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി മാത്രമെ 'പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത്' എന്നു വിശുദ്ധ ബുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളുവെങ്കിൽ അതിൽ നിന്ന് എന്താണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? അനുസരണമല്ല; അനുസരിക്കുന്ന വിഷയമാണ് നിർണ്ണായകമെന്ന് തന്നെ. കുപ്റ്റിലുള്ള അനുസരണം കുപ്റ്റി. ശിർക്കിലുള്ള അനുസരണം ശിർക്ക്. അധർമ്മത്തിലുള്ള അനുസരണം അധർമ്മം. അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എക്കാലത്തെയും ബഹുഭൂരിപക്ഷ പണ്ഡിതന്മാരുടേയും നിലപാടും ഇതുതന്നെയാണ്.

ഇതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി പിശാചിനെ ഏത് കാര്യത്തിൽ അനുസരിക്കുന്നതും പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്താണെന്ന് പ്രമാണീകരായ ബുർആൻ വ്യഖ്യാതാക്കളാകെങ്കിലും തെളിവ് സഹിതം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കെ. സി. യോപാർട്ടിയോ അതിന്റെ ഉദ്ധരിക്കുക. അപ്പോഴേ പിശാചിനുള്ള അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക് എന്ന വാദത്തിനു ന്യായീകരണമാവൂ. പിശാചിനെ ഒരു കാര്യത്തിലും അനുസരിക്കരുത് എന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന ഉദ്ധരണികൾ നിരന്തരം തുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. പിശാചിനെ അനുസരിക്കാൻ പാടുണ്ടോ ഇല്ലെ എന്നതല്ല തർക്ക വിഷയം. പിശാചിനുള്ള എല്ലാ അനുസരണവും ഇബാദത്താണോ അല്ലെ എന്നതാണു പ്രശ്നം. ഇബാദത്താണെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ ആദം നബി (അ) തുടങ്ങി കോടാനുകോടി സത്യവിശ്വാസികളെ മുൾക്കൊക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആദം നബി (അ) ഇബ്ലീസിന്റെ കെണിയിൽ പീണുപോയതാണ്, ബോധപൂർവ്വം അനുസരിച്ചതല്ല എന്ന് ചിലർ വാദിക്കാറുണ്ട്. ആ വാദം ബാലിശമാണ്. കാരണം വിഗ്രഹാരാധകരും അധർമ്മകാരികളുമെല്ലാം ഇബ്ലീസിന്റെ കെണിയിൽ പീണു പോയവർ തന്നെയണല്ലോ.

4. മലക്കുകൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവർ മലക്കുകളെ അനുസരിക്കുന്നില്ല. ഈസാനബി(അ)ക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നവർ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ കൽപന അനുസരിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. പശുവിനെയോ, നേർച്ച മൃഗങ്ങളെയോ പൂജിക്കുന്നവർ ആ മൃഗങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നില്ലല്ലോ. ഇവരെല്ലാം പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നു. പിശാചിനോട് അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുന്നതോടെ ഇവരെല്ലാം ദൈവേതരർക്കുള്ള ആരാധനയിൽനിന്ന് മുക്താവുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ഇബാദത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പിശാചിന്റെ സ്ഥാനമെന്താണ്? മിക്കപ്പോഴും ബഹുദൈവാരാധനയുടെ നിമിത്തങ്ങളിൽ മുഖ്യസ്ഥാനം. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ മാത്രം ഒരു ആരാധ്യമൂർത്തി എന്ന സ്ഥാനവും. ഈ രണ്ട് സ്ഥാനത്തൊന്നിനെയും തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തോടെ കെ. പി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കെ. സി. യും മൗദുദിയും വിശുദ്ധ ചേരിയിൽ

സലഫികൾക്ക് ഇബാദത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സമഗ്രവിക്ഷണം ഇല്ലെന്ന് പെരുമ്പറ മുഴക്കി നടക്കുന്ന 'രാഷ്ട്രീയ മതക്കാർ' പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ വലിയ ഗതികേടിലാണ് ചെന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ സമാപക അമീർ ശക്തിയുക്തം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് പിശാചിനെ ശപിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ പിശാചിന്റെ കൽപന അനുസരിച്ചുപോയാലും അത് പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്താണെന്നാണ്. അല്ല, അതുതന്നെയാണ് പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്തെന്നാണ്.

'ഈ ദുനിയാവിൽ ഒരാളും പിശാചിനെ ആരാധിക്കുന്നില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. പ്രത്യേക എല്ലാവരും അവനെ ശപിക്കുകയും മനസാ ആട്ടിയകറുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. തന്നിമിത്തം ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെ നാളിൽ ആദം സന്തതികളുടെ മേൽ അല്ലാഹു ചുമത്തുന്ന കുറ്റം ദുനിയാവിൽ പെച്ച് അവർ പിശാചിനെ ആരാധിച്ചതല്ല, പ്രത്യേകം അവർ അവന്റെ കൽപന അനുസരിക്കുകയും, അവന്റെ വിധി പിൻപററുകയും അവൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത വഴികളിലേക്ക് കുതിച്ചുചെല്ലുകയും ചെയ്തതാണ്' (മുസ്തലഹാത്ത് മൗദുദി പേജ് 101, 102)

അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരൊക്കെ പിശാചിനെ ശപിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണല്ലോ. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകൾ അംഗീകരിക്കുന്നവർ പിശാചിന്റെ കൽപന അനുസരിച്ചാലും അത് പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത് തന്നെയാണെന്നല്ല യാസീനിലെ 80-ാം വചനത്തിന് സത്യിദ് മൗദുദി നൽകിയ ഈ വിശദീകരണത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? സത്യിദ് നിരൂപാധികം, പരമം, വൈകാരികം തുടങ്ങിയ ചേരുവകളൊന്നും സത്യിദ് മൗദുദി അനുസരണത്തിന്റെ കൂടെ ചേർത്തിട്ടില്ലെന്ന് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. സത്യിദ് മൗദുദി ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച മൂന്നുകാര്യങ്ങളും, - പിശാചിന്റെ കൽപന അനുസരിക്കുക, അവന്റെ വിധി പിൻപററുക, അവൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത വഴികളിലേക്ക് കുതിച്ചുചെല്ലുക-ആദം നബി (അ) ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യവും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഇത്ര 'സമഗ്ര'മായി ഇബാദത്ത് അവതരിപ്പിച്ചത് 'ഇരുമ്പൻ അച്ചടക്കം' ഇബാദത്തിന്റെ ഭാഗമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചിന്താശീലമുള്ള മുസ്ലീംകൾക്ക് ദഹിക്കുകയില്ലെന്ന് കരുതിയിട്ടാകാം കേരളത്തിൽ സ്ഥാപക അമീർക്കേരത്തിന് തികച്ചും വിരുദ്ധമായ ഒരു സിദ്ധാന്തം 'സമഗ്രപഠന'ത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അല്ലാഹുവിനെയല്ല ചെങ്കുത്താണെയാണ് അനുസരിക്കേണ്ടത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കാൻ അത് ചെങ്കുത്താണെ ഇലാഹാക്കളും അവൻ ഇബാദത്ത്

ചെയ്യലും തന്നെയാണ്. അല്ലാഹുവിനേയാണ് അനുസരിക്കേണ്ടത് ചെ്കുത്തായെല്ല എന്നാണ് വിശ്വാസമെങ്കിൽ ഇതിനെതിരെ വൈകാരികമായി ചെ്കുത്താണെ അനുസരിക്കുന്നത് പാപമേതുകുന്നുള്ളു. (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേജ് 214)

സത്യീദ് മൗദ്ദി പറഞ്ഞ കൂട്ടരുണ്ടല്ലോ—പിശാചിനെ ശപിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ — അവരുടെ 'വത്പ്' എന്തായിരിക്കും? അല്ലാഹുവിനെയാണ് അനുസരിക്കേണ്ടതെന്നോ, അതല്ല; പിശാചിനെയാണ് അനുസരിക്കേണ്ടതെന്നോ? യഹൂദ ക്രൈസ്തവ ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസികളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അല്ലാഹുവിനെയാണ് അനുസരിക്കേണ്ടത് ചെ്കുത്താണെ അല്ല എന്നാണ് വിശ്വസിക്കുന്നതെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

അപ്പോൾ പിശാചിന്റെ കൽപ്പനയനുസരിച്ച് ഉസൈർ നബിയെ (എസ്രാ പ്രവാചകനെ) ദൈവപുത്രനാക്കുന്ന യഹൂദരും, പിശാചിന്റെ കൽപ്പനയനുസരിച്ച് പുരോഹിതമതം സ്വീകരിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവരും, പിശാചിന്റെ കൽപ്പനയനുസരിച്ച് ഖബ്റാളികളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ചില മുസ്ലിംകളും പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം, അവരുടേത് വൈകാരികാനുസരണം എന്ന നിലയിൽ പാപം മാത്രമാണെന്നുമാണോ കെ. സി. യുടെ അഭിപ്രായം? അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഈ 'മുവഹ്ഹിദ്'കളെയൊക്കെ മുശ്ശരിക്കുകയാണെന്ന സത്യീദ് മൗദ്ദിയെപ്പറ്റി കെ. സി. യുടെ വീക്ഷണമെന്താണ്? വൈരുദ്ധ്യാത്മക സമഗ്രവീക്ഷണമോ?

കെ. സി. കെ. സി. യെത്തന്നെ തള്ളിപ്പറയുന്നു

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് കെ. സി. ക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ വ്യക്തമായ ഒരഭിപ്രായം — അത് മൗദ്ദിയുടേതിൽനിന്നു ഭിന്നമാണെങ്കിലും. — ഉണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ ധരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് തെറ്റുപറ്റിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ രണ്ടു 'മദ്ഹബാ'ണ്. 214-ാം പേജിലെ മദ്ബഹ് വായനക്കാർ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ 99-ാം പേജിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്.

'രണ്ടിലൊന്നു മാത്രമേ പ്രായോഗികമായി അവർക്കു ചെയ്യാനുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക, മൂന്നാമതൊന്നില്ല. അപ്പോൾ ശിർക്കിനു കാരണം പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക എന്നത് തന്നെയാണ്. അതാണ് അല്ലാഹു ഖണ്ഡിതമായി പ്രഖ്യാപിച്ച (?)തും' (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേജ് 99)

ഈ വരികളുടെ ഉള്ളടക്കം ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാം. : മനുഷ്യനു പ്രായോഗികമായി രണ്ടിലൊന്നുമാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ, ഒന്നുകിൽ 'അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക, അല്ലാഹുവിനുള്ള അനുസരണം അവനുള്ള ഇബാദത്ത്. അതല്ലാത്ത എല്ലാ അനുസരണവും പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത് അഥവാ ശിർക്ക്. ഒരാൾ പിശാചിനെ അനുസരിക്കുകയും മുശ്ശരിക്കാതിരിക്കുകയും കൂടി ഉണ്ടാവുക അപ്രായോഗികമാണ്. അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കാതിരിക്കെ 'മുവഹ്ഹിദ്' ആകുന്നതും അപ്രായോഗികം തന്നെ.

അപ്പോൾ 214-ാം പേജിൽ പറഞ്ഞ ശിർക്കുകാത്ത വൈകാരികാനുസരണമുണ്ടല്ലോ. അത് അപ്രായോഗിക ഇബാദത്ത്—അഥവാ 'ഇസ്ലാമിക ഉദ്ദാപ്യ' ആണോ?

പാർട്ടി ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രായോഗികമായി എവിടെ നിൽക്കുന്നു? പിശാചിനുള്ള മുഴുവൻ അനുസരണവും ശിർക്കാക്കുന്ന സത്യീദ് മൗദ്ദിയുടെ പിന്നിലോ? വൈകാരികമായ അനുസരണം ശിർക്കല്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്ന കെ. സി. യുടെ 214-ാം പേജിന്റെ പിന്നിലോ? അത്തരമൊരു വൈകാരികാനുസരണം തന്നെ അപ്രായോഗികമാണെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന കെ. സി. യുടെ തന്നെ 99-ാം പേജിന്റെ പിന്നിലോ?

'അവരെ അനുസരിച്ചാൽ നിങ്ങൾ മുശ്ശരിക്കുകൾ തന്നെ'

ഒരു വ്യക്തി തന്റെ അയൽക്കാരെപ്പറ്റി പുരസ്കരണം പറയുന്നു. മറെറൊരാൾ ഖബ്ർ പൂജ നടത്തുന്നു. മൂന്നാമതൊരാൾ ദൈവാസ്തിത്വം തന്നെ നിഷേധിക്കുന്നു. മുവറും അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപ്പനയ്ക്ക് എതിർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മറെറൊരുനിലയിൽ പറഞ്ഞാൽ അവരെക്കെ പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നു. (ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക. മൂന്നാമതൊന്നില്ല— ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം പേജ് 99)

പിശാചിനുള്ള അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക് എന്ന വാദപ്രകാരം ഈ മൂന്നുപേരും ശിർക്ക് ചെയ്ത മുശ്ശരിക്കുകയാണെന്ന് വരും. അങ്ങനെയൊന്നോ മുസ്ലിംലോകം ഈ പ്രശ്നം വിലയിരുത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ളത്? ഈ മൂന്ന് പേരെയും മുശ്ശരിക്കുന്നതിനാണോ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും പിൻബലമുള്ളത്? നിരൂപാധികം, പരമം, വൈകാരികം തുടങ്ങിയ വിശേഷണപദങ്ങൾ അല്ലാഹുവോ റസൂലോ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? 'ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനം'

ഇജ്തിഹാദ് ചെയ്തു കണ്ടുപിടിച്ച ഒറ്റമൂലികളെന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ പദങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാൽ തന്നെ അവ മുഖേന വ്യവചരിക്കപ്പെട്ട് ഇവർക്ക് മുവർക്കും വ്യതിരിക്തമായ വിധി നൽകാൻ കഴിയുമോ? ഇവരിലൊരേക്കിലും നിരൂപാധികവും പരമവുമായ അനുസരണം പിശാചിനാണ് വേണ്ടതെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? പിശാചിനെ അന്നെ നിഷേധിക്കുന്നവർ, പിശാച് തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്, ഉപാധിയില്ലാത്തതാണ്, പൂർണ്ണമാണ് എന്നൊക്കെ അംഗീകരിക്കുമോ? (അനുസരണം പരമമാകാൻ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വേണമെന്നല്ലാതെ കെ. സി. സമർ ത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇ. സ. പഠനം പേജ് 150)

അനുസരണമാണ് ഇബ്രാഹിമിനെപ്പറ്റി എഴുതിയ വാദത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ ഗതി കേടുകളൊക്കെ ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. പിശാചിനുള്ള അനുസരണമല്ല പിശാചിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്ന വിഷയമെന്ന് എന്നതാണ് അനുസരിച്ചവനെ സംബന്ധിച്ച്, അവൻ ഫാസിഖോ, മുൾരിക്കോ, കാഫിറോ എന്ന് വിധി കൽപ്പിക്കുന്നതിന് നിദാനമായി പൂർവ്വകാല പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം സ്വീകരിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്.

മൗലികമായ ഈ വിഷയമനുസരിച്ച് പ്രശ്നം സരളവും ലളിതവുമാകുന്നു. പിശാചിനെ അനുസരിച്ച് പരദൂഷണം പറയുന്നവൻ ഫാസിഖ് (പാപി/അധർമ കാരി) പിശാചിനെ അനുസരിച്ച് ഖബർ പുഷ നടത്തുന്നവൻ മുൾരിക്ക്, പിശാ ചിനെ അനുസരിച്ച് ദൈവാസ്തിത്വമോ ദൈവിക നിയമങ്ങളോ നിഷേധിക്കുന്നവൻ കാഫിർ.

ഖുർആനിലെ തെളിവ്

ബഹുദൈവവാദികളായ മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ പരാമർശമാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ സലഫികൾ അവലംബിക്കുന്ന ഒരു തെളിവ്. **وَأَنْ جَاهِدْكَ عَلَىٰ أَنْ تَشْرَكَ بِِي** **مَالِيسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبَهِمَا فِي الدِّينِ** **مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ** **فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ - لَقْمَان ١٥**

“ഇനി അവർ (മാതാപിതാക്കൾ) നിനക്കു ഒരറിവുമില്ലാത്തതിനെ (വ്യാജദൈവത്തെ) എന്നോട് പങ്കുചേർക്കുവാൻ നിന്നോട് നിർബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം നീ അവരെ അനുസരിക്കരുത്. ദുനിയായിൽ അവരോട് നീ നീതിപൂർവ്വം സഹവസിക്കുക. എന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞവരുടെ മാർഗ്ഗം നീ

പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുക, പിന്നീട് എന്നിലേക്കൊക്കുന്നു നിങ്ങളുടെ മടക്കം. നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതിനെപ്പറ്റി അപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവര മനിയ്ക്കുന്നതാണ്.” (വി: ഖു: 31:15)

ബഹുദൈവവാദകരായ മാതാപിതാക്കളെ ഒരിക്കലും അനുസരിക്കരുതെന്നല്ല അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. അവർ ശിർക്ക് ചെയ്യാൻ കൽപ്പിച്ചാൽ അനുസരിക്കരുതെന്നാണ്. ദുനിയായിൽ അവരോട് നീതിപൂർവ്വം സഹവസിക്കുക എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ ദീനീസ് വിശുദ്ധമല്ലാത്തവല്ല കാര്യവും ചെയ്യാൻ മുൾരിക്കുകളായ മാതാപിതാക്കൾ കൽപ്പിച്ചാൽ അവരെ അനുസരിക്കണമെന്ന് തന്നെ. കാഫിറുകളെയും മുൾരിക്കുകളെയും അനുസരിക്കരുതെന്ന ഖുർആനിക അനുശാസനത്തിന്റെ വിശദീകരണവും കൂടിയാണ് ഈ ആയത്ത്. ദൈവനിഷേധികളെ ഒരു കാര്യത്തിലും അനുസരിക്കരുതെന്നല്ല, അവരുടെ മതവിശുദ്ധമായ കൽപ്പനകൾ അനുസരിക്കരുതെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അനുശാസിക്കുന്നതെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

പൂർവ്വാപര വൈരുദ്ധ്യം

ലളിതവും സരളവുമായ ഈ സലഫി വികുഷണത്തെ താറടിക്കാൻ സ്വയം തള്ളിപ്പറയുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണ് കെ. സി. രംഗത്തിറക്കുന്നത്.

وَإِنْ اطَّعْتُمْهُمْ إِنَّكُمْ لَمَشْرِكُونَ എന്ന ഖുർആൻ വാക്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിൽ കെ. സി. എഴുത:

“ശിർക്ക് ചെയ്താൽ മുൾരിക്കാകും എന്ന് ധരിപ്പിക്കാനാണോ അവരെ അനുസരിച്ചാൽ മുൾരിക്കാകും എന്ന് പറഞ്ഞത്? പിശാചിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാതെ ശിർക്ക് ചെയ്താലും മുൾരിക്കാവുകയില്ലേ? പിന്നെ എന്തിനാണ് അനുസരിച്ച ശിർക്ക്ചെയ്താൽ മുൾരിക്കാകും എന്ന് പറഞ്ഞത്?” (ഇബ്രാഹിം സമഗ്രപഠനം: പേജ് 65)

ഈ ചോദ്യം കെ. പി. യോടല്ല, പടച്ചവനോടാണ് ചോദിക്കേണ്ടത് - ‘ശിർക്ക് ചെയ്യരുത്’ എന്നു പറഞ്ഞു മതിയാക്കാതെ, ‘ശിർക്ക് ചെയ്യാൻ മാതാപിതാക്കൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ അനുസരിക്കരുത്’ന്ന് പടച്ചവൻ പറഞ്ഞതെന്തിനാണെന്ന്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചവർക്കൊക്കെ ആ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം അറിയാം. അതെന്തെന്നോ? അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യർ ശിർക്കിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ശിർക്കിന് പ്രേരണ നൽകുന്ന സകല ശക്തികൾക്കും വ്യക്തികൾക്കുമെതിരിൽ ജാഗ്രത പുലർത്താൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശം നൽകുകയാണ് അല്ലാഹു

ചെയ്യുന്നത്. രാഷ്ട്രീയ മതത്തിന് 'അനുസരിക്കരുത്' എന്ന വാക്കിനപ്പുറമുള്ളതൊക്കെ അധികപുറമായിത്തോന്നു നൂവെങ്കിൽ പടച്ചവനോട് ക്ഷമിച്ചെടുക്കുക.

"പിശാചിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാതെ ശിർക്ക് ചെയ്യാലും മുൾരിക്കാവുകയില്ലല്ലോ?" എന്ന് ചോദിക്കുന്ന കെ. സി. ക്ക് 'മാതാപിതാക്കൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടല്ലാതെ ശിർക്ക് ചെയ്യാലും മുൾരിക്കാവുകയില്ലല്ലോ?' എന്ന് പടച്ചവനോടു ചോദിക്കാമല്ലോ. എന്നാൽ കെ. സി. യുടെ ചോദ്യത്തിന് പടച്ചവൻ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ട് തന്നെ ഉത്തരം പറയിച്ചിട്ടുണ്ട്: "രണ്ടിലൊന്നു മാത്രമേ പ്രായോഗികമായി അവർക്ക് ചെയ്യാനുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക. മൂന്നാമതൊന്നില്ല." (ഇബ്രാഹിം സമഗ്രപഠനം പേ: 69)

അപ്പോൾ 'പിശാചിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാതെ ശിർക്ക് ചെയ്യുക' എന്ന കെ. സി. യുടെ വാക്കിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? 'പടച്ചവന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ശിർക്ക് ചെയ്യുക' എന്നോ? രണ്ടിലൊരു ഉപദേശമല്ലെ സ്വീകരിക്കാനാകൂ. മൂന്നാമതൊന്ന് പ്രായോഗികമല്ലല്ലോ. പിന്നെ ഒരു പ്രായോഗിക മാർഗ്ഗമുണ്ട്. തനിക്ക് വന്നെത്തിയ ഗതികേട് കെ. പി. യുടെ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടുക. ഗതികേടിന്റെ ഈ 'അട്ടിമറി'യിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പ്രായോഗിക പരിചയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം ദൃശ്യമാണ്.

അൻആം 121-ാം വചനം

وان اطعموهم انكم لمشركون

"നിങ്ങൾ അവരെ (ബഹുദൈവാരാധകരെ)

അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ മുൾരിക്കുകൾ തന്നെ" എന്ന വാക്യത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന 6:121 വചനത്തെ സംബന്ധിച്ച വിവാദത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുവാനാണ് ഇത്രയും എഴുതിയത്.

ഈ ആയത്തിൽ നിന്ന് എന്താണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? മുൾരിക്കായ ഒരു വ്യവസായിയുടെ കീഴിൽ അയാളുടെ കൽപ്പനയനുസരിച്ച് ഒരു മുസ്ലിം ജോലി ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ആ അനുസരണം കൊണ്ട് അയാൾ മുൾരിക്കായിത്തീരുമെന്നാണോ? അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ മുസ്ലിം, തൊഴിലുടമകൾ ഏറെയില്ലാത്ത നാട്ടിൽ മുസ്ലിം തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതം വഴിമുട്ടിപ്പോകും. 'നിർബ്ബന്ധിതാവസ്ഥയിലെ പന്നിമാംസത്തിന്റെ നിയുത്ത്' പല്ലുപ്പൊഴുമൊന്ന് മനസ്സിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോയാൽ അവർ മതഭ്രഷ്ടരും നരകാവകാശികളുമാകുമെങ്കിൽ അവരുടെ നില എത്ര പരിതാപകരം! ('ഇസ്ലാമിക പ്രിൻസിപ്പിൾ'ത്തിൽ ചേരാൻ വേണ്ടി സർക്കാർ ഉദ്യോഗം വലിച്ചെറിയാൻ നിർബ്ബദ്ധരായവരും, സർക്കാർ പരീക്ഷയ്ക്ക്

പ്രവേശനമായി എഴുതിയ വകയിൽ ഇസ്ലാമിക സമാപനങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളുമൊക്കെ 'ശിർക്കുകാത്ത വൈകാരികാനുസരണം' കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ അനുഭവിച്ച വിഷമതകൾ ചിലരെങ്കിലും മറന്നിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല.)

അൻആം 121-ാം വചനത്തിന് ഇങ്ങനെയൊരർത്ഥം - മുൾരിക്കുകളുടെ ഏത് കൽപ്പന ഒരു മുസ്ലിം അനുസരിച്ചാലും അവൻ മുൾരിക്കായിത്തീരും എന്ന അർത്ഥം - പൂർവ്വികരായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളാരും നൽകിയിട്ടില്ലെന്നതാണ് സത്യം. 'പിശാചുക്കളുടെ മിത്രങ്ങൾ നിങ്ങളോട് തർക്കിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവരെ നിങ്ങൾ അനുസരിച്ചാൽ-അഥവാ അവരുടെ ന്യായവാദം നിങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചാൽ - നിങ്ങൾ മുൾരിക്കുകൾ തന്നെ ആയിത്തീരും' എന്നാണ് എല്ലാ വ്യാഖ്യാതാക്കളും പ്രസ്തുത ആയത്തിന് നൽകിയ വിശദീകരണം. എന്തിനെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു അവർ മുസ്ലിംകളോട് തർക്കിച്ചിരുന്നതെന്ന വിഷയത്തിൽ മാത്രമേ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കിടയിൽ നിസ്സാരമായ അഭിപ്രയാന്തരമുള്ളൂ. ദേവി ദേവന്മാരുടെ പേരിൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ട മൃഗത്തിന്റെ മാംസം ഇസ്ലാം നിഷിദ്ധമാക്കിയതിനെ എതിർത്തുകൊണ്ടും, അത്തരം ബലി മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിൽ പുണ്യമുണ്ടെന്ന് സമാപിച്ചുകൊണ്ടും ജാഹിലീമതക്കാർ നടത്തിയ ന്യായവാദത്തെ പററിയാണ് ഈ ആയത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നതെന്നാണ് ഒരഭിപ്രായം. 'ശവം' എന്നാൽ അല്ലാഹു കൊന്നതാണെന്നും, മനുഷ്യൻ കൊന്നതിനെക്കാൾ ഭക്ഷ്യയോഗ്യമായിട്ടുള്ളത് അല്ലാഹു കൊന്നതാണെന്നും വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മജൂസികളുടെ ന്യായവാദത്തെ പററിയാണ് ഈ ആയത്തിലെ പരാമർശമെന്നാണ് മറെറൊരഭിപ്രായം.

സ്വർത്തുൽ അൻആമിലെ 136, 138, 139 എന്നീ വചനങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും ഏറെക്കുറെ ശരിയാണെന്ന് കാണാം. ദേവി ദേവന്മാരുടെ പേരിൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടത് ഭക്ഷിക്കുന്നതിൽ പുണ്യമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരും, ചില പ്രത്യേക നേർച്ച മൃഗങ്ങളുടെ മാംസം പുരുഷന്മാർക്ക് അനുവദനീയവും സ്ത്രീകൾക്ക് നിഷിദ്ധവുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരും, ശവമാണെങ്കിൽ സ്ത്രീ പുരുഷഭേദമന്യേ എല്ലാവർക്കും അനുവദനീയമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരും അറേബ്യയിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് ഈ ആയത്തുകൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കത്തക്കത്. ഇവർക്കെല്ലാം ഈ വിഷയകമായി ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം വിഗ്രഹപൂജയിലധിഷ്ഠിതമായ ശിർക്കിന്റെ മതത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടുള്ള വിശ്വാസമായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രാദേശികമായ ആഹാര ശീലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം എന്ന നിലയിലല്ല അവരതിനെ ന്യായീകരിച്ചിരുന്നത്. തെറ്റി പറയാത്ത മതധർമ്മം എന്ന നിലയിലായിരുന്നു. ഇനി പ്രസ്തുത വചനം പൂർണ്ണമായി ഒന്ന് വിലയിരുത്തി നോക്കുക.

ولا تأكلوا مما لم يذكر اسم الله عليه وانه لفسق
 وان الشياطين ليوحون الى اولياء هم ليجادلوكم
 وان اطعتموهم انكم لمشركون - انعام 121

“അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിക്കപ്പെടാത്തതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കരുത്. തീർച്ചയായും അത് അധർമം തന്നെയാകുന്നു. നിങ്ങളോട് തർക്കിക്കുവാൻ വേണ്ടി പിശാചുക്കൾ അവരുടെ മിത്രങ്ങൾക്ക് ദുർബ്ബാധനം നൽകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ മുൾരിക്കുകൾ തന്നെ.” (വി. ഖു. 6:121)

ആയത്തിലെ രണ്ടുവിധികൾ

ഇവിടെ അല്ലാഹു രണ്ടു കാര്യത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വിധി നൽകിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഒന്ന്, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിച്ച് അറുത്തതല്ലാത്ത ജീവിയുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കൽ. വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പേരിൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടാനും, ചത്തതും, ഈ വാക്കിന്റെ പരിധിയിൽ പെടും. എന്നാൽ ഒരു മുസ്ലിം അറക്കുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിക്കാൻ മറന്നുപോയത് ഈ ഇനത്തിൽ പെടുകയില്ലെന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിച്ച് അറുത്തതല്ലാത്ത ജീവിയുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഈ ആയത്ത് നൽകുന്ന വിധിയെന്താണ്? അത് ശിർക്കാണെന്നാണോ? അല്ല, അത് ഫിസ്ഖ് (അധർമം) ആണെന്നാണ്. എന്നാൽ ചത്തതിന്റെ മാംസം തിന്നുന്നതിനെയും വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പേരിൽ അറുത്തതിന്റെ മാംസം തിന്നുന്നതിനെയും ഒരേ ഇനത്തിലല്ല പ്രാമാണികനായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവ് ഇബ്നു ജരീർ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ശവം തിന്നുന്നതിനെ ഹറാം എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ബഹുദൈവാരാധകർ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പേരിൽ ബലിയർപ്പിച്ച് ജീവിയുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനെ ‘മഅ്സിയത്തുക്വുഹ്ദ്’ (കുഹ്റിലേക്കു നയിക്കുന്ന പാപം) എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചത്. (കെ. സി. പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ പോലെ ‘കുഹ്ദ്കുററം’ അല്ല) അതായത് വിഗ്രഹങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലാതെയാണ് അത് തിന്നുന്നതെങ്കിൽ അത് പാപം മാത്രമായിരിക്കും. വിഗ്രഹങ്ങൾ മുഖേനയുള്ള അഭിഷ്ടസിദ്ധി ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് ആ ബലിമാംസം കഴിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് കുഹ്ദ് ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. (എല്ലാ ശിർക്കും കുഹ്റാണെന്ന് ഈ ലേഖകൻ മുമ്പ് വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്—)

ചത്തതിന്റെ മാംസം കഴിക്കുന്നവനും, വിഗ്രഹങ്ങൾക്ക് ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ മാംസം കഴിക്കുന്നവനും (വിഗ്രഹങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവന്റെ

കാര്യം മാത്രമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.) അധർമ്മമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന കാര്യം സംശയാതീതമാണല്ലോ. അധർമം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരാളും, പിശാചിനെയും ദേഹോച്ഛരയെയും അനുസരിക്കുന്നവരാണെന്നും പിശാചുക്കളെ അനുസരിച്ചു കൊണ്ടല്ലാതെ അധർമം ചെയ്യുക പ്രായോഗികമായി സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു മൊക്കെ കെ. സി. സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അപ്പോൾ, പിശാചുക്കളെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ഹറാമായ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അധർമം എന്ന് മാത്രം അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കെ, “അപ്പോൾ അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക്” (ഇബ്നാദത്ത് സമ ഗ്രഹനം പേ: 69) എന്നു ശരിക്കാൻ കെ. സി. ക്ക് എന്ത് ന്യായമാണുള്ളത്?

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അർത്ഥം 121-ാം വചനത്തിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ പരാമർശിക്കുന്നത് അല്ലാഹു ഹറാമാക്കിയ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനെ പററിയാണ്. പിശാചിനെ അനുസരിക്കാതെ ഹറാം ചെയ്യുക അസാദ്ധ്യവുമാണ്. അപ്പോൾ പിശാചിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ഹറാമായ കാര്യം ചെയ്താൽ കെ. സി. യുടെ പാർട്ടി വാദിക്കുന്നതുപോലെ അത് പിശാചിനുള്ള ഇബ്നാദത്ത് (അഥവാ ശിർക്ക്) ആകുമെന്ന് പടച്ചവൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അത് ഫിസ്ഖ് (അധർമം) ആണെന്ന് മാത്രമേ പടച്ചവൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ആയത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ വിധി

ആയത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ പകുതിയെ പററി വായനക്കാർ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

وان الشياطين ليوحون الى اولياء هم ليجادلوكم
 وان اطعتموهم انكم لمشركون - انعام 121

“നിങ്ങളോട് തർക്കിക്കുവാൻ വേണ്ടി പിശാചുക്കൾ അവരുടെ മിത്രങ്ങൾക്ക് ദുർബ്ബാധനം നൽകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ മുൾരിക്കുകൾ തന്നെയാകുന്നു.” (വി. ഖു. 6:121) ഇവിടെ അല്ലാഹു പരാമർശിക്കുന്നത് പിശാചുക്കളെ നിരുപാധികമായോ, പരമമായോ, വൈകാരികമായോ അനുസരിക്കുന്നതിനെ പററിയില്ല. പിശാചുക്കളുടെ തർക്കവിഷയത്തിൽ നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിച്ചാൽ അഥവാ, ബഹുദൈവമതത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും ദുരാചാരങ്ങളെയും നീതികരിക്കുവാനും അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനത്തെ തർതാഴ്ത്താനും വേണ്ടി അവർ നടത്തുന്ന ന്യായവാദങ്ങൾ നിങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചാൽ നിങ്ങളും അവരെപ്പോലെ മുൾരിക്കുകൾ തന്നെ എന്നാണ് അല്ലാഹു ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മറെറൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മാംസം തിന്നുന്ന വിഷയത്തിലെ അനുസരണമല്ല ഇവിടത്തെ വിഷയം. അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള റ്റിയി-അധർമമെന്ന് - നേരത്തെ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ആയത്തിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലെ അനുസരണം ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമായ ഒരാദർശം

സ്വീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിലുള്ള അനുസരണമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് മിക്ക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും ഈ വാക്യത്തിലെ ഉള്ളടക്കം അനുസരണത്തിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമായി വീക്ഷിക്കാതെ ആദർശമാറ്റത്തിന്റെ കാര്യമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. ഇബ്ലീസിന്റെ ദുർബോധനത്തിന് വഴങ്ങിക്കൊണ്ട് ശവം തിന്ന മുസ്ലിം ആ അനുസരണം വഴി മുൾരിക്കായിപ്പോയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ ആയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രാമാണികരായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

കെ. സി. ഉദ്ധരിച്ച തഫ്സീറുകൾ

അനുസരണം തന്നെയാണ് ഇബാദത്തെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി ഈ ആയത്തിന് കെ. സി. ഉദ്ധരിക്കുന്ന തഫ്സീറുകൾ നമുക്കൊന്ന് പരിശോധിക്കാം.

1. സജ്ജാജ് പറഞ്ഞു: “ആരെങ്കിലും അല്ലാഹു ഹറാമാക്കിയ വല്ലതും ഹലാലാക്കുകയോ ഹലാലാക്കിയ വല്ലതും ഹറാമാക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവൻ മുൾരിക്കാണെന്നതിന് ഇതിൽ തെളിവുണ്ട്. മുൾരിക്ക് എന്ന് അവനെ പറയാൻ കാരണം അവൻ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത മറ്റൊരു വിധികർത്താവിനെ അംഗീകരിച്ചു എന്നതാണ്. അത് തന്നെയാണ് ശിർക്ക്” (റാസി4/189)

ഈ ഉദ്ധരണിയുടെ ചുവട്ടിൽ കെ. സി. എഴുതിയത് കൂടി വായിക്കുക:

“ഇതു പ്രകാരം പിശാചുക്കളെ അനുസരിച്ച് അവരെ വിധികർത്താക്കളാക്കി എന്നതാണ് ഇവിടെ സംഭവിച്ച ശിർക്ക്. (സമഗ്രപഠനം - പേജ് 68)

അഴകുഴമ്പൻ സംസാരം ഒഴിവാക്കി കാര്യങ്ങൾ കണിശമായി പറയാൻ കെ. സി. പഠിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഖേദിക്കുന്നു. അനുസരിക്കൽ എന്നതും വിധികർത്താക്കളാക്കൽ എന്നതും ഒരേ കാര്യമാണോ? അനുസരിച്ചത് തന്നെയാണ് ശിർക്ക് എന്ന് റാസി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? മത വിധി പുറപ്പെടുവിക്കാൻ അവകാശമുള്ള ഒരു വിധികർത്താവിനെ - അല്ലാഹുവിന് പുറമെ - അംഗീകരിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന് റാസി പറഞ്ഞാൽ അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക് എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള അവകാശം കെ. സി. ക്ക് എവിടെ നിന്നാണ് കിട്ടിയത്?

പാപവും പൂണ്യവും നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള അവകാശം ഒരാൾക്ക് വക വെച്ചു കൊടുക്കൽ അനുസരണത്തെക്കാൾ എത്രയോ ഉപരിയാണ്. അത് ദിവ്യത്വ കൽപ്പനയാണ്, ആരാധനയാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ശിർക്കുമാണ്. ആ കാര്യത്തിൽ സലഫികൾക്ക് തർക്കമില്ലെന്ന് പലതവണ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

2. സമഖ്ശരി പറഞ്ഞു: “അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൽ മറുപള്ളവരെ പിൻപറിയവൻ തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർത്തു.” (കൾശാഫ് 2/37)

അറിഞ്ഞാ അറിയാതെയോ സമഖ്ശരിയുടെ വാക്കിന് കെ. സി. തെറ്റായ അർത്ഥമാണ് ഇവിടെ നൽകിയിട്ടുള്ളത്. **من اتبع غير الله في دينه**

എന്ന സമഖ്ശരിയുടെ വാക്കിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം, “അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയെങ്കിലും അയാളുടെ മതത്തിൽ ഒരാൾ പിന്തുടർന്നാൽ (അയാളെ) അല്ലാഹുവോട് അവൻ പങ്കുചേർത്തിരിക്കുന്നു” എന്നാണ്. കെ. സി. നൽകിയ അർത്ഥപ്രകാരം ഓരോരുത്തർക്കും മതവിജ്ഞാനം അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് ലഭിക്കണമെന്നും പ്രവാചകൻ ഉൾപ്പെടെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും പിൻപററാൻ പാടില്ലെന്നും വരും. അത് ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമാണ്.

റാസിയുടെ ആശയം തന്നെ നസഫിയും ബൈഹഖിയും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബൈഹഖിയുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് കാര്യം കുറെകൂടി വ്യക്തമാകും.

فان من ترك طاعة الله الي طاعة غيره واتبعه في دينه فقد اشرك

“അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കുക എന്നത് ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് വല്ലവനും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ അനുസരിക്കുന്നതിലേക്ക് നീങ്ങുകയും, അവന്റെ (ദൈവേതരന്റെ) മതത്തിൽ അവനെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അവൻ മുൾരിക്കായിരിക്കുന്നു”.

സമഖ്ശരിയെ തെറ്റായി ഉദ്ധരിച്ചതിന് ശേഷം കെ. സി. എഴുതി: “പിശാചുക്കളെ പിൻപററി അവരെ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർത്തു എന്നർത്ഥം.” (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം. പേജ് 68)

സമഖ്ശരി പറഞ്ഞത് പിശാചിനെ അനുസരിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നതിനെ പറിയല്ല; സ്വന്തമായ ദീൻ ചമച്ചുണ്ടാക്കുന്ന പിശാചുക്കളുടെ ദീനിനെ പിൻതുടരുന്നതിനെ പറിയാണ്. വ്യാജമതങ്ങളെ പിൻതുടരുക എന്നത് അനുസരണത്തിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമാക്കി ലഘൂകരിക്കാൻ മൗലവിക്ക് എന്താണ് ന്യായം? ഒരു മതവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അനുസരണത്തിനുപരിയായി ദിവ്യത്വ സങ്കൽപവും ആരാധനാ ഭാവവുമല്ലെ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുക?

3. ഇബ്നുക്വസീർ: “അതായത് അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് നൽകിയ കൽപനയിൽ നിന്നും മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ മറുപള്ളവരുടെ കൽപനയിലേക്ക് തെറ്റി.

അങ്ങനെ അവർക്ക് അല്ലാഹുവിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം നൽകിയല്ലോ? ഇത് തന്നെയാണ് ശിർക്ക്. ഗ്രന്ഥക്കാർ പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കിയത് പോലെ.”

ഇബ്നുക്കസീറിനെ ഉദ്ധരിച്ചശേഷം കെ. സി. ഇങ്ങനെ എഴുതി: അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന അവഗണിച്ച് പിശാചുക്കളെ അനുസരിച്ചതാണ് ശിർക്ക് (സമഗ്രപഠനം. പേ: 68)

ഇബ്നുക്കസീർ പറഞ്ഞത് അനുസരണത്തിന്റെ മാത്രം കാര്യമല്ല അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് അല്ലാഹുവെക്കാൾ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനെ പറയുകയാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. അതിന്റെ അദ്ദേഹം ഉപമിക്കുന്നത് പുരോഹിതർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപിക്കുന്നതിനോടാണ്. അതായത് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾ പരിഗണിക്കാതെ പാപപുണ്യങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കാൻ പുരോഹിതർക്ക് അവകാശം നൽകുന്നതിനോട്, വ്യക്തമായതങ്ങളുടെ തലവൻമാർക്ക് അല്ലാഹുവെക്കാൾ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് പരാമർശിച്ച് ഇബ്നുക്കസീറിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത് അതിനെ അനുസരണത്തിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമായി കുറച്ചുകാണിക്കുകയാണ് ഇവിടെ കെ. സി. ചെയ്തത്. എന്തിന് ദേവന്മാർ ആർക്ക് വേണ്ടി?

4. “ഇബ്നുജരിർ ത്വബ്രിയുടെ വ്യാഖ്യാനം നേരത്തെ നാം കണ്ടുവെല്ലാം” (ഇ.സ.പ. പേ: 60, 61) استحلال (അനുവദനീയമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ) എന്നതാണ് അതിലെ മർത്വം. എന്താണ് നീന്റെ താൽപര്യം? വിവരക്കേട് കൊണ്ടോ, തെറ്റിദ്ധരിച്ചോ ശവം തിന്നാൻ അനുവദനീയമാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചുപോയി എന്നാണോ? എങ്കിൽ അവർ മുശ്റിക്ക് പറയാമോ? പറയാവതല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അതിന്റെ താൽപര്യമെന്ത്? സംഗതി വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഒരു വശത്ത് അല്ലാഹു ശവം ഹറാമാക്കുന്നു. മറുവശത്ത് പിശാചുക്കൾ അതിനെതിരെ ശവം തിന്നാനുപദേശിക്കുന്നു. അവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന തള്ളി പിശാചുക്കളുടെ ഉപദേശം—ഹറാമാക്കിയത് ശരിയല്ല. അനുവദനീയം തന്നെയാണ് എന്ന ഉപദേശം—അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇതിനെയാണ് അനുവദനീയമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ എന്ന് പറഞ്ഞത്. ഇത് തന്നെയാണ് പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക എന്ന് പറഞ്ഞതും, അപ്പോൾ അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക്. ഇനി കൂടുതൽ മുഹമ്മദിന്റെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.” (ഇബ്ബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ: 68, 69)

എത്ര ഉദ്ധരിച്ചതുകൊണ്ടും പ്രയോജനമില്ല മൗലവി! ഒരാൾ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുന്നത് രണ്ടുവിധത്തിലാകാമെന്നാണ് ത്വബ്രിയുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് സംശയാതീതമായി തെളിയുന്നത്. ഒന്ന്,

അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന തള്ളിപ്പറയാത്ത, പിശാചിന്റെ ആദർശം അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു വ്യക്തി പിശാചിന്റെ പ്രേരണക്ക് വഴങ്ങി ശവം കഴിക്കുന്നത്. രണ്ട്, അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകൾ തള്ളിപ്പറഞ്ഞ് പിശാചുക്കളുടെ വിശ്വാസാദർശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്ന വ്യക്തി ശവം പരിശുദ്ധമാണെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ കഴിക്കുന്നത്. പിശാചിനെ അനുസരിക്കുക എന്നത് രണ്ടു സന്ദർഭത്തിലും ഉണ്ടെന്ന് കാണാം. ഈ രണ്ട് അനുസരണവും ശിർക്കാണെന്നല്ല ത്വബ്രി പറഞ്ഞത്. ശവം തിന്നുക എന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രം പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുന്നത് അധർമ്മ(ഫിസ്ഖ്)മാണെന്നേ ത്വബ്രി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങളെ തള്ളിപ്പറയുകയും, പൈശാചികമതത്തിന്റെ വിധിവിധികൾ ശരിയാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നതിനെയാണ് ശിർക്കെന്ന് ത്വബ്രി വിശദീകരിച്ചത്. അനുസരണമല്ല, അനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്ന കാര്യമാണ് നിർണ്ണായകമെന്ന സമീപനമുള്ള നിലപാട് നാം ത്വബ്രിയുടെ പിന്തുണയുള്ളത്. ജാഹിലി മതമാണ് വിശിഷ്ടമെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി പിശാചുക്കൾ നടത്തുന്ന ന്യായവാദങ്ങൾ അംഗീകരിച്ച് അതിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന് ത്വബ്രിപറഞ്ഞത് ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത് ‘അപ്പോൾ അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക്’ എന്നു പറയാൻ ചെറിയ ദുർവ്യാഖ്യാനപാടവമൊന്നും പോരാ.

കെ. പി. യുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിലപാട്.

അർത്ഥം 121—ാം വചനത്തിന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ അനേകം ആയത്തു കളുടെയും ഒട്ടേറെ പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളുടെയും പിൻബലത്തോടെയാണ് കെ. പി. വിശദീകരണം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ശിർക്കല്ലാത്ത കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നവർ (പിശാചിനെ അനുസരിക്കാതെ കുറ്റം ചെയ്യൽ അപ്രായോഗികമാണെന്ന് കെ. സി. സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ?) മുശ്റിക്ക് പറയാൻ പ്രാമാണികരായ പണ്ഡിതന്മാരാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് അനുസരണം തന്നെയാണ് ഇബ്ബാദത്ത് എന്ന വാദം അസ്വീകാര്യമാണെന്നും സംശയാതീതമായി അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ഇബ്ബാദത്ത് ഇത്യാഅത്തും പേ: 35—48)

അതിനെതിരിൽ കെ. സി. തപ്സീറുകളെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു കൊണ്ട് അവതരിപ്പിച്ച മുടന്തൻ ന്യായങ്ങളുടെ ബാലിശതയും വായനക്കാർ കണ്ടു കഴിഞ്ഞു.

ഇബാദത്തും അഭൗതികതയും

മതപരവും ദൈവികവുമായ ഏത് വിഷയത്തിന്റെയും മുഖമുദ്ര അഭൗതികതയാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അഭൗതികമായ സത്തയിലും അഭൗതികമായ കഴിവിലുമുള്ള വിശ്വാസമാണ് ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസത്തിന്റെ മുഖ്യ അംശം. വേദങ്ങളുടെ അനിതരത്വത്തിന് നിദാനം അവയുടെ ഉള്ളടക്കം അഭൗതിക സത്യമാണെന്നതത്രെ. പ്രവാചകന്മാരിലുള്ള വിശ്വാസമെന്നാൽ അവരുടെ അഭൗതിക നിയോഗത്തിലും അവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന അഭൗതിക സന്ദേശത്തിലും അഭൗതിക പിന്തുണയിലുമുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ഭൗതിക ജീവിതത്തിലെ വാഗ്‌വിചാര കർമ്മങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന അഭൗതിക ഫലത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് പരലോക വിശ്വാസം.

ഐഹികനേട്ടങ്ങൾ - ഭൗതികഫലങ്ങൾ - ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ചെയ്യുന്ന യാതൊരു കാര്യവും ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണത്തിൽ മതപരമായ കർമ്മമോ ഇബാദത്തോ ആകുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. ഇബാദത്തിന്റെ ഈ അഭൗതിക മാനത്തെ തള്ളിപ്പറയുന്ന ഒരു വിഭാഗവും മഹാന്മാരായ പൂർവ്വികരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു രാജാവിന്റെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതും ഒരു പുരോഹിതന്റെ മതവിധികൾ അനുസരിക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള അന്തരം പൂർവ്വകാല മുസ്‌ലിംകൾക്കെല്ലാം വ്യക്തമായി അറിയാമായിരുന്നു.

റോമൻ, പേർഷ്യൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ, ഗ്രീക്ക് ഭരണാധികാരികളെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ അനുസരിച്ചു ജീവിച്ച ജനങ്ങൾ ആ അനുസരണത്താൽ മുൾരിക്കുകളായി പ്പോയെന്ന് ആദ്യകാല മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാരാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ബന്ധമയ്ക്ക് അബ്ബാസിയാ ഭരണാധികാരികളിൽ ചിലർ ഇസ്‌ലാമിന് വിരുദ്ധമായ ദുർഭരണം നടത്തിയിരുന്നവരായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ഭരണപരമായ കൽപ്പനകൾ അനുസരിക്കുന്ന പ്രജകൾ ത്യാഗത്തിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന് ആദ്യനുററാണ്ടുകളിലെ ഇമാമുകൾ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടില്ല. സ്വന്തമായി മതമോ, മത നിയമങ്ങളോ ചമച്ചുണ്ടാക്കുന്നവരും അവരെ പിന്തുടരുന്നവരും കാഫിറുകളാണെന്ന കാര്യമാകട്ടെ എക്കാലത്തും മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാർ നിർവിവാദം അംഗീകരിച്ചു പോന്നിട്ടുമുണ്ട്.

മരണാരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഭൗതിക കാര്യങ്ങളും അഭൗതിക കാര്യങ്ങളും കൂട്ടിക്കുഴക്കുന്ന സമീപനം സയ്യിദ് മൗദൂദിക്ക് മുൻപുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ കാര്യം അനേകം സന്ദർഭങ്ങളിൽ സലഫികൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുമുണ്ട്. രാജാക്കന്മാരുടെയോ മന്ത്രിമാരുടെയോ കൽപനകൾ അനുസരിക്കുന്നവർ അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുകവഴി മുൾരിക്കുകളായിപ്പോയെന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ

പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് 'രാഷ്ട്രീയ മത'ത്തിന്റെ ഭാഗത്ത് നിന്ന് വ്യക്തമായി യാതൊരു മറുപടിയും നാളിതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പുരോഹിതന്മാരെ പഠിയ്ക്കും ജ്യോത്സ്യന്മാരെപഠിയ്ക്കും പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഭരണാധികാരികൾക്കും ബാധകമാക്കുന്ന ഞൊണ്ടിനായത്തിന്റെ ബലത്തിന് മേൽ ഞൊണ്ടിനുമേൽകളി നടത്തിപ്പോരുകയാണ് അവർ ചെയ്തത്.

അഭൗതിക പരിവേഷം അവകാശപ്പെടുന്ന പുരോഹിതന്മാരെയും ജ്യോത്സ്യന്മാരെയും, ഭൗതികാധികാരം മാത്രം അവകാശപ്പെടുന്ന ഭരണാധികാരികളെയും ഒരുപോലെ 'ദൈവ'ങ്ങളാക്കുന്നതിലുള്ള അനൗചിത്യം, ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന സലഫികളെ തരംതാഴ്ത്താൻ രാഷ്ട്രീയമതം പല അടവുകളും പയറററുണ്ട്. സലഫികൾ ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം പറയുമ്പോൾ അഭൗതികതയെപഠി പഠിയ്ക്കുന്നത് മതേതരരാഷ്ട്രീയക്കാരെ തുണയ്ക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്ന ആരോപണമാണ് അവയിലൊന്ന്. സയ്യിദ് റശീദ് റിളാക്ക് മുസ്‌ ഇബാദത്തിനെ അഭൗതികതയുമായി ആരും ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്ന വാദമാണ് മരറററന്. ഇത് രണ്ടുതന്ത്രങ്ങളും കെ. സി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

മൗദൂദിയും അഭൗതികതയും

ഇബാദത്തും അഭൗതികതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിന് മുൻ ഈ വിഷയത്തിൽ സയ്യിദ് മൗദൂദിയുടെ നിലപാട് പരിശോധിക്കുന്നത് പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും. പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച് പരാമർശിക്കവെ 'മുസ്‌തലഹാത്'ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഏതാനും വരികളുടെ പരിഭാഷ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

'ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വായനക്കാരന് പ്രാർത്ഥന എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയും പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവനിൽ നിന്ന് മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സഹായത്തിന്റെ സംരചനയെപറ്റിയും ധാരണ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരാൾക്കു ദാഹം നേരിടുമ്പോൾ അയാൾ വേലക്കാരനെ വിളിച്ചു വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ കൽപിക്കുകയോ, രോഗം ബാധിക്കുമ്പോൾ ചികിത്സിക്കാനായി ഡോക്ടറെ വിളിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആ വേലക്കാരനോടോ ഡോക്ടറോടോ അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്ന് പറയാവുന്നതല്ല. വേലക്കാരനെയോ ഡോക്ടറെയോ അയാൾ ഇലാഹാക്കിയെന്നും അതിനർത്ഥമില്ല. അതേതു കൊണ്ടെന്നാൽ അയാൾ ചെയ്യതെല്ലാം കാര്യകാരണ നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ്. പ്രസ്തുത നിയമങ്ങളുടെ പരിധിക്കപ്പുറത്ത് അതൊന്നും പോകുന്നില്ല. എന്നാൽ അയാൾ ദാഹം കൊണ്ടോ രോഗം കൊണ്ടോ വിവശനായ സമയത്ത് വേലക്കാരനെയോ ഡോക്ടറെയോ വിളിക്കുന്നതിനു പകരം ഉരുവലിയിനോടോ വിഗ്രഹത്തോടോ സഹായം തേടുന്ന പക്ഷം അയാൾ ചെയ്തത്

ഭൂരിതമകറിക്കിട്ടുവാനായി പാർത്ഥിക്യം അതുവഴി വലിയൊരു അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വഹൃത്ത) ഇലാഹാക്കുകയുമാണ്. (മുസ്തലഹാത്ത് - ദാറുൽഖലം കൂവെൽ 17)

എന്താണ് ഈ വരികളുടെ അർത്ഥം? സഹായാർത്ഥന ഇബാദത്താകണമെങ്കിൽ അതിന് ഒരു അഭൗതികമാനം വേണമെന്ന് തന്നെ. ഒരാൾ മന്ത്രിയോടോ രാജാവിനോടോ കാര്യകാരണ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്ന ഒരു കാര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അത് ഇബാദത്താകുന്ന പ്രശ്നമില്ലെന്നും.

ഈ വിഷയത്തിൽ മൗദുദിസാഹിബിനുള്ള തെളിവെന്താണോ അതു തന്നെയാണ് കാര്യകാരണബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള അനുസരണവും അടിമവൃത്തിയും ഭേദവും സ്നേഹവും മറ്റും ഇബാദത്തല്ലെന്ന് പറയാൻ സലഫികൾക്കുമുള്ള തെളിവ്. 'വളയ്ക്കുന്ന നസ്തയ്ക്കാണ്' എന്ന ഖുർആൻവാക്യം ഡോക്ടറേയും വലിയുനെയും വേർതിരിക്കുന്നില്ല. പരിചരിക്കുകയും ദേവിയെയും വേർതിരിക്കുന്നില്ല. എന്നിട്ടും ഡോക്ടറോട് സഹായം തേടുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും വലിയുനോട് സഹായം തേടുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും സയ്യിദ് മൗദുദി തിരിച്ചറിയുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? സഹായാർത്ഥന ഇബാദത്താകുന്നത് അഭൗതികമായ സഹായത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠയർപ്പിക്കുമ്പോൾ മത്രമാണെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ പൊതു സമീപനത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ട്.

നിരർത്ഥകമായ വാശി

സഹായമർത്ഥിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തിക്ക് അഭൗതികമായി - മറഞ്ഞവഴിയിലൂടെ - രക്ഷിക്കുവാനോ ശിക്ഷിക്കുവാനോ കഴിവുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമേ സഹായാർത്ഥന ഇബാദത്താവുകയുള്ളുവെന്ന സത്യം കലവറ കൂടാതെ അംഗീകരിക്കുന്ന സയ്യിദ് മൗദുദി, അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ ഭരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ ചിന്തയുടെ ബന്ധിയാൽ അതിരുകയാണ്. രാജാവിനോട് കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സഹായം തേടുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന് സ്ഥാപിച്ച മൗദുദിക്ക് രാജാവിനെ ഭൗതിക കാരണങ്ങളാൽ മാത്രം അനുസരിക്കുന്ന വ്യക്തി മുൾരിക്കാണെന്ന് പറയാൻ എന്ത് ന്യായമാണുള്ളത്?

കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സഹായാർത്ഥനയെ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഒരിടത്തും ഇബാദത്തെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് ഒരു തെളിവായി എടുക്കാമെങ്കിൽ അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അതുപോലെ തെളിവുണ്ട്. ശ്രീക്ക്, റോമൻ, പേർഷ്യൻ ഈജിപ്ഷ്യൻ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൽപനകൾ അനുസരിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ആ അനുസരണത്തെ ഇബാദത്തെന്നായി ശിരിക്കെന്നോ ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പുരോഹിതന്മാർ, ജ്യോത്സ്യന്മാർ

ബഹുദൈവമതത്തിന്റെ നേതാക്കന്മാർ തുടങ്ങിയവരുടെ വിധിവിധികൾക്ക് അംഗീകരിച്ച് അനുസരിച്ചവരുടെ നിലപാടിനെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ശിരിക്കെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്താണ് ഈ രണ്ടു അനുസരണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം? അഭൗതികമായ പരിവേഷമൊന്നും അവകാശപ്പെടാത്ത ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൽപനകൾ അനുസരിക്കുന്നതിൽ മറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെയുള്ള ആശയങ്ങളോ ആശങ്കയുടെയോ പ്രശ്നമില്ല എന്ന് തന്നെ. പുരോഹിതന്മാരെയും ജ്യോത്സ്യന്മാരെയും മറ്റും അനുസരിക്കുന്നത് അഭൗതിക കാരണങ്ങളാലാണെന്ന കാര്യം അവിതർക്കിതമാണല്ലോ. അഭൗതികപരിവേഷമൊന്നും അവകാശപ്പെടാത്ത യജമാനന്മാർക്ക് അടിമവേലച്ചെയ്യുന്ന അടിമയെയും വ്യാജദൈവങ്ങളുടെ അടിമത്തം അംഗീകരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ദാസനെയും വേർതിരിക്കുന്ന ഘടകവും അഭൗതികത തന്നെ.

എതിർ വാദങ്ങൾ

ഇബാദത്ത് എന്നാൽ ആരാധനയാണെന്നും 'ആരാധനയുടെ അന്തസ്സത്ത പ്രാർത്ഥനയാണെന്നും, മറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെയുള്ള ആശയമോ ആശങ്കയോ പ്രേരിതനായിക്കൊണ്ട്, ഏതെങ്കിലുമൊരു അഭൗതികശക്തിയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാൾ വല്ലതും തേടിയാലേ പ്രാർത്ഥനയും ഇബാദത്തുമാവുകയുള്ളുവെന്നും സലഫികൾ പറയുമ്പോൾ രാഷ്ട്രീയ മതത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് പല എതിർ ന്യായങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കപ്പെടാറുണ്ട്.

ബഹുദൈവമതങ്ങളുടെ തലവന്മാർ ചമച്ചുണ്ടാക്കുന്ന മതനിയമങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നവരെ വിമർശിക്കുന്ന ആയത്തുകൾ മതവിരുദ്ധമല്ലാത്ത ഭരണ നിയമങ്ങൾ മാത്രം അനുസരിക്കാൻ സന്നദ്ധത കാണിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾക്ക് കൂടി ബാധകമാക്കുന്ന വിതൺഡവാദത്തെയാണ് സ്ഥാപക അമീർ മുതൽ കേരള അമീർവരെയുള്ള 'രാഷ്ട്രീയമത'ത്തിന്റെ അമരക്കാരെല്ലാം പ്രധാനമായി ഈ വിഷയത്തിൽ ആശ്രയിക്കാറുള്ളത്.

ഒരു കാര്യം ഇബാദത്താകാൻ അതിന് ഒരു അഭൗതികമാനം വേണ്ടതില്ലെന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ വേണ്ടി സയ്യിദ് മൗദുദി ചെയ്യുന്നത് 6: 137, 42:21 എന്നീ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചെടുക്കുകയാണ്. അസത്യത്തിന് തന്റെ വാക് വൈഭവം കൊണ്ട് സത്യത്തിന്റെ പരിവേഷമണിയിക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്യമായ കഴിവ് പലരെയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്താണ് ഈ വചനങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം? അറേബ്യൻ ഗോത്രത്തലവന്മാരെയും നാടുവാഴികളെയും അനുസരിച്ചവർ മുൾരിക്കുകയാണെന്നാണോ പ്രസ്തുത വചനങ്ങൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്? ഒരിക്കലുമല്ല. ആദ്യമായി നമുക്ക് 6: 137 പഠനവിധേയമാക്കാം.

وكذلك زين لكثير من المشركين قتل اولادهم
 شركاءهم ليردوهم وليلبسوا عليهم دينهم ولو شاء
 الله ما فعلوه فذرهم وما يفترون - انعام 137

“അതുപോലെ തന്നെ ബഹുദൈവാരാധകരിൽ മിക്കവർക്കും സ്വന്തം മക്കളെ കൊന്നുകളയുന്നത് അവരുടെ ‘പങ്കാളികൾ’ അലംകൃതമായി തോന്നിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർക്ക് നാശം വരുത്താൻ വേണ്ടിയും, അവരുടെ മതമെന്നെന്ന് അവർക്ക് തിരിച്ചറിയാതാക്കാൻ വേണ്ടിയുമത്രെ അത്. (ആ പങ്കാളികൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്). അല്ലാഹു (മറിച്ച്) ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവരെയും അവർ കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്നതിനെയും നീ വിട്ടേക്കുക.” (വി. ഖു. 6:137)

ഈ ആയത്തിലും തൊട്ടുമുമ്പും പിമ്പുമുള്ള 136, 138, 139 ആയത്തുകളിലുമെല്ലാം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത് വിഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള നേർച്ചകളെയും ബലികളെയും പററിയാണ്. അറേബ്യയിലെ ഭരണനിയമങ്ങളെ പററിയില്ല. വ്യാജദൈവങ്ങളുടെയും വിഗ്രഹങ്ങളുടെയുംപേരിൽ നരബലിനടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം അറബികൾക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും അതിനെ പററിയാണ് 6:137 ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അബ്ദുല്ലായ്സുഫ് അലി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഇവിടെ പങ്കാളികൾ എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് ബഹുദൈവമതത്തിലെ പുരോഹിതന്മാരെ പററിയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാർ എന്ന നിലയിലായിരുന്നു ഇവരുടെ ‘അരുളപ്പാടുകൾ’ ബഹുജനം അംഗീകരിച്ചിരുന്നത്. ആ അരുളപ്പാടുകൾ അംഗീകരിച്ചാൽ അഭൗതികമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുമെന്നും, തിരസ്കരിച്ചാൽ അഭൗതികമായ ശാപവും ശിക്ഷയും ഏറുവാങ്ങേണ്ടിവരുമെന്നും ആ വിഗ്രഹാരാധകർ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ ആയത്തിൽ മറഞ്ഞവഴിയിലൂടെയുള്ള ആശയും ആശങ്കയും തെളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് നിഷ്പക്ഷമതികൾക്കൊക്കെ കാണാവുന്നതാണ്.

രാഷ്ട്രീയം കൊണ്ടുവരുന്ന

6:137 ഉദ്ധരിച്ചതിന് ശേഷം സയ്യിദ്ഖാദുദി എഴുതിയ വരികളുടെ പരിഭാഷ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഈ ആയത്തിൽ ‘പങ്കാളികൾ’ എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ ദൈവങ്ങളോ വിഗ്രഹങ്ങളോ അല്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. സ്വന്തം മക്കളെ കൊല്ലുക എന്ന കാര്യം അറബികൾക്ക് അലംകൃതമായി തോന്നിക്കുകയും അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അത് മാനുതയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുകയും ഇബ്രാഹീം നബിയുടെയും ഇസ്മായീൽ

നബിയുടെയും മതത്തിൽ ആ നികൃഷ്ടമായ ദുരാചാരം കടത്തിക്കുട്ടുകയും ചെയ്ത നേതാക്കളും തലവന്മാരുമത്രെ ‘പങ്കാളികൾ’ എന്ന വാക്ക് കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. അപ്രകാരം തന്നെ ഈ ലോകത്ത് നിലവിലുള്ള കാര്യകാരണ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ഉപരിയായ എന്തെങ്കിലും ആധിപത്യം ആ നേതാക്കൾക്ക് ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജനങ്ങൾ അവരെ പങ്കാളികളാക്കുകയോ അവരെ ആരാധിക്കുകയോ അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നും അവരെ ആരാധിക്കുകയോ അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. പ്രത്യുത, തങ്ങളുടെ നാഗരികവും, സാമൂഹികവുമായ അവസ്ഥകൾക്കും, ധാർമ്മികവും മതപരവുമായ കാര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ട ചട്ടങ്ങളും നിയമങ്ങളും യഥേഷ്ടം നിർമ്മിക്കുവാൻ ആ നേതാക്കൾക്ക് അവകാശം വകവെച്ചുകൊടുക്കുക വഴി ആ ജനത അവരെ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം ഉല്പനിയുത്തിലും റുബ്ബുബിയുത്തിലും (ദിവ്യത്വത്തിലും രക്ഷാകർതൃത്വത്തിലും) പങ്കാളികളാക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്” (മുസ്തലഹാത് പേ: 85, 86)

വിഗ്രഹാരാധനാ മതത്തിലെ പുരോഹിതന്മാരെ, നിലയിൽ നേർച്ചയെയും ബലിയെയും പററിയുള്ള അഭൗതികമായ വിശ്വാസം ജനമനസ്സുകളിൽ കുത്തിച്ചെല്പുത്തിയിരുന്ന മതനേതാക്കളെ നാഗരിക സാമൂഹികരംഗങ്ങളിലെ നിയമനിർമ്മാതാക്കളായി ചിത്രീകരിച്ചത് എന്ത് തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന് ഊതാക്കളായി ചിത്രീകരിച്ചത് എന്ത് തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന് ‘രാഷ്ട്രീയമത’ത്തിന്റെ ആളുകൾ നാളിതുവരെ വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല. ആയത്തുകളെ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുത്ത് ഉദ്ധരിക്കുകയും, ഇബ്രാഹീമിന്റെ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുത്ത് ഉദ്ധരിക്കുകയും ഉതകുന്ന പൊടിപ്പൻ അടിക്കുറിപ്പുകൾ അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ സമീപനം തന്നെയാണ് കെ. സി. യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം പിന്തുടർന്നിട്ടുള്ളത്.

മതം ചമയ്ക്കുന്നവരും നിയമ നിർമ്മാതാക്കളും

42; 21 ൽ സ്വന്തമായി മതം ചമച്ചുണ്ടാക്കുന്നവരെ പിന്തുടരുന്നതിനെ പററിയാണ് പരാമർശം. ‘അതല്ല, അല്ലാഹു അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കാര്യം മതമായി അവർക്ക് നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്ത വല്ലപങ്കാളികളും അവർക്കുണ്ടോ? (വി; ഖു: 42: 21) ഇതാണ് അല്ലാഹു ചോദിക്കുന്നത്.

ഇബ്രാഹീം നബിയും ഇസ്മായീൽ നബിയും പ്രബോധനം ചെയ്ത മതത്തിന്റെ പേരിൽ അറേബ്യയിലെ ബഹുദൈവമതത്തിന്റെ തലവന്മാർ കെട്ടിപ്പടച്ചുണ്ടാക്കിയ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും, ദുരാചാരങ്ങളെയും പററിയാണ് അല്ലാഹു ഇവിടെ പരാമർശിച്ചതെന്ന കാര്യം അവിതർക്കിതമാണ്. സാമൂഹിക - നാഗരിക കാര്യങ്ങളിൽ മതവിരുദ്ധമല്ലാത്ത ചട്ടങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നവരോ അത്തരം ചട്ടങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരോ കാഫിറുകളും മുശ്റികുകളും ആണെന്നതിന് തെളിവായി

സയ്യിദ് മൗദുദിക്ക് മുമ്പ് ആരും ഈ ആയത്ത് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടില്ല. മതനിയമങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നതും ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അഭൗതികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ദൈവികേതരനിയമങ്ങൾ എന്ന വാക്കിന്റെ പരിധിയിൽപ്പെടുന്ന പലതരം നിയമങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് ദൈവിക നിയമങ്ങളെന്ന വ്യാജേന ജ്യോത്സ്യന്മാരും, പുരോഹിതന്മാരും അവതരിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ, ഈ നിയമങ്ങൾക്ക് ഒരു അഭൗതികമായ ഉറവിടം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. ആ നിയമം അംഗീകരിക്കുന്ന ആൾക്ക് അതിന്റെ ഉറവിടത്തോട് ആരാധനാഭാവമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും വ്യക്തമാണ്. തന്മൂലം അത് ദൈവേതരർക്കുള്ള ഇബാദത്തും അതുവഴി ശിർക്കുമായിത്തീരുന്നു. രണ്ട്, ദൈവികനിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി ഭരണാധികാരികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ.. ഇത്തരം നിയമങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട് അംഗീകരിക്കുന്നവർ കാഫിറാണെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയത്തിനും അവകാശമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണല്ലോ അവർ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ മതവിരുദ്ധനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചുകൂടാ എന്ന നിലപാട് സ്വയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തി ഏതെങ്കിലും സാഹചര്യത്തിൽ തെറ്റായ ഒരു നിയമം അനുസരിച്ചുപോയാൽ അവനെ പാപിയായിട്ടേ ഗണിക്കാവൂ. അഭൗതികമായ ഒരു പരിവേഷവും കൽപിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഭരണാധികാരിയുടെ കൽപന അനുസരിക്കുന്ന വ്യക്തിയെ ഭരണകൂടത്തിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവനെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനോ സഹിഹായ ഹദീസോ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മൂന്ന്, ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമല്ലാത്ത ഭരണനിയമങ്ങൾ. ഇത്തരം നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതും അനുസരിക്കുന്നതും ശിർക്കോ കുഫ്റോ പാപമോ ആകുന്ന പ്രശ്നമില്ല. കാരണം അതിൽ ദിവ്യത്വകൽപനയോ മതനിഷേധമോ അടങ്ങിയിട്ടില്ല.

ചെങ്കിസ്ഖാൻ ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ 'യാസിഖ്' എന്ന മതത്തെയോ, അക്ബർ ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ 'ദിനേഇലാഹി' എന്ന മതത്തെയോ അംഗീകരിക്കുന്നത് കുഫ്റാണെന്ന കാര്യം അവിതർക്കിതമത്രെ. എന്നാൽ ഒരാൾ ചെങ്കിസ്ഖാൻ ഇബാദത്ത് ചെയ്തു എന്നു പറയണമെങ്കിൽ ചെങ്കിസ്ഖാൻ അഭൗതികമായ അറിവോ കഴിവോ ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആരാധനാഭാവം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഈ തത്വം കെ. സി. യുടെ പാർട്ടിയും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തന്നെയാണ് അവരുടെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിലൂടെ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ 'ആരാധകരെ'പ്പറ്റി പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട അഭിപ്രായത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത്. ഖബ്ദപുജയെ സലഫികൾ എതിർത്താൽ അതു സമുദായത്തെ ഭിന്നിപ്പിക്കലായി ചിത്രീകരിക്കുകയും, സ്വന്തം വകയായി ഖബ്ദ പുജക്കെതിരെ ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന 'വികടൻ പോളിസി' തന്നെയാണ് അഭൗതികതയുടെ വിഷയത്തിലും കെ. സി. യുടെ പാർട്ടിക്കുള്ളതെന്ന് താഴെ ചേർക്കുന്ന വരികൾ സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്നു.

"കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇ. എം. എസ്. മന്ത്രിസഭ മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ, ഇ. എം. എസ്. മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കിയാൽ അപഹലാലായിത്തീരുമെന്നോ അപഹലാലാക്കാനുള്ള അന്തിമമായ അധികാരം ഇ. എം. എസ്സിനുണ്ടെന്നോ ഇവിടെയുള്ള മുസ്ലിംകളാരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലിംകളാരും ഇന്ദിരാഗാന്ധി അനുവദിക്കുന്നതെന്തും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്തും ഹറാമുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയോ നിരുപാധികമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഏത് നിയമവും ദൈവിക നിയമങ്ങൾ പോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവും മാണെന്നും, കുറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറാമല്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതിപാടില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള അമുസ്ലിംകളെല്ലാം, ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർപോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരൊന്നും തന്നെ പ്രാധനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുകവഴി അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല."

('പ്രബോധനം' പുസ്തകം 32 ലക്കം 3)

എന്തുകൊണ്ടാണ് പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുന്നത് അവർക്കുള്ള ഇബാദത്താകാത്തത്? അവർക്ക് അഭൗതികമായ കഴിവുകളുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടാത്തുകൊണ്ടല്ലേ? അവരിൽ നിന്ന് മറഞ്ഞവഴിയിലൂടെ ഉപകാരം ആശിക്കപ്പെടുകയോ ഉപദ്രവം പേടിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ?

മറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെയുള്ള ആശകളും ആശകളുമാണ് ഇബാദത്തിനു പ്രേരകമെന്ന് തെളിയിക്കുന്ന അനേകമനേകം ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ട് 'പരമ'വും 'നിരുപാധിക'വും തേടിപ്പോയവർ അതൊക്കെ ചെയ്ത് ഭരണ കൂടങ്ങൾക്കുള്ള അനുസരണം ശിർക്കാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. എന്നിട്ടെവിടെയെത്തി? ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർ പോലും മുൾരിക്കുകളല്ലെന്ന നിഗമനത്തിൽ!

ബന്ത്

അററത്തിന്റെ അഭിപ്രായം

ഒരാൾ തന്റെ ജീവിതത്തിന് ഭൗതികമായ ഭീഷണി സൃഷ്ടിക്കുന്ന ശക്തികളെയും വ്യക്തികളെയും ഭയപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഭീഷണിയുടെ ശക്തികളെയും ഭീഷണിക്ക് വിധേയമായവർ ദുർബ്ബലനാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഭയത്തിന്റെ

അളവ് അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലേത്തുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ, ഈ ഭയം ക്ഷണികമാണ്. ശത്രുവോ ഹിംസ്ര ജന്തുവോ ആക്രമണം സാധ്യമല്ലാത്ത അകലത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഭയം നീങ്ങിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ അഭൗതിക മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ, 'കുരുത്തരേക്ക്' വരുത്തുവാൻ കഴിവുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളെയും ശക്തികളെയും സംബന്ധിച്ച ഭയത്തിന്റെ കാര്യം ഇതിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമത്രെ. ബന്ധപ്പെട്ട ശക്തിയുടെ അഭൗതിക കഴിവിലുള്ള വിശ്വാസം നിലനിൽക്കുന്ന കാലമത്രയും ഭക്തിന്റെ മനസ്സിലെ ഭയവും നിലനിൽക്കുന്നു. സാന്നിധ്യത്തിലും അസാന്നിധ്യത്തിലുമെല്ലാം ഭയം മാററില്ലാതെ തുടരുന്നു.

കാര്യകാരണ ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭയം എത്ര ശക്തമാണെങ്കിലും ആ ഭയം ഇബാദത്തോ ശീർക്കോ ആകുന്ന പ്രശ്നമില്ല. വധ ഭീഷണിക്കുമുമ്പിൽ ഒരാൾ ബഹുദൈവ വിശ്വാസമോ ദൈവനിഷേധമോ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ നിർബന്ധിതനായാലും അയാളുടെ മനസ്സ് വിശ്വാസ നിർഭരമാണെങ്കിൽ അയാളുടെ ഊമാനും ഇസ്‌ലാമും അന്യനുമായി നിലകൊള്ളുമെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (16:106) നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്.

പാരമ്യത്തിന്റെ പ്രശ്നം

എന്നാൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കെങ്കിലും അഭൗതികമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒരാൾ ഭയപ്പെടുന്ന പക്ഷം ആ ഭയം തൗഹീദിനു വിരുദ്ധമാണെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്ന് തന്നെ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ പററിയുള്ള ഭയം തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമാകുമോ ഇല്ലെന്ന് എന്ന പ്രശ്നത്തിന്റെ ഉത്തരം ഭയത്തിന്റെ കാരണം ഭൗതികമോ അഭൗതികമോ എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അങ്ങേയറ്റത്തെ ഭയം എന്നോ, പരമമായഭയം എന്നോ പ്രയോഗിക്കുന്നത് അഭൗതിക കാരണത്താലുള്ള ഭയം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ അത്തരത്തിൽ ഭയപ്പെടുന്നത് ഇസ്‌ലാം വിരുദ്ധമാണെന്നതിൽ തർക്കത്തിനവകാശമില്ല.

പരമമായ സ്നേഹം, പരമമായ ആദരവ്, പരമമായ താഴ്മ തുടങ്ങിയവയുടെ കാര്യവും ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല. ഒരാൾ തന്റെ മാതാപിതാക്കളെയോ, ഇണയെയോ, മക്കളെയോ പരമാവധി സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ ഒരപാകതയുമില്ല. മാതാപിതാക്കളെയോ, ഗുരുനാഥന്മാരെയോ പരമാവധി ആദരിക്കുന്നതിലോ അവരോട് പരമാവധി താഴ്മകാണിക്കുന്നതിലോ തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമായ യാതൊന്നുമില്ല; സ്നേഹാദരവിനയങ്ങൾക്ക് നിദാനം ഭൗതിക കാരണങ്ങളാണെങ്കിൽ മാത്രം. എന്നാൽ സ്നേഹാദരവിനയങ്ങൾ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾക്കോ ശക്തികൾക്കോ അഭൗതികമായ അറിവുകളും, കഴിവുകളുമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ചിത്രമാകെ മാറുന്നു. അല്ലാഹുവെ സ്നേഹിക്കുന്നതു പോലെയുള്ള അഭൗതികമായ സ്നേഹം മററാരോടുണ്ടായാലും അത് തൗഹീദിന് വിരുദ്ധം

മാണെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (2:165) നമുക്ക് വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. 7: 138, 21:52, 71:23 തുടങ്ങി പല വചനങ്ങളും അഭൗതികമായ വിനയാദങ്ങളിലെ ശീർക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ഖുർആൻ നൽകുന്ന സൂചന

ഭൗതികമാത്രമായ കാരണങ്ങളാലുള്ള സ്നേഹാദരവിനയങ്ങൾ പരമാവധി പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എത്രയോ സന്ദർഭങ്ങൾ ജനജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അവയെ ശീർക്കിന്റെ മുഹൂർത്തങ്ങളായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ തിരുസ്സുന്നത്തിലോ കാണാൻ കഴിയില്ല. നംറൂദിന്റെ മുമ്പിൽ ഭൗതിക കാരണങ്ങളായ വിനയാദപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്ന മനുഷ്യരെ നംറൂദിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്തവരായി വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടില്ല. നംറൂദിന്റെ ഭരണകാലത്ത് വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അവയുടെ അഭൗതിക കഴിവുകളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിനയാദങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചവരെ ഇബ്രാഹീം നബി (അ) നിശിതമായി വിമർശിച്ചുകാര്യം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അനേകം സന്ദർഭങ്ങളിൽ എടുത്തുദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

ലക്ഷണമൊത്ത വളർത്തു മൃഗങ്ങളോട് അപാരമായ സനേഹ വാത്സല്യങ്ങൾ വെച്ചു പുലർത്തുന്നവരെ ഖുർആനോ സുന്നത്തോ വിമർശിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം, ആ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾക്ക് നിദാനം ഭൗതികമായ കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളാണ്. സാമിതി നിർമ്മിച്ച 'കാളക്കുട്ടി'യോട് വിനയാദങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ച ഇസ്രായീലൂരെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അനേകം വചനങ്ങളിൽ കടുത്തഭാഷയിൽ വിമർശിച്ചതായി നമുക്ക് കാണാം. എന്താണ് ആ കാളക്കുട്ടിയുടെ കാര്യത്തിലുള്ള പ്രത്യേകത? അതിന്റെ പേരിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട അഭൗതിക കഴിവുകൾ തന്നെ.

പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിർവ്വചനം

ഇബാദത്തിന് താഴ്മയുടെയും വിധേയത്വത്തിന്റെയും അങ്ങേയറ്റം (اقصى غاية الخضوع والتذلل) എന്ന് നിർവ്വചനം നൽകിയ അനേകം പണ്ഡിതന്മാർ ഉദ്ദേശിച്ചതും അഭൗതിക കാരണങ്ങളാലുള്ള താഴ്മയും വിധേയത്വവും തന്നെയാണ്. (കൾശാഫ്, ബൈഹാഖി, അബുസ്സൗദ്, തുടങ്ങി പലരുടെയും ഈ വിഷയകമായുള്ള ഉദ്ധരണികൾ കെ. സി. യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേ: 67) അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ട്).

റാസിയുടെയും സമർശിയുടെയും വാക്കുകളിൽ അങ്ങേയറ്റത്തെ താഴ്മയെ (അല്ലെങ്കിൽ ആദരവിനെ) ബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് പരമമായ അനുഗ്രഹത്തോടാണ്. ഭൗതികമായ അനുഗ്രഹദാതാക്കളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹമേതായാലും

അത് പരിമിതവും സീമാബദ്ധവുമായിരിക്കുമല്ലോ. അഭൗതികമായ എന്തെങ്കിലും ഉറവിടത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമേ ഒരാൾക്ക് പരമമായ അനുഗ്രഹം പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ. അപ്പോൾ അപരരുടെയൊക്കെ ഭാഷയിൽ ഇബാദത്തെന്നത് പരമമായ അനുഗ്രഹദാതാവ് എന്ന നിലയിൽ വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തിയോടോ ശക്തിയോടോ ഉള്ള അഭ്യർത്ഥനയെ താഴ്മയും വിധേയത്വവുമാണ്. ഈ ആശയ സമുച്ചയത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ഒറ്റവാക്യത്തിൽ ഏറ്റവും ഉചിതമായതത്രെ, ആരാധന എന്ന മലയാളപദം.

കെ. സി. യുടെ വസ്വാസുകൾ

വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെയോ സ്മിരപ്പെട്ട സുന്നത്തിന്റെയോ പിൻബലമില്ലാതെ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി മെനഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ കുറെ ഇബാദത്തുകൾക്ക് നില നിൽപ്പുണ്ടാകാനും യഥാർത്ഥത്തിൽ ശിർക്കല്ലാത്ത കുറെകാര്യങ്ങൾ ശിർക്കാക്കി അതിർക്കാനും വേണ്ടി കെ. സി. ഇവിടെ വസ്വാസുകളുടെ ഒരു ശൃംഖലയെന്ന സൂഷ്ടിപ്പ് വിട്ടിരിക്കുകയാണ്.

അങ്ങനെയൊരു പരമാവധി മാക്സിമം എന്നൊക്കെ അർത്ഥം പറയാവുന്ന **قصة غايه** എന്ന വാക്കിന് 'അറബിയിലെ അങ്ങനെയൊരു' എന്ന ഒരു കൂഴഞ്ഞ അർത്ഥം മെനഞ്ഞെടുത്ത് അത് ഉപയോഗിച്ചു പ്രമാണീകരായ പണ്ഡിതന്മാരെ പരിഹാസ്യരാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ് ഒരു വസ്വാസ്. കെ. സി. യുടെ വരികൾ നോക്കുക:

“ഒരു വസ്തുവിന്റെ അറബിയിൽ പിന്നെയും കൂടെ അതിരുകളും അറബിയിലും ഉണ്ടായിരിക്കില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ അറബിയിലെ അങ്ങനെയൊരു എന്ന് പറഞ്ഞ തിനർത്ഥമില്ല” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം: പേ: 8, 9)

റാസി മുതൽ റശീദ് റിസാഖരെയുള്ളവരെക്കൊണ്ട് വിശ്വസിക്കുകയെന്നും സയ്യിദ് മുഹമ്മദിയെ ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയ ഏക പണ്ഡിതനായി സീമാനാരോഹണം ചെയ്തിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള വില കുറഞ്ഞ വേലത്തരമാണിത്.

قصة എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഏറ്റവും വിദൂരമായത് അഥവാ ഏറ്റവും അകന്നത് എന്നാണ്. **غايه** എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം അറബി. അപ്പോൾ **قصة غايه** എന്നതിന് അറബിയിലെ അങ്ങനെയൊരു എന്ന് അർത്ഥം വരില്ല. അത് കെ. സി. യുടെ വക്രീകരണമാണ്. ഏറ്റവും വിദൂരമായ അറബി അഥവാ അങ്ങനെയൊരു എന്ന അർത്ഥം വരികയുള്ളൂ.

അങ്ങനെയൊരു എന്നത് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമുള്ള ഒരു കാര്യമല്ല. ഒരു ഉദാഹരണത്തിന് നമുക്ക് കേൾവി എന്ന വസ്തുതയെ എടുക്കാം. മനുഷ്യന്റെ കേൾവിക്ക് ഒരു അറബിമുണ്ട്. മനുഷ്യനെക്കാൾ സൂക്ഷ്മമായ കേൾവിയുള്ള പല ജീവികളുമുണ്ട്. അവയുടെ കേൾവികളും ഒരു അറബിമുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു ഒരു കേൾവിയുണ്ട്. അതാണ് ഭൗതികമായ ശ്രവണോന്മീശങ്ങളോ ശ്രവണോപാധിപരമായ കൂടാതെയുള്ള കേൾവി.

അതുപോലെ തന്നെയാണ് താഴ്മയുടെയും വിധേയത്വത്തിന്റെയും കാര്യവും. ഒരാൾ മാതാപിതാക്കളോട് താഴ്മയും വിധേയത്വവും കാണിക്കുന്നു. അതിന് ഒരറബിമുണ്ട്. അതിനെക്കാൾ ഉപരിയാണ് പ്രവാചകന്മാരോട്, വിശിഷ്ട അന്തിമ പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് മുസ്തഫാ(സ)യോട് കാണിക്കുന്ന താഴ്മയും വിധേയത്വവും. പ്രവാചകനെ അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസനും ദൂതനുമായി കണക്കാക്കുന്ന ഒരു സത്യവിശ്വാസി പ്രവാചകനിൽ നിന്ന് അഭൗതികമായ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുകയോ പ്രവാചകനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. അതിനാൽ പ്രവാചകനോടുള്ള താഴ്മയും വിധേയത്വത്തിനും അതിരുകളില്ല. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി അങ്ങനെയൊരു താഴ്മയും വിധേയത്വവും വേറെയുണ്ട്. അതത്രെ ഭൗതികമായ കാര്യകാരണബന്ധങ്ങൾക്ക് അതിരായി രക്ഷിക്കാനോ ശിക്ഷിക്കാനോ കഴിവുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തിയോടോ വ്യക്തിയോടോ ഉള്ള താഴ്മയും വിധേയത്വവും. ഒരു സത്യവിശ്വാസി അല്ലാഹുവോടും, ബഹുദൈവ വിശ്വാസി വ്യാജദൈവങ്ങളോടും കാണിക്കുന്നത് അത്തരത്തിലുള്ള താഴ്മയും വിധേയത്വവുമാണ്. അതത്രെ ഇബാദത്ത്. അതിന് തന്നെയാണ് മലയാളത്തിൽ ആരാധന. എന്ന് പറയുന്നത്.

കെ. സി. തുടരുന്നു

വിധേയത്വം പോലുള്ള ഒരു ആശയത്തിന് പല അറബിമുണ്ട് എന്ന് പറയുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത് അതിന് പല പദവികളുണ്ട് എന്ന് പറയുന്നതല്ലേ? അങ്ങനെയൊരു വസ്തുത **قصة غايه** എന്നതിന്റെ താൽപര്യം 'അപ്പോൾ ഇനിയൊരു പദവിയില്ലാത്ത ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ പദവി' എന്നാകും (ഇ. സ. പ. പേജ് 9)

ഏതാണ് മൗലവി വിധേയത്വത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ പദവി? ഭൗതിക മാത്രവും പരിമിതവുമായ പ്രതീക്ഷകൾ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഭരണാധികാരികളോടുള്ള വിധേയത്വമോ, അതല്ല അഭൗതികമാർഗ്ഗേണ സീമാതീതമായ സഹായത്തെപ്പറ്റി പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അഭൗതിക ശക്തികളോടുള്ള വിധേയത്വമോ?

കെ. സി. തുടരുന്നു

‘ഇനി വിധേയത്വത്തിന് കുറെ അററങ്ങളോ പദവികളോ ഉണ്ടെന്ന് തന്നെ വെക്കുക. അങ്ങേയറ്റം എന്നത് കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ അററവും അതോടടുത്തുള്ള കുറെ അററങ്ങളുമാണെന്നും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുക. അപ്പോൾ മറെറാരും പ്രശ്നം വരുന്നു. അതായത് വിധേയത്വത്തിന്റെ ഏത് അററം അഥവാ പദവി മുതൽ മേൽപോട്ടുള്ളതാണ് ഇബാദത്താകുന്നത്? എവിടം മുതൽ കീഴ്പോട്ടാണ് ഇബാദത്താകാതിരിക്കുന്നത്? എന്താണതിന്റെ മാനദണ്ഡം?’ (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേജ്)

ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർ നിർണ്ണയിച്ച മാനദണ്ഡത്തെ പുഷ്പിച്ചു തള്ളിയാൽ പിന്നെ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായ പിച്ചും പേയും മാത്രമേ അവശേഷിക്കൂ. അതാണ് കെ. സി. യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം കാണാവുന്നത്. അനുസരണം എപ്പോഴാണ് പരമമാവുകയെന്ന് വിവരിച്ചുകൊണ്ട് 150-ാം പേജിലും, ചെങ്കുത്താണെ അനുസരിക്കൽ എപ്പോഴാണ് ഇബാദത്താവുകയെന്ന് വിവരിച്ചുകൊണ്ട് 214-ാം പേജിലും കെ. സി. എഴുതിയ അസംബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ഇതിനകം ഈ കൃതിയിൽ ചർച്ച ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു.

കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളുടെ അതിർത്തിക്ക് താഴെയുള്ള വിനയം ഇബാദത്താകില്ലെന്നും അതിലുപരിയായ അഭൗതികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിനയം ഇബാദത്താകുമെന്നും പറഞ്ഞാൽ ഒരു പ്രശ്നവും ഉത്ഭവിക്കുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാരോടും മന്ത്രിമാരോടും വിനയം കാണിച്ചിരുന്ന സമുദായങ്ങളിലേക്ക് നിയുക്തരായ പ്രവാചകന്മാരാരും ആ വിനയം ശിർക്കാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും അഭൗതികമായ അറിവും കഴിവും ആരോപിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികളോടും ശക്തികളോടുമുള്ള വിനയ പ്രകടനത്തെ പ്രവാചകന്മാരൊക്കെ തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്ന ആർക്കും കാണാവുന്നതാണ്. വിനയം എപ്പോൾ ഇബാദത്താകും എപ്പോൾ ഇബാദത്താവില്ല എന്ന വിഷയത്തിൽ സലഫികൾ സ്വീകരിച്ച മാനദണ്ഡം തെറ്റാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ഖുർആൻ, സുന്നത്ത്, ഇജ്മാഅ്, ഖിയാസ് എന്നീ പ്രമാണങ്ങളൊന്നും ഉദ്ധരിക്കാൻ കെ. സി. കോ പാർട്ടിക്കോ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കെ. സി. തുടരുന്നു

“വിനയത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റം എന്ന് പറയുമ്പോൾ മറെറാരും തകരാറ് കൂടി സംഭവിക്കുന്നു. അതായത് വിശ്വാസികളിലധികപേരും, അപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ, ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാകയില്ല, എന്തെന്നാൽ, അത്രത്തോളം അററത്തെത്തിയ വിധേയത്വം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ പലർക്കും പലപ്പോഴും കഴിഞ്ഞെന്ന് വരില്ലല്ലോ?” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേജ്)

വിനയത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റവും ഇങ്ങേയറ്റവും തിരിയാത്ത അമീർ ജനങ്ങളോട് ഒരു കാര്യം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവെ പരമമായി അനുസരിക്കണമെന്ന്. മുസ്ലിം നേതാക്കളെയും റസൂലി(സ)നെയും അനുസരിക്കാൻ വിശുദ്ധഖുർആൻ അനുശാസിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് അതിനെക്കാളെല്ലാം ഉപരിയായ അനുസരണമാണല്ലോ അല്ലാഹുവിന് നൽകേണ്ടത്. ആ അനുസരണത്തിന്റെ അററങ്ങൾ എങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കും? അപ്പോൾ ഇബാദത്തിന് പരമമായ അനുസരണം എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയാലും അങ്ങേയറ്റത്തെത്തിയ അനുസരണം കാണിക്കാൻ പലർക്കും കഴിയാതെ പോകുമെന്ന ഉൽക്കുണ്ടൻ ഉടലെടുക്കില്ലേ? കാര്യകാരണബന്ധത്തിനപ്പുറമുള്ള വിനയം അഥവാ അഭൗതിക കാരണങ്ങളാൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വിനയമാണ് പരമമായ വിനയം എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയാൽ പിന്നെ ഈ ഉൽക്കുണ്ടൻയ്ക്കൊന്നും അവകാശമില്ല. പക്ഷെ, ഇബാദത്തിനെ രാഷ്ട്രീയവൽക്കരിക്കാൻ വേണ്ടി ഇബാദത്തും അഭൗതികതയുമായുള്ള ബന്ധം വിചലിക്കേണ്ടത് ‘രാഷ്ട്രീയമത്’ത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രശ്നമാണല്ലോ.

അനുസരണം സമഗ്ര നിർവചനമോ?

കെ. സി. തുടരുന്നു;

‘ഇബാദത്തിന് അനുസരണം എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള **عبد** എന്നുപറഞ്ഞാൽ പോകേ. അപ്പോൾ ഈ കൃത്യങ്ങളൊന്നും സംഭവിക്കില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല സിഹാഹിദ് (الصحابي) അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ’ (സമഗ്രപഠനം പേജ് 9,10)

എതാണ് ഈ സിഹാഹിദ്? ഇസ്ലാമിന്റെ എത്രത്തോളം പ്രമാണമാണത്? ഇബാദത്തിന് അനുസരണം എന്ന അർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ ഉഭവിച്ചിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഇതിനകം വിശകലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വിദ്വഹങ്ങൾക്കുള്ള ഇബാദത്ത് അവയ്ക്കുള്ള അനുസരണമാണോ? വിദ്വഹങ്ങൾ ആരോടൊരിക്കലും എന്തെങ്കിലും കൽപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കൽപനയുടെ അഭാവത്തിലും അനുസരണമുണ്ടാകുമോ? മലക്കുകൾക്കുള്ള ഇബാദത്ത് അവയ്ക്കുള്ള അനുസരണമാണോ? ശങ്ങൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യണമെന്ന് മലക്കുകൾ ആരോടൊരിക്കലും കൽപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഈസാനബി (അ)ക്കുള്ള ഇബാദത്ത് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുസരണമാണോ? തനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യണമെന്ന് ഈസാനബി (അ) ആരോടൊരിക്കലും കൽപിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഈ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിനിലാന്നും ചിന്തിക്കാതെ, ഇബാദത്തിന് അനുസരണമെന്ന് അർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ ഒരു കൃത്യവുമില്ലെന്ന് ധരിച്ചിരിക്കുന്ന അമീറിന്റെ അറിവ് അപാരം തന്നെ!

അഭൗതികമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള ഉപകാരം ആശിച്ചുകൊണ്ടോ, ഉപദ്രവം അല്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷ പേടിച്ചുകൊണ്ടോ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന താഴ്മയ്ക്കും വിധേയതയ്ക്കും മാത്രമേ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഇബാദത്ത് എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന് സമർപ്പിക്കുന്ന ഇബാദത്തുകളും അസത്യവാദികൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് സമർപ്പിക്കുന്ന ഇബാദത്തുകളും ഹാമിദാ യാദായ പണ്ഡിതന്മാർ നൽകിയ **قصر غاية الخضوع والتذلل** എന്ന നിർവ്വചനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്നതല്ല.

അല്ലാഹുവോ റസൂലോ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത 'രാഷ്ട്രീയ ഇബാദത്ത്', പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിർവ്വചനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടില്ല എന്ന ഒരൊറ്റ കാരണത്താൽ ആ നിർവ്വചനത്തെ 'അവ്യക്തവും സങ്കീർണ്ണവും' എന്ന് പറഞ്ഞ് തരം താഴ്ത്തുകയാണ് കെ. സി. ചെയ്യുന്നത് (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ: 11)

രാജാവിനുള്ള ഇബാദത്ത്

രാജാവിന്റെ കൽപന അനുസരിക്കുന്നത് ശിർക്കാണ് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ പറഞ്ഞതായി നാളിതുവരെ ആരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ അറബികൾ അങ്ങനെ പറയാറുണ്ടെന്ന് ചില തത്ത്വജ്ഞികളിലും നിരീക്ഷകരിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ട് ആ 'രാഷ്ട്രീയ ശിർക്ക്' ഉൾപ്പെടാത്ത വിധമുള്ള ഏത് നിർവ്വചനം ഇബാദത്തിന് നൽകിയാലും തനിക്ക് അത് സ്വീകാര്യമല്ലെന്നുമാണ് കെ. സി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വാദിക്കുന്നത്. (ഇ സ. പ പേ: 19, 20) ഈ കാരണത്താൽ തന്നെ സയ്യിദ് റശീദ് റിഖായെ അദ്ദേഹം രൂക്ഷമായി വിമർശിക്കുകയും, ഇബാദത്തിന് റശീദ് റിഖായെ നൽകിയ രാഷ്ട്രീയ മൂല്യമായ നിർവ്വചനത്തെ സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ മുമ്പിൽ അടിയറവ് പറയലായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. (ഇ. സ. പ പേ, 19, 20, 21)

രാജാക്കന്മാരുടെ കൽപന അനുസരിക്കുന്നത് ഇസ്ലാമികപ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ശിർക്കാണ് എന്നു ഏതെങ്കിലും മുഹമ്മ്സീർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ അത് പരിഗണിക്കാൻ സാധിക്കൂ. ബാധ്യസ്ഥരാകുന്നുമുള്ളു. എന്നാൽ 'രാഷ്ട്രീയ ശിർക്ക്' നെതിരിലുള്ള ജിഹാദിന് മറ്റൊരടിനെയൊക്കെയുമധികം പ്രാധാന്യം കൽപിക്കുന്ന കെ. സി. യുടെ പാർട്ടിക്ക് തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു എത്തും പിടിയും ഇല്ലെന്നല്ല ഇതിരാഗാസിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പാർട്ടിയുടെ ഔദ്യോഗിക ജിഹാദിൽ വന്ന വിശദീകരണം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ആ വരികൾ വായനക്കാരുടെ സൗകര്യത്തിന് വേണ്ടി ഒരിക്കൽകൂടി എടുത്തുചേർക്കട്ടെ:

“ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലിംകളാരും ഇതിരാഗാസിയ അനുവദിക്കുന്നതെന്തും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്തും ഹറാമുമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുകയോ നിരൂപാധികമായ നിയമ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഏതു നിയമവും ദൈവിക നിയമങ്ങൾ പോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും, കൂറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും, ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള അമുസ്ലിംകളെല്ലാം ഇതിരാഗാസിയുടെ ആരാധകർപോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരൊന്നും തന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുകപഴി അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല” (പ്രബോധനം പു: 32 ലക്കം 3)

ഈ ലേഖനം എഴുതുമ്പോൾ താഗൂത്തിനുള്ള ഇബാദത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷയും തബ്ദീയുടെയും ലിസാനുൽ അറബിന്റെയും പ്രാമാണികതയും മൊക്കെ 'പ്രബോധനം' വിസ്മരിച്ചതാണോ? അതല്ല, രാഷ്ട്രീയ ഗുണഭോഗ തൽപരത ജമാഅത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക ജിഹാദേയും പിടികൂടിയതാണോ? 'പ്രബോധനം' ലേഖകൻ ചെയ്തിലും വലിയ അപരാധം റശീദ് റിഖായോ സലഫികളോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് നിഷ്പക്ഷമതികൾ അംഗീകരിക്കുമെന്ന് ഈ ലേഖകൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

സാമ്രാജ്യത്വത്തെ നേരിടാൻ

പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യശക്തികൾക്കെതിരിൽ മുസ്ലിം ലോകത്താകെ ജിഹാദിന്റെ ആവേശം തൊടുത്തുവിട്ട നവോത്ഥാന നായകന്മാരായിരുന്നു ജമാലുദ്ദീൻ അഹ്മദ് ഗാനിയും, മുഹമ്മദ് അബ്ദുവും, റശീദ് റിഖായും. പക്ഷെ, ആ ആവേശത്തിന് വേണ്ടി ഇബാദത്തിന് ഒരു പുതിയ രാഷ്ട്രീയമാനം നൽകേണ്ടതുണ്ടെന്ന് അവർക്കാർക്കും തോന്നിയില്ല. അന്യനായ വിശ്വാസവും, അവികലമായ ആചാരങ്ങളും തെളിഞ്ഞ ഇസ്ലാമികാവബോധവുമാണ് ഇസ്ലാമിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അനിവാര്യോപാധികളെന്നാണ് അവരെക്കെ മനസ്സിലാക്കിയത്.

ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും നേരെ അതിക്രമത്തിനൊരുമ്പെടുന്ന ആർക്കും മെതിരിൽ ജിഹാദ് നടത്തേണ്ടത് ദീനീ ബാധ്യതയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്ലാമിക മനസ്സാക്ഷിയുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനും സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മൗലാനാ മുഹമ്മദലിയും മൗലാനാ ആസാദുമൊക്കെ ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരിൽ സമരം നയിച്ച കാലത്ത് ഞാണിൻ മേൽകളി നടത്തിയവരാണ് ഇപ്പോൾ സാമ്രാജ്യത്വത്തെ നേരിടാൻ തങ്ങളുടെ 'രാഷ്ട്രീയ മത'ത്തിനേ സാധിക്കൂ എന്ന് വിവിധിക്കുന്നത്! പിന്നെ കെ. സി. പ്രമാണമാക്കുന്നത് ഫിർഓനെയാണ്! 'മുസാ(അ)യുടെയും

ഹാറൂന്റെ(അ)യും ജനത നമ്മുടെ ആരാധകന്മാരാകുന്നു എന്ന് ഫിർഖാൻ അവകാശപ്പെട്ടത് എന്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന് ഇതിനകം വേണ്ടത്ര വിശദീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

പ്രമുഖ പണ്ഡിതന്മാർ നൽകിയ നിർവ്വചനത്തെ പറ്റി കെ. സി.യുടെ മറുപടി പരാതി 'ചില താഗ്യാത്മകൾക്കുള്ള ഇബാദത്തുകളെ ഈ വ്യാഖ്യാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല' (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം പേ: 20) എന്നാണ്. 'അത്യാഗ്യാത്മ' ആരാണെന്നും താഗ്യാത്മനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്താണെന്നും ഇതിനകം വേണ്ടത്ര വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാർക്കും ദേശഹൃദ്യർക്കുമുള്ള ഇബാദത്തുകളെയും ഇതുൾക്കൊള്ളുന്നില്ല' (ഇ സ: പ: പേ: 20) എന്നാണ് മറുപടി പരാതി. ഒരു സംശയവും അവശേഷിക്കാത്തവിധം ഈ വിഷയങ്ങൾ ഇതിനകം അപഗ്രഥിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആരാധനയിൽ തളച്ചിടൽ

സലഫികളെപ്പറ്റി ജമാഅത്തുകാർ പാടിനടക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിരം പല്ലവിയുണ്ട്. സലഫികൾ ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിൽ തളച്ചിടുന്നു എന്ന ആക്ഷേപമത്രെ അത്. കെ. സി. യും ഇതാവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. (ഇ. സ. പ 20) ആരാധനയെന്നാൽ കേവലം പൂജയാണെന്ന മിഥ്യാധാരണയിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നതാണ് ഈ ആക്ഷേപം. ഇതു ദുരുപദിഷ്ടമായ ഒരു ആക്ഷേപം മാത്രമാണെന്നതിന് തെളിവായി ജമാഅത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയുടെ റോഡറുകിലെ 'കോളങ്ങളിലൊക്കെ ഒരു കാലത്തെഴുതി വെച്ചിരുന്ന ഒരു വാക്യം മാത്രം മതി. പലരും അത് മറന്നിട്ടുണ്ടാകില്ലെന്ന് ഈ ലേഖകൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. 'മനുഷ്യസേവനം ദൈവാരാധന' ഇതായിരുന്നു ആ മുദ്രവാക്യം. ആരാധനയെന്നാൽ പൂജമാത്രമല്ലെന്ന് കെ. സി. യുടെ പാർട്ടിയും അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം ആശിച്ചുകൊണ്ടും അവന്റെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശമനുസരിച്ചും ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെപ്പോലെയോ അല്ലാസൽക്കർമ്മവും 'അങ്ങേയറ്റത്തെ താഴ്മയും വിധേയത്വവും' അടങ്ങിയതാണ്. അതിലൊക്കെ ആരാധനാഭാവമുണ്ട്. അതിലൊക്കെ പ്രാർത്ഥന ഒരു അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെട്ടു കൊണ്ടും അവന്റെ വിലക്ക് മാനിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു സത്യവിശ്വാസി ഒരു ദുർവൃത്തി ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോഴും ഇതു തന്നെ അവസ്ഥ. എന്നാൽ അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ച ഒരു കാര്യം അല്ലാഹുവിനോടുള്ള ആരാധനാഭാവമില്ലാതെ ഒരാൾ ചെയ്താൽ അത് ഇബാദത്താകുകയില്ല. ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാൽ മാത്രം മദ്യം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും

ഭരണകൂടത്തെ പേടിച്ച് സക്കാത്ത് കൊടുക്കുന്നതും ഇബാദത്താകുകയില്ല. കാരണം ആരാധനാഭാവത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം തന്നെ.

സ്വകാര്യ ഇടപാടോ?

ഇബാദത്തിന് ആരാധന എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയാൽ മതം മനുഷ്യനും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ഒരു സ്വകാര്യ ഇടപാടാണെന്ന ഭൗതികവാദികളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ മറുപടി പതിപ്പാകും അതെന്നാണ് കെ. സി.യുടെ മറുപടി പരാതി. (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം പേ:29)

വിശുദ്ധവൃത്തത്തിലും തിരുസുന്നത്തിലും തെളിവുള്ള എല്ലാമതവിധികളും അല്ലാഹുവോടുള്ള ആരാധനാഭാവത്തോടെ പ്രാവർത്തികമാക്കണമെന്നാണ് സലഫികൾ നാളിതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. വിശുദ്ധവൃത്തത്തിലും തിരുസുന്നത്തിലുമുള്ള മതവിധികളൊക്കെ സ്വകാര്യ ഇടപാടുകളാണെന്നും, 'ഇസ്ലാമിന്റെ പൊതു മേഖല' കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ സയ്യിദ് മൗദുദിയുടെ കൃതികളെ അവലംബിക്കേണ്ടതാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കാനാണ് കെ. സി. ആഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് അനുരാഗാത്മകഭ്രമമുള്ള അനുയായികൾ ഒരു പക്ഷേ ഉൾക്കൊണ്ടേക്കാം. സലഫികൾ അല്ലാഹുവും റസൂലും പഠിപ്പിച്ചതിനപ്പുറം പൊതു മേഖല അന്വേഷിക്കാൻ തയ്യാറല്ല. വ്യക്തിപരവും കുടുംബപരവും സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ വിശുദ്ധ വൃത്തത്തിന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗരേഖകൾ അംഗീകരിക്കാത്തവന് ഇസ്ലാമിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്ന് സമൂഹത്തോട് ഉദ്ബോധനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സലഫികളെ ഭൗതികവാദികളാക്കി തരം താഴ്ത്താനുള്ള നെറികെട്ട ശ്രമം പ്രബുദ്ധരായ മുസ്ലിംകളെ വഞ്ചിതരാക്കാൻ ഉതകുകയില്ല; തീർച്ച.

കെ. സി. യുടെ സമഗ്രത

പൂർവ്വികർ നൽകിയ നിർവ്വചനങ്ങളൊക്കെ അപൂർണ്ണവും അസമഗ്രവുമാണെന്ന് പറഞ്ഞ് അവമതിക്കുന്ന കെ. സി. ഇബാദത്തിന് സമഗ്രമായ വല്ല നിർവ്വചനവും നൽകിയിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് 'ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്ര പഠനം' എന്ന പേര് കാണുന്നവർ ധരിച്ചുപോകും. എന്നാൽ സംഹാരഭൗതിക മാത്രമേ അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളൂ. നിർമ്മാണം (സമഗ്രമായ നിർവ്വചനം നൽകൽ) തന്റെ ബാധ്യതയായി അദ്ദേഹം കരുതുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന് മാത്രം നജ്ചാൻ മുസ്ലിംകൾ ബാധ്യസ്ഥരായിട്ടുള്ള, മററാർക്കും നൽകരുതെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ഇബാദത്ത് എന്താണെന്ന് ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും കൃഴ്ചമില്ലെന്നും, ഇബാദത്തിന് ഇനിയും പല നിർവ്വചനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് ഇബാദത്തിന് തുനില്പാതാകുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.

ന്നത് (ഇബാദത്ത് സമഗ്ര പഠനം 21,22 :പങ്കുകൾ നോക്കുക) അപ്പോൾ ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി പലതും എഴുതിക്കൂട്ടി രൂപീകൃതമാക്കുന്നതിന്റെ പേരാണ് 'സമഗ്രപഠനം' എന്നത്?

പത്ത്

‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’

ഇബാദത്ത് എന്ത്, എന്തല്ല എന്ന പ്രശ്നത്തിന് തൃപ്തികരമായ ഒരു ഉത്തരവും അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത, തൗഹീദിന്റെ ബാലപാഠം പോലും ജനങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി അവസാനമായി ആശ്രയിക്കുന്ന തന്ത്രമാണ്, ‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’ എന്ന വാദം. ഈ വാദത്തെ അത്യന്തം സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തുമ്പോൾ തൗഹീദിന്റെ അപഗ്രഥനത്തിൽ അവിഷ്കൃതയുടെ കരിനിഴൽ പരത്താനല്ലാതെ മറെറാന്നിനും അത് ഉതകുകയില്ലെന്ന് കാണാം.

ആരാണ് മുശ്ശരിക്ക്?

ഈ വാദപ്രകാരം ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന കലിമത്തുത്തൗഹീദിന്റെ പ്രായോഗിക താൽപര്യമെന്താണ്? ജീവിതം മുഴുവനും കൂടി വിഗ്രഹത്തിന് അല്ലെങ്കിൽ പിശാചിന് അല്ലെങ്കിൽ ദേഹോച്ഛരക്ക് സമർപ്പിക്കരുതെന്നാണോ? അതല്ല, ജീവിതത്തിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കുവേണ്ടിയും ഒന്നും ചെയ്യരുത് എന്നാണോ? അതുമല്ലെങ്കിൽ ‘അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി’ എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോട് കൂടി യല്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്യരുതെന്നാണോ? അതോ, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകൾക്ക് എതിരായി യാതൊന്നും ചെയ്യരുത് എന്നോ?

ജീവിതം പൂർണ്ണമായി അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ഒരു ശക്തിക്കും സമർപ്പിക്കരുത് എന്നാണ് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ വിന്റെ താൽപര്യമെങ്കിൽ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ സൂഷ്ഠിപൂജയോ പുണ്യാത്മാക്കളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയോ നടത്തുന്നത് തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമല്ലെന്ന് വരും. ജീവിതം മുഴുവൻ വിഗ്രഹങ്ങൾക്കോ പുണ്യാത്മാക്കൾക്കോ സമർപ്പിക്കുന്ന വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ മാത്രമേ മുശ്ശരികളാവുകയുള്ളുവെന്നും വരും.

ജീവിതത്തിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി—അല്ലാഹു നിർദ്ദേശിച്ച തല്ലാത്ത—ഒരു കാര്യവും ചെയ്യരുതെന്നാണ് കലിമത്തുത്തൗഹീദിന്റെ

താൽപര്യമെങ്കിൽ അമൂസ്ലിംകളുടെ കീഴിൽ ഹലാലായ ജോലികൾ ചെയ്യുന്നവർ പോലും മുശ്ശരികളാണെന്ന് വരും. മറെറാരുളുടെ ഭൂമിയിലോ, വ്യാപാരവ്യവസായ സാധനങ്ങളിലോ ജോലിചെയ്യുന്നവന് വാക്കും വിചാരവും പ്രവൃത്തിയും മുഴുകെ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അർപ്പിക്കുക അസാധ്യമാണെന്നുറപ്പാണല്ലോ?

‘അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി ചെയ്യുന്നു’ എന്ന ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ മലമുത്രവിസർജനം വരെ ഇബാദത്താക്കാമെന്നും ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്തെന്നതിന്റെ വിവക്ഷ അതാണെന്നും ചിലർ വാദിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ തൗഹീദിനെ ഈ വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി ചെയ്യുന്നു എന്ന് കരുതിക്കൊണ്ടല്ലാതെ തിന്നുകയോ കുടിക്കുകയോ വിസർജിക്കുകയോ ഇണചേരുകയോ ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി മുശ്ശരിക്കാണെന്നല്ലേ വരിക?

അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിലക്കുകൾക്കെതിരിൽ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾക്കൊർക്കും തർക്കമുണ്ടാവില്ല. പക്ഷെ, ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹുവിന്റെ താൽപര്യം, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിലക്കുകൾക്കെതിരിൽ യാതൊന്നും ചെയ്യരുതെന്നാണെങ്കിൽ തെറ്റുചെയ്യുന്ന എല്ലാവരും മുശ്ശരികളാണെന്ന് വരും.

എല്ലാം ഇബാദത്താക്കാമെന്നോ ആക്കണമെന്നോ?

“എന്നെ ആരാധിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ജിന്നുകളെയും മനുഷ്യരെയും ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല” (വി. ബു. 51:56) എന്ന ഖുർആൻ വാക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിലെല്ലാം ‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’ എന്ന വിഷയം ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ആയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൗഹീദിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ പറയേണ്ടത് ‘എല്ലാം ഇബാദത്താക്കാം’ എന്നാണോ? അതല്ല, എല്ലാം ഇബാദത്താക്കാത്തവർ മുശ്ശരിക്കാണെന്നോ?

“അവനല്ലാതെ നിങ്ങൾ ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുതെന്ന് അവൻ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു” (വി. ബു. 12: 40) എന്നതുപോലുള്ള ആയത്തുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൗഹീദിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നത് ശരിക്ക് എന്നാൽ അല്ലാഹുവല്ലാതെ വല്ലവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത് എന്നാണല്ലോ. അപ്പോൾ 51:56-ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൗഹീദിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ വീക്ഷണപ്രകാരം ശരിക്ക് എന്നാൽ എന്തായിരിക്കണം? ജീവിതത്തിൽ ‘ഇബാദത്തല്ലാത്ത ഏത് കാര്യം ചെയ്യാലും അത് ശിർക്കായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ? എന്നാൽ ഏത്ര ലാഘവ ബുദ്ധിയോടെയാണ് കെ. സി. ഈ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്ന് നോക്കുക:

“ഈ വിഷയത്തിൽ സർവ്വോപരി ആശ്വാസകരമായ ഒരു മറുവശവും കൂടി യുണ്ടെന്ന കാര്യം മറക്കാവതല്ല, വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മത്തിൽ അഥവാ ഇബാദ

ത്തിന്റെ പ്രായോഗിക താൽപര്യത്തിൽ പൂർവ്വപണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി ഭിന്നിപ്പിച്ച് എന്ന വസ്തുതയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതമാസകലം അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്താക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അപരപ്പെടും സമ്മതിക്കുന്നു. പരിഗണനീയരായ ആരും ഇതിനെ എതിർത്തിട്ടില്ല. തീർച്ചയായും വളരെ മനസ്സമാധാനവും സംതൃപ്തിയുമേകുന്ന ഒരു വശമാണിത്.” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം 22, 23)

‘എല്ലാം ഇബാദത്താക്കാം’ എന്നാണ് ഈ ഖണ്ഡികയ്ക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയ തലക്കെട്ട്. ‘ആക്കാം’ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ വിധി എന്താണ്? നിർബന്ധമോ അഭിലഷണീയമോ കേവലം അനുവദനീയമോ? നിഷ്കളങ്കമായ നിയന്ത്രണങ്ങളുടെ ആഹാരപാനീയങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതും മലമുത്രവിസർജ്ജനം നടത്തുന്നതും ഇബാദത്താണെന്ന് ഇമാംഗസ്സാലി പറഞ്ഞതായി കെ. സി. ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ന്യായാന്യായതയെ പറി പിന്നീട് ചർച്ച ചെയ്യാം. എന്നാൽ ഇതാണ് തൗഹീദിന്റെ അതിന്റെ മറുപടിയെന്ന് പറി കെ. സി. എന്തു പറയുന്നു? അതായത് അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി ചെയ്യുന്നു എന്ന നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ഒരാൾ ആഹാരപാനീയങ്ങൾ കഴിക്കുകയോ മലമുത്ര വിസർജ്ജനം നടത്തുകയോ ചെയ്താൽ അയാൾ മുശ്ശിക്കാകുമോ?

കെ. സി. ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗത്തിൽ

നിയുക്ക് കൂടാതെ മലമുത്ര വിസർജ്ജനം നടത്തുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന കെട്ടുകഥ ഇസ്ലാമിന്റെ മേൽപെട്ടുകെട്ടാൻ പ്രയാസമുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ‘തൗഹീദുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ഇബാദത്ത്’ എന്ന ഒരു സമസ്ത തപ്സീറുൽമനാനിന്റെ ചെലവിൽ കെ. സി. അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം: 25)

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത് എന്നതാണ് തൗഹീദിന്റെ വിശാലമായ വിവക്ഷയെന്ന് നാടുനീളെ പ്രസംഗിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന് തൗഹീദുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതോ തൗഹീദിൽ പരിമിതമല്ലാത്തതോ ആയ ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാൻ എന്താണവകാശം?

തപ്സീറുൽമനാനിന്റെ കർത്താവ് തൗഹീദ് എന്ന് പറയുമ്പോൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത് അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരുടെ ആരാധ്യത നിഷേധിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം ആരാധ്യത സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണ്. തൗഹീദ് അംഗീകരിച്ച വ്യക്തി അല്ലാഹുവും റസൂലും കൽപ്പിച്ച ഏത് കാര്യം ചെയ്യുകയാണെങ്കിലും അത് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും അവനോടുള്ള ആരാധനാഭാവത്തോടു കൂടിയും ആയിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള ഏത് കാര്യവും ഇബാദത്താണെന്നത്രേ തപ്സീറുൽമനാനിൽ പറഞ്ഞത്. പ്രസ്തുത ആരാധനാഭാവം അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടാണെങ്കിൽ അത് ശിർക്കായിരിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ലല്ലോ?

അപ്പോൾ ഒരു കാര്യം ഇബാദത്താക്കണമെങ്കിൽ അത് അല്ലാഹുവിന് സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ തൗഹീദിന് നിരക്കുന്നതും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ ശിർക്കും ആയിരിക്കണമെന്ന തത്വത്തിന് എതിരായ യാതൊന്നും തപ്സീറുൽമനാനിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് കാണാം. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി കൂലി വേല ചെയ്ത് ശിർക്കാണെന്ന് തപ്സീറുൽമനാനിന്റെ കർത്താവ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ ‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’ സിദ്ധാന്തത്തിന് അദ്ദേഹത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നതിന് ന്യായമുള്ളൂ.

ഇബ്നുതൈമിയ്യ എന്തു പറഞ്ഞു?

‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഇബ്നുതൈമിയ്യുടെ സുദീർഘമായ ഒരു ഉദ്ധരണി കെ. സി. എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. (സമഗ്രപഠനം പേ: 26, 27) വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും തിരുസുന്നത്തിലും അനുശാസിച്ച ഒട്ടേറെ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞശേഷം ഇബ്നു തൈമിയ്യ പറഞ്ഞു:

“അപ്പോൾ ദീൻ മുഴുവൻ ഇബാദത്തിൽ പെട്ടതാണ്”. എന്താണ് ദീൻ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം? കച്ചവടവും കൃഷിയും വ്യവസായവും മലമുത്ര വിസർജ്ജനവുമൊക്കെ ദീനാണെന്ന് ഇബ്നുതൈമിയ്യ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’ സിദ്ധാന്തത്തിന് അദ്ദേഹത്തെ സാക്ഷിയായി അവതരിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കുന്ന ‘മുവഹ്ഹിറു’കളെ കബളിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ലേ? ഇബ്നു തൈമിയ്യയുടെ വരികൾ ഉദ്ധരിച്ചശേഷം കെ. സി. എഴുതി:

“വെറും ആരാധന മാത്രമല്ല. ദീൻ മുഴുവൻ ഇബാദത്താണ് എന്നും മനുഷ്യജീവിതത്തെ ആകമാനം ഇബാദത്താക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയും എന്നുമാണല്ലോ മേൽകാണിച്ച ഉദ്ധരണികൾ പറിപ്പിക്കുന്നത്.” (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം പേ: 28)

സലഫികളെ വിമർശിക്കാൻ പേനയെടുക്കുമ്പോൾ ആരാധന കേവലം പൂജ മാത്രമായി ചുരുക്കുകയും, ‘തെരുവുകോള’ങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ മനുഷ്യസേവനം മുഴുവൻ ദൈവാരാധനയായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നത് ‘രാഷ്ട്രീയമത’ത്തെ ബാധിച്ച ഒരു രോഗമാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി മുമ്പ് ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദീൻ മുഴുവൻ ഇബാദത്താണെന്ന് ഇബ്നുതൈമിയ്യ പറഞ്ഞതും, ജീവിതമാകെ ഇബാദത്താക്കലും വളരെ വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ്. അത് രണ്ടും കൂട്ടിക്കുഴക്കുന്നതിന് ഒരു ന്യായീകരണവുമില്ല.

സുഷ്ടിയുടെ ലക്ഷ്യം

മഹാത്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരെ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആശയത്തിന് സാക്ഷി നിർത്തിയശേഷം കെ. സി. എഴുതി:

“ജിന്നിനെയും മനുഷ്യനെയും എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല.” എന്ന ഖുർആൻ സൂക്തത്തിന്റെ പൊരുൾ നേർക്കുനേരെ മനസ്സിലാക്കാനും ഇത് ഒട്ടേറെ സഹായകമായിരിക്കും.” (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം പേ: 28)

എന്താണ് മൗലവി സുറത്തുദാരിയാത്തിലെ ഈ സൂക്തത്തിന്റെ നേർക്കു നേരെയുള്ള പൊരുൾ? ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കും എന്ന് മാത്രമോ അതോ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കിയേ തീരു എന്നോ? ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് അല്ലാഹു ജിന്നിനെയും മനുഷ്യനെയും സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ അവർക്ക് അങ്ങനെ ആകാതിരിക്കാൻ കഴിയുമോ? അഥവാ ഇബാദത്ത് ചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുമോ? ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ മലക്കുകളെ പ്ലോലെത്തനെന്നയാണോ മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥയും?

51:56 സൂക്തത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഉയർത്തിവിടുന്ന ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും ഉത്തരം കാണാൻ ശ്രമിക്കാതെ ഈ സൂക്തത്തെ സലഫികൾക്കെതിരിൽ ഒരു പ്രമാണമായി ഉദ്ധരിക്കുന്നത് തികച്ചും അസംഗതമാണ്.

എങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കണം?

ഒരു ഖുർആൻ വാക്യത്തെ ഒരാൾ സമീപിക്കുന്നത് തന്റെ ചിന്തയ്ക്ക് അനുക്രമമായി അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചൊപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെങ്കിൽ അയാൾ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ മിത്രമല്ല, ശത്രുവാണ്. തൊട്ടു മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള വാക്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയും, മററു സൂക്തങ്ങളിലെവിടെയെങ്കിലും വിശദീകരണം ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കിയും, റസൂലി(സ)ന്റെ നടപടി ക്രമങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കിയും, അവതരണ പശ്ചാത്തലം വിലയിരുത്തിയും ശരിയായ വ്യാഖ്യാനം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് സലഫിമാർഗ്ഗം. നമുക്ക് ആദ്യമായി 51:56 ന് തൊട്ടുമുമ്പും ശേഷവുമുള്ള വചനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചെടുത്തു നോക്കാം.

وذكر فان الذكر تنفع المؤمنين. وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون. ما اريد منهم من رزق وما اريد ان يطعمون. ان الله هو الرزاق ذو القوة المتين - الذاريات ٥٥ - ٥٨

“നീ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക, തീർച്ചയായും ഉദ്ബോധനം വിശ്വാസികൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും. എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ജിന്നിനെയും മനുഷ്യനെയും ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. അവരിൽ നിന്ന് ഞാൻ ഉപജീവനം ആഗ്ര

ഹിക്കുന്നില്ല. അവരെല്ലാം തീവ്രപ്പോരാളന്മാരെന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവത്രെ എല്ലാവർക്കും ഉപജീവനം നൽകുന്നവനും ശക്തിയും ദൃഢനിശ്ചയവുമുള്ളവനും. (ദാരിയാത്ത് : 55-58).

ഈ ആയത്തുകൾ മൊത്തത്തിൽ വിലയിരുത്തിയാൽ എന്താണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്? അല്ലാഹു മനുഷ്യരെയും ജിന്നുകളെയും സൃഷ്ടിച്ചത് അവരൊക്കെ കൂടി അവൻ ഉപജീവനം നേടിക്കൊടുക്കാനോ, അവനെ തീവ്രപ്പോരാളനോ വേണ്ടിയല്ല. പ്രത്യുത, അവൻ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണെന്ന്. ഇബാദത്തിന്റെ പ്രയോജനമാകട്ടെ അല്ലാഹുവിന്നല്ല; അവർക്ക് തന്നെയാണ്. അറേബ്യയിലെ അടിമകളും അവരുടെ ഉടമകളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധവും, അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദാസന്മാരുമായുള്ള ബന്ധവും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണ് ഇവിടെ ഭംഗ്യന്തരേണ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. അടിമകളുടെ ഉടമകൾ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയിരുന്നതും, അവർക്ക് ആഹാരപാനീയങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നതും അടിമകളുടെ താൽപര്യം മുൻനിർത്തിയായിരുന്നില്ല. അടിമകളുടെ അദ്ധ്വാനം മുഖേന ഉടമകൾക്ക് ഉപജീവനം ലഭിക്കാൻ വേണ്ടിയിരുന്നു. പ്രവാചകന്മാർ ജനങ്ങളോട്, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളാണെന്നും, അവനു ഇബാദത്തു ചെയ്യാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ സത്യനിഷേധികൾ ചോദിച്ചത് സർവ്വ ശക്തനായ അല്ലാഹുവിന് ഞങ്ങളുടെ സേവനവും സഹായവും ആവശ്യമായിരിക്കുകയാണോ എന്നായിരുന്നു. അടിമവൃത്തിയുടെ ലൗകികമായ അർത്ഥം മാത്രം മനസ്സിലാക്കുകയും ഇബാദത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷയും താൽപര്യവും മനസ്സിലാക്കാതെ പോവുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു ഈ ചോദ്യം. എന്നാൽ മുഴുവൻ ലോകരുടെയും യജമാനനായ അല്ലാഹുവിന് ഉപജീവനം ലഭിക്കാൻ അവന്റെ അടിമകൾ പണിയെടുത്തിട്ട് വേണ്ട. അവരാരും അവനെ തീവ്രപ്പോരാളന്മാരുമില്ല. പിന്നെ അവർ ചെയ്യേണ്ടതെന്താണ്? അവനോടുള്ള ആരാധനാഭാവത്തോടെ അവന്റെ വിധിവിലകൾ അനുസരിക്കുക മാത്രം. എന്തിനു വേണ്ടി? അല്ലാഹുവിന്റെ അഭ്യുദയത്തിന് വേണ്ടിയല്ല; അവരുടെ ഇഹപരവിജയത്തിന് വേണ്ടി. ഇതാണ് ഉപര്യുക്ത വചനങ്ങളുടെ സാരം. ‘എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രം’ എന്നതിലെ ‘മാത്രം’ എന്ന വാക്കിന് അല്ലാഹു തന്നെ നൽകിയ വിശദീകരണം ‘എനിക്ക് ഉപജീവനം ലഭിക്കാൻ വേണ്ടിയോ അവരെല്ലാം തീവ്രപ്പോരാളന്മാർ വേണ്ടിയോ അല്ല’ എന്നാണ്.

ഉദ്ബോധകൻ മാത്രം എന്നാൽ

51: 56 ന്റെ ഉള്ളടക്കം സംബന്ധിച്ച് സ്വശയനിവൃത്തി വരുത്താൻ സഹായിക്കുന്ന മറ്റൊരു ആയത്തുണ്ട്; 88:21 **فذكر انما انت مذكر**

“നീ ഉദ്ബോധനം നടത്തുക, നീ ഒരു ഉദ്ബോധകൻ മാത്രമാകുന്നു.” (ഗാശിയ21)

എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം? ഉദ്ബോധനമല്ലാത്ത ഒരു ജോലിയും മുഹമ്മദ് നബി(സ) ക്ക് ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നാണോ? 'ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രം' എന്നതിന് ഇബാദത്തല്ലാതെന്നും ജീവിതത്തിൽ ചെയ്തുകൂടാ എന്ന പൊരുൾ കണ്ടെത്തുന്നവർ 'നിയൊരു ഉദ്ബോധകൻ മാത്രമാകുന്നു' എന്നതിന് മുഹമ്മദ് നബി(സ) ഉദ്ബോധനമല്ലാതെന്നും ചെയ്തുകൂടാ എന്നും പൊരുൾ നിശ്ചയിക്കേണ്ടിയില്ലേ? ജീവിതത്തിലെ മുഴുവൻ ചലനവും ഉദ്ബോധനമാക്കിത്തീർക്കാൻ - അല്ല ഉദ്ബോധനം മാത്രമാക്കാൻ - അദ്ദേഹം ബാദ്ധ്യസ്ഥനായിരുന്നുവെന്ന് ജമാഅത്തുകാർക്ക് വാദമുണ്ടോ? 'മാത്രം' എന്ന വാക്കിന് അല്ലാഹു തന്നെ വിശദീകരണം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. **يَسْبَحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ** എന്നീ അവരുടെ മേൽ അധികാരം നടത്തേണ്ടവനല്ല. (വി.ഖു. 88: 22)

അല്ലാൾ ഉദ്ബോധകൻ മാത്രം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ഉദ്ബോധനമല്ലാതെന്നും ചെയ്യാത്തവൻ എന്നല്ല, അധികാരം നടത്തേണ്ടതില്ലാത്തവൻ എന്നാണെന്ന് ഗാശിയ 22-ാം വചനം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. (അധികാരം ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായി കരുതുന്നവർക്ക് ഈ ആയത്തിനോട് അരിശം തോന്നിക്കൂടാത്തതല്ല) അതുപോലെതന്നെ 51:56-57 'ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രം' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം 'ഇബാദത്തല്ലാതെന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി' എന്നല്ല, 'ഉപജീവനം നൽകാനും തീറ്റിപ്പോറ്റാനും വേണ്ടിയല്ല' എന്നാണെന്ന് 51:57ൽ നിന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

കച്ചവടവും ഇബാദത്തും

കച്ചവടവും കൃഷിയും ഇണചേരലും മലമുത്ര വിസർജ്ജനവുമൊക്കെ ഇബാദത്താക്കാം എന്ന് പറയുന്നത് കണിശവും സൂക്ഷ്മവുമായ പ്രസ്താവമല്ല. സാമാന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ശൈലി മാത്രമാണ്. അനുവദനീയം മാത്രമായ ഒരു ലൗകിക വ്യവഹാരവും സ്വന്തം നിലയിൽ ഇബാദത്തോ പുണ്യകർമ്മമോ ആകുന്ന പ്രശ്നമില്ല. എന്നാൽ ഒരു ജീവിത വ്യവഹാരത്തോടനുബന്ധിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിചകുൾ അവന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാൾ പാലിക്കുന്ന പക്ഷം ആ സൂക്ഷ്മത അഥവാ തബ്വാ ഇബാദത്താകുന്നു. ചിലർ അത്പം സാമാന്യവൽക്കരണം നടത്തിക്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടു കൂടിയുള്ള കച്ചവടം ഇബാദത്താകുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷെ, കച്ചവടം എന്ന ലൗകിക വ്യവഹാരം സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു ഇബാദത്താകുന്നു എന്ന് ഒരിക്കലും ഇതിനർത്ഥമില്ല. കച്ചവടത്തെ സംബന്ധിച്ച് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പലയിടത്തുമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വിശുണ്ണുണ്ട്.

കച്ചവടം നിർത്തിവെച്ച് ഇബാദത്തിനുവേണ്ടി ആരാധനാലയങ്ങളിലേക്ക് വരുന്ന വരെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പ്രശംസിക്കുന്നു. ഇബാദത്ത് നിർത്തിവെച്ച് കച്ചവടത്തിനുപോയവരെ വിമർശിക്കുന്നു. നരകത്തിൽ നിന്ന് മോചനം

നേടാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഈമാനും ജിഹാദുമാകുന്ന 'വ്യാപാര'ത്തിലേർപ്പെടുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്നു.

കച്ചവടം സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു ഇബാദത്തല്ലെന്നും സത്യവിശ്വാസിയായ കച്ചവടക്കാരൻ കച്ചവടത്തോട് സമനയിപ്പിക്കുന്ന സത്യസന്ധതയും, നിഷ്കളങ്കതയും, സേവനസന്നദ്ധതയും മറ്റും മാത്രമേ ഇബാദത്താകുകയുള്ളുവെന്നുമാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരുസുന്നത്തും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. സർവിചാരവും നിഷ്കളങ്കതയും സേവനസന്നദ്ധതയും അല്ലാഹുവോടുള്ള ആരാധനാഭാവത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭവമാകുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇബാദത്താകുന്നത്.

സുറത്തുനുറിൽ ദിവ്യവെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കവെ അല്ലാഹു പറയുന്നു:

فِي بَيوتِ أَذْنِ اللَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيَذْكُرَ فِيهَا اسْمَهُ
يَسْبَحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ رجال لا تلهيهم
تجارة ولا بيع عن ذكر الله وإقام الصلاة
وإيتاء الزكاة يخافون يومًا تتقلب فيه القلوب
والأبصار - النور

"ചില ഭവനങ്ങളിൽ (ആ വെളിച്ചം കൂടിക്കാളുള്ളത്) അവ ഉയർത്തപ്പെടുവാനും, അവയിൽ തന്റെ നാമം പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുവാനും അല്ലാഹു നിർദേശം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ചില ആളുകൾ പ്രഭാതങ്ങളിലും സായാഹ്നങ്ങളിലും അവിടെ വെച്ച് അവന്റെ മഹത്വം പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവെ സ്മരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമസ്കാരം മുറപോലെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ നിന്നും, വ്യാപാരമോ, ക്രയവിക്രയമോ അവരെ മുടക്കിക്കളയുന്നില്ല. ഹൃദയങ്ങൾക്കും കണ്ണുകൾക്കും മാറ്റമുണ്ടാകുന്ന ഒരു ദിവസത്തെ അവർ ഭയപ്പെടുന്നു" (വി.ഖു. 24:36,37)

സത്യവിശ്വാസിയുടെ വ്യാപാരം സ്വന്തം നിലയിൽ ഇബാദത്താണെങ്കിൽ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്ന് മുടക്കുന്ന ഒരു തടസ്സമായി അല്ലാഹു അതിനെ ചിത്രീകരിക്കുമോ? ഇബാദത്ത് ദൈവസ്നേഹത്ത് തടസ്സമാവുക എന്നത് സംഭവ്യമോ? ദൈവസ്നേഹം, പ്രാർത്ഥന, സകാത്ത് എന്നീ കാര്യങ്ങൾ ഒരു വശത്തും, വ്യാപാരവും ക്രയവിക്രയവും മറുവശത്തും അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നത് ആദ്യം പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഇബാദത്തുകളാണെന്നും, രണ്ടാമത് പറഞ്ഞത് ഇബാദത്തല്ലാത്ത ലൗകിക വ്യവഹാരങ്ങളാണെന്നുമാണ്. ഇബാദത്തുകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതിന്റെ എതിർവശത്ത് ചേർത്ത കാര്യങ്ങളും ഇബാദത്താകുക യുക്തിസഹമല്ലല്ലോ. നിർദ്ദിഷ്ട ഇബാദത്തുകൾ വിഴ്ച വരുത്താതെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവന് അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമപരിധികൾ അതിലംഘിക്കാത്തവിധം ലൗകിക ജീവിതവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അത്തരം ലൗകിക കാര്യങ്ങൾ ഇബാദത്താക്കണമെന്ന ശാസനയൊന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും തിരുസുന്നത്തിലും

മില്ല. പുതുതായി ഇസ്‌ലാം ആൾമേഷിച്ചവരോട് നിർദ്ദിഷ്ട വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളാനും വിധിവിധികൾ പാലിക്കാനും മാത്രമാണ് റസൂൽ (സ) ആഹ്വാനം ചെയ്തത്.

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കിത്തീർക്കണമെന്നും അതാണ് തൗഹീദിന്റെ പ്രായോഗിക താൽപര്യമെന്നും റസൂൽ (സ) പഠിപ്പിച്ച ഒരൊറ്റ സംഭവവും എവിടെയും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا
انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ
اللَّهِوِّ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ - الجمعة ١١

“എന്നാൽ വ്യാപാരമോ വിനോദമോ കാണുന്നപക്ഷം അതിനായി അവർ പിരിഞ്ഞുപോവുകയും, നീ (പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട്) നിൽക്കെ നിന്നെ അവർ വിട്ടുപോവുകയുംചെയ്യുന്നു. പറ്റുക: അല്ലാഹുവിങ്കൽ. ഉള്ളതാണ് വിനോദത്തേക്കാളും വ്യാപാരത്തേക്കാളും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്. ഉപജീവനം നൽകുന്നവരിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമനത്രെ അല്ലാഹു” (ജുമുഅ:11)

മദ്നാ കമ്പോളത്തിൽ സാർത്ഥവാഹകസംഘം എത്തി കൊട്ടും കുരവയും തുടങ്ങിയ സന്ദർഭത്തിൽ മദ്നയിലെ പള്ളിയിൽ നബി(സ) ഖുത്ബ: നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ഇറങ്ങിപ്പോയവരെപ്പറ്റിയാണ് ഈ ആയത്തിലെ പരാമർശം. ദൈവസ്‌മരണയുടെയും ഇബാദത്തിന്റെയും ഗണത്തിലല്ല, അതിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധതിരിക്കുന്ന ലൗകിക കാര്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് കച്ചവടത്തെയും കളിത്തൊഴികളെയും ഇവിടെ അല്ലാഹു ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത്. വ്യാപാരവും വിനോദവും ഇബാദത്തല്ലെന്നും, ഇബാദത്തിന് തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കാത്തവിധത്തിലും അല്ലാഹുവിന്റെ പരിധികൾ അതിലംഘിക്കാത്തവിധത്തിലും ചെയ്തുകൊള്ളാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ട ലൗകിക കാര്യങ്ങളാണെന്നും ഈ ആയത്ത് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു.

61ൽ 10, 11 സൂക്കങ്ങൾ വേദനയേറിയ നരക ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് മോചനം നൽകുന്ന ‘വ്യാപാര’ത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക് അറിവ് തരുന്നു. മൂലധനം മുടക്കിയുള്ള കച്ചവടമല്ല, ഈമാനും ജിഹാദുമാകുന്ന ‘വ്യാപാര’മാണ് ഇവിടെ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. സാധാരണ കച്ചവടം നരകശിക്ഷയിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ സഹായിക്കുന്ന ഇബാദത്തല്ലെന്ന സൂചന കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നതത്രെ ഈ വചനങ്ങൾ. 35:29ൽ ഖുർആൻ പാരായണത്തെയും നമസ്കാരത്തെയും രഹസ്യമായും പരസ്യമായുമുള്ള ദാനത്തെയും നഷ്ടം പററാൻ ‘വ്യാപാര’മെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ സൂചനയും മറെറാണല്ല.

ഭാര്യമാർ, സന്താനങ്ങൾ, സ്വർണ്ണത്തിന്റെയും വെള്ളിയുടെയും കുമ്പാരങ്ങൾ, മേത്തരം കുതിരകൾ, കന്നുകാലികൾ, കൃഷിയിടങ്ങൾ എന്നിവയെ ലൗകിക ജീവിതത്തിലെ മോഹനമായ അലങ്കാരങ്ങളായാണ് 3:14ൽ അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ അലങ്കാരങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യത്തെ ഇസ്‌ലാം എതിർക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ താൽപര്യം ഇബാദത്തല്ലെന്നും, ഇബാദത്തിന് തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉള്ള ലൗകിക ഗുണഭോഗമാണെന്നുമാണ് മറെറൊരു ഖുർആൻ സൂക്തം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ - مريم - ٥٩

“അവർക്ക് ശേഷം അവരുടെ സ്ഥാനത്ത് ചില പിൻഗാമികൾ വന്നു. അവർ നമസ്കാരം ഒഴിവാക്കുകയും (ലൗകിക) മോഹങ്ങളെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്തു.” (വി.ഖു. 19:59)

ജീവിതാലങ്കാരങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യം ഇബാദത്താണെങ്കിൽ ഇബാദത്തിൽ നിന്ന് തെറിപ്പെടുന്ന ഒരു ഘടകമായി അതിനെ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയില്ലല്ലോ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ - المنافقون 9

“സത്യവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളും സന്താനങ്ങളും ദൈവസ്‌മരണയിൽ നിന്ന് നിങ്ങളെ തിരിച്ചു കളയാതിരിക്കട്ടെ” (വി.ഖു. 3: 9) എന്ന വചനവും ‘ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്’ സിദ്ധാന്തത്തെ തീർത്തും അസ്വീകാര്യമാക്കുന്നു. നിഷിദ്ധമല്ലാത്ത ഗുണഭോഗങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യം ഇബാദത്തല്ലാത്ത ലൗകിക കാര്യമാണെന്നും, അല്ലാഹുവിന്റെ പരിധികൾ അതിലംഘിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ള ജീവിതതുഷ്ണ അനഭിലഷണീയമല്ലെന്നുമാണ് ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. ഇബാദത്തിന്റെ അഭൗതികമാനത്തിനുള്ള സാക്ഷ്യവും കൂടിയാണ് ഉപര്യുക്ത ആയത്തുകൾ.

അനുവദനീയമായ ലൗകിക ജീവിത വ്യവഹാരങ്ങൾ ഇബാദത്തല്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ആയത്തുകൾ വേറെയുമുണ്ട്. ഇതിന് പുറമെ, അനുവദനീയമായ പ്രവൃത്തി ഇബാദത്താണെന്ന് വാദിക്കുന്നതിൽ യുക്തി ഭംഗത്തിന്റെ പ്രശ്നവുമുണ്ട്. അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഏത് പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാനും ചെയ്യാതിരിക്കാനും ഒരു പോലെ സത്യവിശ്വാസികൾ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ കച്ചവടം ചെയ്യലും ചെയ്യാതിരിക്കലും ഒരു പോലെ ഇബാദത്താണെന്ന് പറയേണ്ടിവരും. ഇബാദത്തിന്റെ നേർവിപരീതവും ഇബാദത്ത് എന്ന് വന്നാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ഇബാദത്തിന്റെ അഭാവവും ഇബാദത്ത് എന്നായിരിക്കും!

ഈ വിഷയകമായി ശൈഖുൽ ഇസ്‌ലാം ഇബ്നു തൈമിയ(റ) യുടെ വാക്കുകൾ നോക്കുക:

وذلك ان الامور التي ليست مستحبة في الشرع لا يجوز التعبد بها باتفاق المسلمين ولا التقرب بها الى الله ولا اتخاذها دليلا الى الله وسبباً لان يكون الرجل من اولياء الله واحبائه ولا اعتقاد ان الله يحب اصحابها كذلك او ان اتخاذها يزداد به الرجل خيراً عند الله وقربة اليه، ولا ان يجعل شعاراً للنائبين المرئيين وجه الله الذين هم افضل ممن ليس مثلهم.

فهذا اصل عظيم يجب معرفته والاعتناء به وهو ان المباحات انما تكون مباحة اذا جعلت مباحات فما اذا اتخذت واجبات ومستحبات كان ذلك ديناً لم يشرعه الله وجعل ما ليس من الواجبات والمستحبات منها بمنزلة جعل ما ليس من المحرمات منها فلا حرام الا ما حرمه الله ولا دين الا ما شرعه الله - ولهذا عظم ذم الله في القرآن لمن شرع ديناً لم يأذن الله به ولمن حرم ما لم يأذن الله بتحريمه فاذا كان هذا في المباحات فكيف بالمكروهات او المحرمات. ولهذا كانت هذه الامور لا تلزم بالنذر، فلونذر الرجل فعل مباح او مكروه او محرم لم يجب عليه فعله كما يجب عليه اذا نذر طاعة الله ان يطيعه، بل عليه كفارة يمين اذا لم يفعل عند احمد وغيره. وعنداخرين لا شيء عليه فلا يصير بالنذر ما ليس بطاعة ولا عبادة طاعة وعبادة (الفكر الصوفي في ضوء الكتاب والسنة)

എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അബ്ദുറഹ്മാൻ അബ്ദുൽ ഖാലിഖ് ഉദ്ധരിച്ചത്) “ഇസ്ലാമിക നിയമത്തിൽ ‘മുസ്തഹബ്ബ്’ (അഥവാ സുന്നത്തായ പുണ്യകർമ്മം) അല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഇബാദത്തായി സ്വീകരിക്കുന്നത് അനുവദനീയമല്ലെന്ന് കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾ ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ് എന്നതത്രെ ആ തത്വം. അത് (പുണ്യകരമല്ലാത്ത, അനുവദനീയം മാത്രമായ കാര്യം) മുഖേന അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം തേടുകയോ, അതിനെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതുമല്ല. ഒരാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടാൻ അത് കാരണമാവുകയുമില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങളെയോ അവയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരെയോ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്നോ, അത്തരം കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് വഴി ഒരാൾക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നേട്ടമോ സാമീപ്യമോ വർദ്ധിക്കുമെന്നോ വിശ്വസിക്കാവുന്നതുമല്ല. പശ്ചാത്താപനിമഗ്നനും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി കാംക്ഷിക്കുന്നവനും അനിതരമായ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളവനുമായ ആളുകളുടെ ചിഹ്നമായി അതിനെ പരിഗണിക്കാവുന്നതുമല്ല.

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു മഹാതത്വമത്രെ ഇത്. (മതത്തിൽ) അനുവദനീയമായ കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് ചെയ്യാൻ അനുവാദമുണ്ടാകുന്നത് അവ അനുവദനീയം എന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ അവയെ ആരെങ്കിലും നിർബന്ധകർമ്മങ്ങളോ പുണ്യകർമ്മങ്ങളോ ആക്കിത്തീർക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് അല്ലാഹു നിശ്ചയിക്കാത്ത മതം ഉണ്ടാക്കലായിരിക്കും. നിർബന്ധമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം നിർബന്ധമാക്കുന്നതും, പുണ്യകരമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം പുണ്യകരമാക്കുന്നതും നിഷിദ്ധമല്ലാത്ത കാര്യം നിഷിദ്ധമാക്കുന്നതും, തുല്യം തന്നെയാണ് (കുററകരമാണ്). അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയതല്ലാത്ത ഒരു കാര്യവും നിഷിദ്ധമല്ല. അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചതല്ലാത്ത ഒരു മതനിയമവുമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയില്ലാത്ത മതനിയമങ്ങൾ നിർമിച്ചവനെയും, നിഷിദ്ധമായി അല്ലാഹു പ്രഖ്യാപിക്കാത്തത് നിഷിദ്ധമാക്കിയവനെയും വിശുദ്ധബുരി ആനിൽ ശക്തിയായി ആക്ഷേപിച്ചത് ഇത് കൊണ്ടാണ്. അനുവദനീയ കാര്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതി തന്നെ ഇതാണെങ്കിൽ (അവയെ ഇബാദത്താക്കാൻ പററിലെങ്കിൽ) പിന്നെ അനഭിലഷണീയമോ നിഷിദ്ധമോ ആയ കാര്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എങ്ങനെയായിരിക്കും! ഇത് കൊണ്ട് തന്നെ ഈ കാര്യങ്ങളൊന്നും നേർന്നാൽ നേർച്ച വീട്ടൽ നിർബന്ധമാവുകയുമില്ല. ഒരാൾ അല്ലാഹുവിനായി ഒരു പുണ്യകർമ്മം ചെയ്യാൻ നേർന്നാൽ അത് നിറവേറുന്നതിന് നിർബന്ധമാകുന്നത് പോലെ ‘മുബാഹോ’ (അനുവദനീയം) ‘മക്റൂഹോ’ (അനഭിലഷണീയം) ‘ഹറാമോ’ (നിഷിദ്ധം) ആയ കാര്യങ്ങൾ ഒരാൾ നേർന്നാൽ ആ നേർച്ച വീട്ടുക നിർബന്ധമല്ല. എന്നാൽ അയാൾ ശപഥം തെറ്റിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണമെന്ന് ഇത് അഹ്മദും മറ്റും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അയാൾ യാതൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അപ്പോൾ, പുണ്യകർമ്മമോ, ആരാധനാകർമ്മമോ അല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം നേർന്നതുകൊണ്ട് അത് പുണ്യകർമ്മമോ ആരാധനാകർമ്മമോ ആയിത്തീരുകയില്ല.

അനുവദനീയം മാത്രമായ ഒരു കാര്യം സ്വന്തം നിലയിൽ ഇബാദത്തായിത്തീരുകയില്ലെന്നതിന് രണ്ടു കാരണങ്ങളാണ് പ്രധാനമായി ഇസ്കു തൈമിയ(റ) ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. ഒന്ന്, അല്ലാഹു പുണ്യകർമ്മമായി നിശ്ചയിക്കാത്ത ഒരു കാര്യം പുണ്യകർമ്മമാക്കാൻ മനുഷ്യർക്ക് അവകാശമില്ല. അങ്ങനെചെയ്താൽ അത് മതത്തിൽ ഒരു നൂതന നിർമിതി (ബിദ്അത്ത്) ആയിത്തീരും. രണ്ട്, അനുവദനീയം മാത്രമായ കാര്യം ഒരാൾ നേർന്നാൽ ആ നേർച്ചയ്ക്ക് ഇസ്ലാമിൽ സാധ്യതയില്ല. ഇബാദത്തായ ഏത് കാര്യവും നേർന്നാൽ അത് സാധുവാകുകയും ചെയ്യും, ഒരു പല ചരക്കു കച്ചടം ചെയ്യുമെന്ന് അല്ലെങ്കിൽ ഗോതമ്പ് കൃഷി ചെയ്യുമെന്ന് ഒരാൾ നേർന്നാൽ ആ നേർച്ചയ്ക്ക് സാധ്യതയില്ലെങ്കിൽ കച്ചവടവും കൃഷിയും— കേവലം, കച്ചവടവും കൃഷിയും എന്ന നിലയിൽ — ഇബാദ

ത്താവുകയില്ലെന്ന് ഇസ്ലാമികതത്വങ്ങളെപറ്റി സാമാന്യ ജ്ഞാനമുള്ള ആർക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

യാതൊരു ലൗകിക വ്യവഹാരവും സ്വന്തം നിലയിൽ ഇബാദത്താവുകയില്ലെന്നതിന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്നുള്ള തെളിവുകളും, ബുദ്ധിപരമായ തെളിവുകളും ഇമാം ഇബ്നു തൈമിയ(റ)യുടെ തത്ത്വസംബന്ധമായ പ്രസ്താവവും നാം ഉദ്ധരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇതിനെതിരായി ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത് വാദക്കാർക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനുള്ളത് സർവിചാരങ്ങളോടും, സത്കർമ്മങ്ങളോടും ബന്ധിക്കപ്പെട്ട സവിശേഷമായ കച്ചവടത്തെയോ കൃഷിയെയോ പറ്റി ചില പണ്ഡിതന്മാർ നടത്തിയ പരാമർശങ്ങൾ മാത്രമാണ്. വിശുദ്ധഖുർആനിൽ നിന്നോ തിരുസുന്നത്തിൽ നിന്നോ ഈ വിഷയകമായി ഒരു തെളിവും കെ. സി. ഉദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. സാമാന്യമായ പ്രസ്താവനകളെ സൂക്ഷ്മ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കാതെ മാലിക പ്രശ്നങ്ങളെപറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിൽ എടുത്തുദ്ധരിക്കുന്നത് അസംഗതമാണ്.

51:56ന് നൽകപ്പെട്ട വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

وما خلقت الجن والناس الا ليعبدون എന്ന ആയത്തിന് ഇനി നമുക്ക് മുഹമ്മ്സികൾ നൽകിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം.

ഇബ്നുജരീർ പറയുന്നു

“ഈ ആയത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കിടയിൽ ഭിന്നതയുണ്ട്. ജിന്നുകളിലെയും മനുഷ്യരിലെയും ഭാഗ്യവാന്മാരെ എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. നിർഭാഗ്യവാന്മാരെ എന്നോട് അനുസരണക്കേട് കാണിക്കാൻ വേണ്ടിയും. ഇതാണ് ആയത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്നാണ് ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്..... എന്റെ അടിമത്തം അംഗീകരിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ജിന്നുകളെയും മനുഷ്യരെയും ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല, എന്നാണ് മറു ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇബ്നു അബ്ബാസിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഈ അഭിപ്രായം, അതായത്, ഇഷ്ടാനുസൃതമായോ നിർബുദ്ധിനമായോ അടിമത്തം അംഗീകരിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് അർത്ഥമെന്ന് അഭിപ്രായമാണ് ഏറ്റവും ഉചിതമായി എനിക്കു തോന്നുന്നത്.... അപ്പോൾ അവൻ അവരെ തന്റെ കൽപ്പനക്ക് കീഴ്പെടാൻ വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കെ അവർക്കെങ്ങനെ സത്യനിഷേധികളാകാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് വല്ലവരും ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള മറുപടി അവരുടെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹു വിധിച്ച വിധിക്ക് അവർ (നിർബുദ്ധിതരായി) കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്”. (ഇബ്നുജരീർ-27; 12 സംഗ്രഹം).

ഇതിൽ ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായം ഈ ആയത്ത് വിശ്വാസികൾക്ക് മാത്രം ബാധകമാകുന്നു. തെളിവിന്റെ പിൻബലമില്ലാതെ അത്തരം പരിമിതപ്പെടുത്തലിന് പ്രസക്തിയില്ല. രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായം ഇബാദത്തിനെ ബോധപൂർവ്വമുള്ള വണക്കം എന്ന ദീനി അർത്ഥത്തെക്കാൾ വിപുലമായ ഒരു അർത്ഥവിതാനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. പരാചരങ്ങളുടെ അനൈച്ഛികമായ വിധേയത്വവും മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാപൂർവ്വകമായ വണക്കവും കൂട്ടിക്കുഴക്കുന്ന ഈ അഭിപ്രായത്തിനും പ്രത്യേകിച്ച് തെളിവുകളുടെ പിൻബലമൊന്നുമില്ല.

“എന്റെ ഏകത്വം അംഗീകരിക്കാനും എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാനും അവരോട് കൽപിച്ചുകൊണ്ടിട്ടുള്ളതെ ഞാനവരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല” എന്നാണ് മജ്മൂഅത്തു അഹ്മാസീരിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ തഫ്സീറിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ അഭിപ്രായം (8: 87).

തൗഹീദ് (അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ഇബാദത്ത് എന്ന ആശയം) ഈ ആയത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന അഭിപ്രായത്തിനാണ് നസഫി മുൻഗണന നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഖാസിനും ഇബ്നു അബ്ബാസും പ്രസ്തുത വിക്ഷണം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 51:57ന് ഈ ലേഖകൻ നൽകിയ വിശദീകരണം ഇമാം ബൈളാവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സീറിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇബാദത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞതിന് ഇബാദത്തല്ലാതൊന്നും ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്ന് അർത്ഥം കൽപ്പിക്കുന്നത് തെറ്റാണെന്ന് ഇമാം നസഫി അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സീറിൽ ഒരു ഉദാഹരണത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്, (മജ്മൂഅത്തു അഹ്മാസീർ 8: 87)

എന്നാൽ 50:56 വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് പൂർവികരായ മുഹമ്മ്സികളാരും തന്നെ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കിയെ തീരു എന്നോ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാം എന്നോ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടില്ല. “ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്” (الحياة كلها) എന്ന ആശയം പ്രാമാണികരായ ഖുർആൻ വാഖ്യാതാക്കളാണെങ്കിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഉദ്ധരിക്കുകയാണ് കെ. സി. ചെയ്യേണ്ടത്.

ചില വസ്താസുകൾ:

ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റിട്ട് മതപരമായ ഒരു ചുമതല ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതിനായി. ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നവന്റെ ഇബാദത്ത് ഉറക്കമല്ല; മതപരമായ ചുമതല നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള അഭിപ്രായമാണ്. ലൈംഗിക

വേഴ്ചയിൽ ഭാര്യയോട് നീതിപൂർവ്വതയോടെ ഇല്ലാത്ത ഇണചേരലല്ല; ഭാര്യയോടുള്ള ഗുണകാംക്ഷയാണ്. ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ കണിശത കൂടാതെ കൈ കാറ്റും ചെയ്ത് വസ്വൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മനോഭാവത്തോട് സലഹികൾക്ക് ഒരിക്കലും യോജിക്കാനാവില്ല.

പതിനൊന്ന്

പ്രവാചകന്മാരുടെ ആധികാരികത

രാജാവ്, യോദ്ധാവ്, വിപ്ലവനായകൻ, സാഹിത്യകാരൻ, ദാർശനികൻ എന്നിവരിൽ നിന്നൊക്കെ ഒരു പ്രവാചകനെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്ന അനേകം ഘടകങ്ങളുണ്ട്. സ്വന്തം ഭാര്യയുടെയോ മകന്റെയോ ജീവിതത്തിൽ പോലും ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന പ്രവാചകന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സാമ്രാജ്യാധിപതികൾക്ക് പോലും ഇല്ലാത്ത ഒരു ആധികാരികത അവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. വാളോ തോക്കോ ടാങ്കോ ബോംബോ ആയിരുന്നില്ല ആ ആധികാരികതയുടെ താങ്ങ്. പടച്ചവന്റെ 'ഹാക്കിയുത്തി'നെ പററി ജമാഅത്തുകാർക്കുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വീക്ഷണമായിരുന്നു ആ പ്രവാചകന്മാരുടെ ആധികാരികതയ്ക്ക് നിദാനം. ഏതാനും വർഷം ഈ ഭൂമിയിലെ ചെറുതോ വലുതോ ആയ ഒരു പ്രദേശത്ത് ആധിപത്യം വാഴുന്ന ഒരു വ്യക്തി വിചാരിച്ചാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ 'ഹാക്കിയുത്തി'ന് അത്പം പോലും മങ്ങലേൽപ്പിക്കാനോ, കുറച്ചെങ്കിലും തിളക്കം കൂട്ടാനോ കഴിയില്ലെന്നും, എത്ര വലിയ വ്യക്തിയെയും എത്ര പ്രബലമായ സമൂഹത്തെയും ഒരു നിമിഷാർദ്ധത്തിനുള്ളിൽ നശിപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹുവിനു ഒട്ടും പ്രയാസമില്ലെന്നുമുള്ള അറിവാണു പ്രവാചകന്മാരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് ആധികാരികഭാവം നൽകുന്നത്. അത് ഭരണ രാഷ്ട്രീയഭാഷ്യങ്ങൾക്ക് അതീതമാണ്.

ഏതൊരാളെയും അധികാരത്തിലേറുന്നതും അധികാരത്തിൽ നിന്ന് താഴെ ഇറക്കുന്നതും പ്രതാപിയാക്കുന്നതും നിന്ദനാക്കുന്നതും അല്ലാഹുവാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന വിശുദ്ധവുരത്തൻ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ച ആർക്കും പ്രവാചകന്മാരെ ദൈവത്തേരുടെ ആധിപത്യത്തിനെതിരെ പോരാടാൻ നിയുക്തരായ വിപ്ലവനായകന്മാരായി കാണാൻ കഴിയില്ല. നവോത്ഥാന നായകന്മാരുമായും പരിഷ്കർത്താക്കളുമായും പ്രവാചകന്മാരെ തുലനം ചെയ്യുന്നതും ഒട്ടും ശരിയല്ല.

ഹുക്മും ആധിപത്യവും

'ഹുക്മ്' എന്ന പദം വിശുദ്ധ വുരത്തനിൽ പല അർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട 'ഹുക്മ്' ഏതൊക്കെയാണെന്ന് കെ. പി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ (ഇബ്രാഹിമിയ്യം ഇത്യാഅത്തും 49-60, 90-105) വേണ്ടത്ര വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെ കെ. പി. ഉന്നയിച്ച തെളിവുകൾക്കെതിരിൽ കെ. സി. ഒരക്ഷരം ഉരിയാടിയിട്ടില്ല. പ്രവാചകന്മാരുടെ 'ഭൗത്യത്തപ്പററി ചില ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് 'ഹുക്മ'മെന്തെ ഇലാഹി'യെ തഹ്റീദിന്റെ സാക്ഷാൽ താൽപ്പര്യമായി ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള ഒരു പുതിയ ശ്രമമാണ് കെ. സി. 'സമുഹപഠന'ത്തിൽ നടത്തുന്നത്. (പേജ് 108-146)

പ്രവാചകന്മാരെ പടക്കോപ്പണിയിക്കൽ

പ്രവാചകത്വം എന്ന പദവി പതിനായിരക്കണക്കിൽ വ്യക്തികൾക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നത്. അതിൽ ഏതാനും പേരെയാണ് വ്യക്തിപരമായി വിശുദ്ധവുരത്തൻ നമുക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുള്ളത്. അവരിൽ അപൂർവ്വം ചിലർക്ക് ഭൗതികമായ അധികാരവും. അതിന്റെ സുസ്ഥിരതയ്ക്കുവേണ്ട ആയുധങ്ങളും നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും വിശുദ്ധവുരത്തൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്.

പക്ഷെ, ഭരണാധികാരം ലഭിച്ച പ്രവാചകന്മാർക്ക് അത് ലഭിക്കാത്ത പ്രവാചകന്മാരെക്കാൾ കൂടുതൽ മഹത്വമുള്ളതായിട്ടില്ല; മറിച്ച് ഭരണാധികാരം ലഭിക്കാത്ത നൂഹ്, ഇബ്രാഹീം, മുസാ, ഹുസാ(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാർക്ക്, രാജാക്കന്മാരായിരുന്ന ദാവൂദ്, സുലൈമാൻ(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളതായിട്ടാണ് വിശുദ്ധവുരത്തൻ്റെ അനേകം പാഠങ്ങൾ നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇത് മതപണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ തർക്കമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുതയായതിനാൽ തെളിവുകൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

അപ്പോൾ നാം എന്ത് മനസ്സിലാക്കണം? ഭൗതികലോകത്തെ അധികാരം പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ അനിവാര്യോപാധിയാണെന്നോ? അല്ലെന്നാണ് ദീൻ പഠിച്ച ഏത് മുസ്ലിമും പറയുക. പക്ഷെ, രാഷ്ട്രീയമതത്തിന് പ്രവാചകന്മാരെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയും രാഷ്ട്രീയ വശക്കരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. കെ. സി. ആ പ്രക്രിയ തുടങ്ങുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

"അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങളും ബോധനങ്ങളുമനുസരിച്ച് ജനങ്ങളെ സന്മാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിന് അല്ലാഹു പ്ര

തേക്കും തെരഞ്ഞെടുത്തു നിർമ്മിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് പ്രവാചകന്മാർ. നുബുവുത്ത് നൽകി എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ താൽപ്പര്യവും ഇത് തന്നെ. ഈ ബാധ്യത നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ഏറ്റവും അയ്യധസാമഗ്രികളും കഴിവു കളും അല്ലാഹു അവർക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു.” (ഇബ്നാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം - 109)

ആയുധ സാമഗ്രികളുടെ സഹായത്തോടെ ബലാളിക്കാരമായി ജനങ്ങളെ സന്തോഷത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിക്കൊണ്ട് പ്രവാചകന്മാരെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ രീതി ‘ഹുക്മത്തെ ഇലാഹി’യിലേക്കുള്ള പാത സുഗമമാക്കാൻവേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നതിന് കെ.സി.യുടെ പുസ്തകത്തിൽ അനേകം തെളിവുകളുണ്ട്. അതൊക്കെ വഴിയെ വിവരിക്കാം:

ഉദ്ബോധകൻ മാത്രം; അധികാരിയല്ല

സുറത്തുൽ ഗാശിയയിൽ അല്ലാഹു മുഹമ്മദ് നബി(സ)യോട് പറയുന്നത്, “നി ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക, നീയൊരു ഉദ്ബോധകൻ മാത്രമാകുന്നു. നീ അവരുടെ മേൽ അധികാരം നടത്തേണ്ടവനല്ല” എന്നത്രെ. മഹാന്മാരെന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രനായകന്മാരിൽ നിന്ന് പ്രവാചകനെ ഉയർത്തിനിർത്തുന്ന മൗലികാംശത്തിലേക്കാണ് ഈ വചനം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. രാജാക്കന്മാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരും മൊക്കെ ജനങ്ങളുടെ മേൽ ഭൗതികമായ അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രവാചകൻ അധികാരത്തിൽ അശേഷം താൽപ്പര്യം കാണിക്കാതെ മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെയും ധർമ്മികതയുടെയും ആധികാരികത ഉറപ്പിക്കാൻവേണ്ടി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ഭൗതികമായ ആയുധങ്ങളല്ല അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചത്, പ്രപഞ്ചനാഥന്റെ വചനങ്ങളും കരുണാർദ്രവും ഗുണകാംക്ഷാനിർഭരവുമായ സ്വന്തം ഹൃദയവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയുധങ്ങൾ.

“അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള കാര്യവും കൊണ്ടു മാത്രമാണ് നീ അവരോട് സൗമ്യമായി പെരുമാറുന്നവനായത്. നീ പരുഷസ്വഭാവിയും കഠിനഹൃദയനുമായിരുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ ചുറ്റുഭാഗത്തുനിന്നും അവർ പിരിഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർക്ക് നീ മാപ്പുനൽകുകയും, അവർക്ക് വേണ്ടി പാപമോചനത്തിന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, കാര്യം സംബന്ധിച്ച് അവരുമായി കൂടി യാലോചിക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നിട്ട് നീയൊരു തീരുമാനമെടുത്താൽ അല്ലാഹുവെ ഭരമേൽപ്പിക്കുക. (തന്നെ) ഭരമേൽപ്പിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും” (വി.ഖു. 3:159)

“നിങ്ങളിൽ നിന്ന് തന്നെയുള്ള ഒരു ദൂതൻ നിങ്ങളുടെയടുത്ത് ഇതാ വന്നിരി

ക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളുണ്ടാകുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് അസഹ്യമത്രെ. നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അതിവ തൽപ്പരനും സത്യവിശ്വാസികളോട് അത്യന്തം ദയാലുവും കാര്യബുദ്ധനുമത്രെ അദ്ദേഹം. എന്നിട്ട് അവർ പിന്തിരിഞ്ഞു കളയുന്ന പക്ഷം നീ പറയുക: എനിക്ക് അല്ലാഹു മതി. അവനല്ലാതെ ഒരു ദൈവവുമില്ല. അവനെ ഞാൻ ഭരമേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവനത്രെ മഹത്തായ സിംഹാസനത്തിന്റെ നാഥൻ.” (വി.ഖു. 9:119, 120)

പ്രവാചകന്റെ ചരിത്രം കുറെ യുദ്ധങ്ങളുടെയും, വിജയങ്ങളുടെയും മാത്രം ചരിത്രമായി കാണുന്നവർ— അധികാരമുപയോഗിച്ചുള്ള സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ സൂത്രധാരകനായി അദ്ദേഹത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നവർ— ആ വ്യക്തിത്വത്തോട് കടുത്ത അനീതിയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ‘ദീൻ നടത്തുക’ എന്ന പദത്തിന് ഇസ്ലാമിക പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ നൽകിപ്പോന്ന് പ്രാകൃതമായ അർത്ഥം കൽപ്പനയിലേക്കുള്ള ഒരു തിരിച്ചുപോക്കാണ് പ്രവാചകനെ ആയുധമണിയിക്കാനുള്ള കെ. സി. യുടെ ശ്രമത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ കാണുന്നത്.

അധികാരവും ദീനിന്റെ പൂർണ്ണതയും

ഒരു ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണത എങ്ങനെയാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടത്? കുററമററ ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ദീനി അവബോധത്തിന്റെ ഫലമായി ജനങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ധർമ്മനിഷ്ഠയുള്ളവരായിത്തീരുന്നത് സമൂഹം ഇസ്ലാമികമാവുക എന്നതിന്റെ ഒരു മുഖമാണ്. വിശ്വാസവും ധർമ്മനിഷ്ഠയും ജനങ്ങളിൽ അത്ര സജീവമല്ലെങ്കിലും സമൂഹത്തിന്റെ ബാഹ്യതലത്തിൽ നിന്ന് അധികാരശക്തി ഉപയോഗിച്ച് ദുരാചാരങ്ങൾ തുടച്ചു നീക്കാൻ കഴിയുന്നത് ഇസ്ലാമികവൽക്കരണത്തിന്റെ മറെറൊരു മുഖമാണ്. ഇതിൽ ഏതാണ് കൂടുതൽ ഉൽകൃഷ്ടവും ഉദാത്തവുമായിട്ടുള്ളത്?

“അല്ലാഹുവെത്തന്നെയാണ്, സന്തത മുതൽ ഹജർമൗത് വരെ ഒരു സഞ്ചാരിക്ക് അല്ലാഹുവെയും, തന്റെ ആട്ടിൻപററത്തെ ആക്രമിക്കാനിടയുള്ള ചെന്നായയെയുമല്ലാതെ മറെറാന്നും യേപ്പെടാതെ സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിയുമാറ് ഈ കാര്യം (ഇസ്ലാം) പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമെ”ന്ന് നബി(സ) പ്രവചിച്ചത് ഏതർത്ഥത്തിലാണ്? പോലീസും പട്ടാളവും സുസജ്ജമായതുകൊണ്ട് യാത്രികർക്ക് ആരെയും യേപ്പെടാതെ സഞ്ചരിക്കാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷം സംഭാതമാകുമെന്നോ അതല്ല, ജനങ്ങൾ വിശ്വാസത്താൽ പ്രചോദിതരായി കൊള്ളയും കവർച്ചയും ഉപേക്ഷിച്ച് മര്യാദക്കാരായിത്തീർന്നതിന്റെ ഫലമായി നാട്ടിലെങ്ങും നിർഭയത കളിയാടുമെന്നോ? രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതാണ് ദീൻ നിലവിൽ വരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണമെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നത്. ഒരു കയ്യിൽ വേദവും മറുകയ്യിൽ ഇരുമ്പുമായി വന്ന് ‘ധർമ്മസംസ്ഥാപനം’

നടത്തുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണ് പ്രവാചകനെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുവാൻ കെ. സി. നടത്തുന്ന ശ്രമത്തോട് സലഫികൾക്ക് യോജിക്കാനാവില്ല.

പ്രബോധകരുടെയും മുസ്ലിം ഭരണാധികാരികളുടെയും ചരിത്രം

അസ്സനമായ ഇസ്ലാമിക ഭരണം കൊണ്ട് ലോകം അനുഗൃഹീതമായത് ഹ്രസ്വമായ ഒരു കാലയളവിൽ മാത്രമാണ്. ആ ഭരണകാലത്തെത്തന്നെ ചിന്താശീലർ വിലമതിക്കുന്നത് റോമിനെയോ പേർഷ്യയെയോ കവച്ചുവെക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ ഭരണത്തിന്റെ ഭൗതികമാനങ്ങൾ പിക്സിപ്പിച്ച്ടുത്തതിന്റെ പേരിലല്ല. വിശ്വാസത്തിന്റെയും ധർമ്മത്തിന്റെയും നേട്ടങ്ങൾ— ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ നേട്ടങ്ങൾ—കൊണ്ട് ജനജീവിതത്തോടുകൂടി സമ്പന്നമാക്കാൻ സാധിച്ചതിന്റെ പേരിലാണ്. ഖലീഫ ഉമർ (റ) രാത്രി നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ചുറ്റി നടന്നിരുന്നത് തന്റെ അധികാരത്തിന്റെ അജയ്യത ഉറപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേക, ഇസ്ലാമിന്റെ കർമ്മഭേദം എന്ന നിലക്ക് തന്റെ സേവനം—നീതിയുടെ ശുശ്രൂഷ— ലഭിക്കാതെ പോകുന്ന മേഖലകളുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ടെത്താൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു.

‘ഖിലാഫത്ത് റാശിദ്’യ്ക്ക് ശേഷം ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം അവകാശപ്പെടുന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മുസ്ലിം ഭരണാധികാരികളും ഇസ്ലാമിക പ്രബോധകന്മാരും. ഭരണാധികാരികളുടെ സേവനങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കിട്ടിട്ടുണ്ട്. കൂടെ അവരിൽ ചിലരുടെ ചാപല്യങ്ങളും. പ്രബോധകന്മാരിൽ പലരുടെയും ചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമായി ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും നിഷ്പക്ഷമതികളായ ചരിത്രകാരന്മാരെക്കെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. ഇന്ത്യയടക്കം പല നാടുകളിലും ഇസ്ലാം ജനമനസ്സുകളിൽ സ്വാധീനം നേടിയത് മുസ്ലിം ഭരണാധികാരികൾ മുഖേനയായിരുന്നു. അധികാരത്തിൽ താൽപര്യം കാണിക്കാത്ത സാത്വികരായ പ്രബോധകർ മുഖേനയായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയത്രെ അത്. രാഷ്ട്രീയത്തിന് അതിതരായി നിന്നുകൊണ്ട് പ്രബോധനരംഗത്ത് അത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ത്യാഗിവര്യന്മാരായ ഇസ്ലാമിന്റെ സന്ദേശവാഹകന്മാരെപ്പറ്റി സയ്യദ്മൗദുദിയുടെ ഒരു ലേഖനപരമ്പര വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ജമാഅത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികജിഹ്വതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു.

പ്രവാചകന്മാരുടെ കാലം മുതൽ ഇന്ന് വരെയും ഭരണാധികാരം ഇസ്ലാമിക പ്രബോധന വിജയത്തിന്റെ അനിവാര്യോപാധിയായിരുന്നില്ലെന്നാണ് ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നത്.

അഞ്ച് ആയുധങ്ങൾ

വിജ്ഞാനം, ഹുക്മ്, ബയ്യിനാത് അഥവാ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ, മീസാൻ അഥവാ സത്യാസത്യങ്ങൾ തുക്കിനോക്കാനുള്ള തുലാസ്, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നീ അഞ്ച് ആയുധങ്ങളുമായിട്ടാണ് പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നാണ് തുടർന്ന് കെ. സി. സമർത്ഥിക്കുന്നത്. ഇവിടെ സലഫികൾക്ക് വിധേയപ്പെടുത്തിയ പ്രശ്നമൊന്നും ഉൽഭവിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സലഫികൾ പ്രവാചകന്മാരുടെ ദൗത്യം പൂർണ്ണമായി അംഗീകരിക്കാത്തവരും, സാലിഹ് നബിയുടെ ജനത മുതൽ ഭൗതികവാദികൾ വരെയുള്ളവരുടെ പക്ഷത്തേക്ക് ചായുന്നവരുമാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കുകയാണ് കെ. സി. ചെയ്യുന്നത് (സമഗ്രപഠനം പേ: 112).

എന്താണ് സലഫികൾ ചെയ്ത തെറ്റ്? പ്രവാചകന്മാർക്കു മുഴുവൻ അല്ലാഹു നൽകിയ ‘ഹുക്മ’നു ഭരണാധികാരം എന്ന് അർത്ഥം പറയാത്തത് തന്നെ. ഭരിച്ചവരും ഭരിക്കാത്തവരുമായ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും നൽകിയ കാര്യം ഭരണമാണെന്നു പറയുന്ന വക്താക്കൾ അവർക്ക് വിഴുങ്ങാൻ കഴിയില്ല. യഹ്യാനബി ഒരു കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് ഹുക്മ നൽകിയെന്ന് വിശുദ്ധഖുർആൻ (19:12) പറഞ്ഞിരിക്കെ ‘ഹുക്മ’ന് ഭരണാധികാരമല്ലാത്ത അർത്ഥമേ നൽകാവൂ എന്ന് സലഫികൾ പറഞ്ഞാൽ കെ. സി. ക്ക് അവരെ നിശ്ശരപാദത്തിലേക്ക് ചാഞ്ഞവരായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ കുറഞ്ഞ വല്ലതും ചെയ്യാനൊക്കുമോ? രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കണ്ണുനട്ടിരിക്കുന്ന മററു പലരെയും പോലെ ആട്ടിനെ പട്ടിയാക്കുന്ന പരിപാടി തന്നെ അദ്ദേഹവും സ്വീകരിക്കുന്നു!

വിശുദ്ധ ഖുർആനെ തള്ളിപ്പറയുന്നു

അല്ലാഹു പറഞ്ഞു:

وما انزلنا عليك الكتاب الا لتبين لهم الذي اختلفوا

فيه - النحل 76

“അവർ ഏതൊന്നിൽ ഭിന്നിച്ചുപോയ അതിന്റെ സാക്ഷ്യം അവസ്ഥ അവർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ നാം നിനക്ക് ഗ്രന്ഥമെഴുതിച്ചിട്ടു തന്നിട്ടില്ല” (വി. ഖു. 16: 64).

സത്യമെത്തിൽ നിന്ന് ജനങ്ങൾ ഭിന്നിച്ചുപോയ മേഖലകളിൽ സാക്ഷ്യം സത്യം എന്തെന്ന് ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കാൻ വേണ്ടി (ഇത് തന്നെയാണ് ഹുക്മ് അഥവാ പ്രവാചകൻ നൽകുന്ന വിധിത്തിരിപ്പ്) മാത്രമാണ് വേദം നൽകിയതെന്നാണ് ഈ വചനത്തിന്റെ വിവക്ഷ. എന്നാൽ പ്രവാചകന്റെ ദൗത്യം സത്യം വിവരിച്ചുകൊടുക്കൽ മാത്രമാണെന്ന് പടച്ചവൻ തന്നെ പറഞ്ഞാലും കെ.

സി. ക്ക് അത് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുമോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ നോക്കുക:

“പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം മാറിനിന്നു ജനങ്ങളെ വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുകയെന്നതല്ല, പ്രശ്നങ്ങളുമായിടപെട്ട് അവയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥമനുസരിച്ച് വിധി കൽപ്പിക്കുകയും അതു നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ഗ്രന്ഥാവതരണം കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് അല്ലാഹു വ്യക്തമായും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു?” (സമഗ്ര പഠനം പേ: 115).

വിധി കൽപ്പിക്കലും വിധി നടത്തലും

വിശ്വാസികളോ അല്ലാത്തവരോ ആയ ആളുകൾ ഒരു പ്രശ്നത്തിൽ മതവിധി ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്നാൽ അല്ലാഹു അറിയിച്ച വിധി വിവരിച്ചു കൊടുക്കുകയത്രെ റസൂലി(സ) ന്റെ ബാധ്യത. ഇവിടെ പ്രശ്നം ഏതായാലും— കള്ളവു കേസോ വ്യഭിചാരക്കേസോ നമസ്കാരത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളോ എന്തായാലും— അല്ലാഹു അറിയിച്ച വിധി ജനങ്ങളെ അറിയിക്കാനാണ് റസൂൽ(സ) ബാധ്യസ്ഥനായിട്ടുള്ളത്. ഇനി അല്ലാഹു വ്യക്തമായ വിധി അറിയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും ലൗകിക പ്രശ്നങ്ങളാണ് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ജനങ്ങളോടു കൂടിയാലോചിച്ച് നീതിനിഷ്ഠമായ തീരുമാനമെടുക്കാനാണ് അല്ലാഹു റസൂലി(സ)നോട് അനുശാസിക്കുന്നത്.

وشاورهم فى الامر - آل عمران 159

“കാര്യത്തെപ്പറ്റി നീ അവരുമായി കൂടി

യാലോചിക്കുക” (വി. ബു. 3: 159)

وامرهم شورى بينهم - الشورى 38

അവരുടെ കാര്യം അവർ തമ്മിൽ

കൂടിയാലോചിച്ച് തീരുമാനിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്” (വി. ബു. 42:38).

ഇതിൽ നിന്ന് എന്തു മനസ്സിലാക്കണം? വേദഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ അല്ലാഹു അറിയിച്ചതനുസരിച്ച് മാത്രം വിധി കൽപ്പിക്കേണ്ട ദീനീ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പുറമെ, കൂടിയാലോചനയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്ന ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നീതിപൂർവ്വം വിധികൽപ്പിക്കേണ്ട ലൗകിക കാര്യങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് തന്നെ. അല്ലാഹു വോ, റസൂലോ വ്യക്തമായി വിധി നൽകിയ ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ അതിനെ തിരായ ഒരു വിധി നൽകാൻ ഒരു മുസ്ലിമിനും അവകാശമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലി(സ)ന്റെയും വിധിക്കെതിരായി ഒരു നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ എത്ര വലിയ കൂടിയാലോചനാ സമിതിക്കും അവകാശമില്ല. എന്നാൽ ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രഖ്യാപിത നിയമങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാകാത്തവിധം മനുഷ്യർക്ക് ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നോ അത്തരം നിയമങ്ങൾ

നിർമ്മിക്കുന്നവരും അനുസരിക്കുന്നവരുമൊക്കെ അല്ലാഹുവിന്റെ ‘ഹാകിമിയ്യത്തി’നെ നിഷേധിക്കുന്നവരാണെന്നോ വിശുദ്ധബുർആനും തിരുസുന്നത്തും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ വിധി നടത്തൽ അത്പം വ്യത്യസ്തമായ കാര്യമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും വിധി തൃപ്തിപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരും ബാധ്യതയേറാവരുമായ മുസ്ലിംകളുടേമേൽ വിധി നടത്താൻ മാത്രമേ അല്ലാഹു റസൂലിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടത്തോട് കുറുപ്രഖ്യാപിച്ച അമുസ്ലിംകളും രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഈ വിധി നടത്തലിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നു. മുസ്ലിംകളും ‘ദിമ്മി’കളും അല്ലാത്തവരുടെ കാര്യത്തിൽ റസൂലിൻ വിധിക്കാനും വിധിക്കാതിരിക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നാണ് വിശുദ്ധബുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَالُونَ لِلْسَحْتِ فَاَنْ جَاءَكَ وَكَفَا حَكْمَ بَيْنِهِمْ اَوْ اَعْرَضَ عَنْهُمْ وَاَنْ تَعْرَضَ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرَّكَ شَيْئًا وَاَنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ اِنَّ اللَّهَ يَحِبُّ الْمُقْسِطِينَ - المائدة ٤٢

“അവർ കള്ളം ധാരാളമായി കേൾക്കുന്നവരും നിഷിദ്ധം ധാരാളമായിതിന്നുന്നവരുമാണ്. (വല്ല കേസുമായി) നിന്നെ അവർ സമീപിക്കുന്ന പക്ഷം അവർക്കിടയിൽ നീ വിധികൽപ്പിക്കുകയോ (പ്രശ്നത്തിൽ ഇടപെടാതെ) അവരെ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യുകൊള്ളുക. നീ അവരെ അവഗണിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിനക്കൊരു ദോഷവും അവർ വരുത്തുകയില്ല. എന്നാൽ നീ വിധികൽപ്പിക്കുന്നപക്ഷം അവർക്കിടയിൽ നീതിപൂർവ്വം വിധികൽപ്പിക്കുക നിശ്ചയം നീതിമാൻമാരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.” (വി.ബു. 5: 42)

എല്ലാവരുടെയും എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിലും ഇടപെട്ട് വിധി കൽപ്പിക്കാനും നടപ്പാക്കാനും വേണ്ടിയാണ് വേദഗ്രന്ഥവുമായി പ്രവാചകൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി കെ. സി. ഉദ്ധരിക്കുന്ന ആയത്തുകളുടെ ഭാഗം തന്നെയാണ് ഈ വചനം. വിധിക്കാനും വിധിക്കാതിരിക്കാനും നബി(സ) ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും, വിധിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിധി നീതിപൂർവ്വകമായിരിക്കണമെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ വചനവും, “നീ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക, നീ ഒരു ഉദ്ബോധകൻ മാത്രമാകുന്നു. നീ അവരുടെ മേൽ അധികാരം നടത്തേണ്ടവനല്ല.” എന്ന ഗാശിയയിലെ വചനവും പ്രവാചക ഭൗത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച സലഫീ നിലപാടിനെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതത്രെ.

അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമമനുസരിച്ച് വിധികൽപ്പിക്കാത്തവർ സത്യനിഷേധികളും അക്രമികളും അധർമ്മകാരികളുമാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന വിശുദ്ധ

ഖുർആൻ (5:47, 48, 50) തന്നെയാണ് ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുമായി കൂടി യാലോചിച്ച് നീതി പൂർവ്വം വിധികൽപിക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും (3:159). അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമം നടപ്പാക്കാൻ ജനങ്ങളോട് കൂടിയായോലോചിക്കേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. ദൈവികേതരമായ ഒരു നിയമവും നിർമ്മിക്കാനോ അനുസരിക്കാനോ പാടില്ലെന്ന് പറയുന്നവർ വിശുദ്ധഖുർആനിൽ നിന്ന് സൗകര്യപൂർവ്വം ഉദ്ധരിക്കുകയും സമഗ്രത കളഞ്ഞുകൂളിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ പച്ചക്കള്ളം

'ഹുക്മിനു' ചുറ്റും നെയ്തെടുത്ത ദുർവ്യാഖ്യാനം. കൊണ്ട് 'ഹുകുമത്തെ ഇലാഹിക്' മതിയായ ഉറപ്പ് ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കെ. സി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരു 'ഇരുമ്പൻ' നൂണ തന്നെ അവതരിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. സുറ:ഹദീദിലെ 25-ാം വചനത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഒരു പച്ചക്കള്ളം തട്ടിവിട്ടിരിക്കുന്നത്. "ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ നാം ഇരുമ്പുമിറക്കി" എന്നു പടച്ചവൻ പറയാത്ത കാര്യം അദ്ദേഹം പടച്ചവന്റെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. (സമഗ്രപഠനം പേ:119) തനിക്ക് പടച്ചവനെ മാത്രമല്ല, അറബി അറിയാവുന്ന മനുഷ്യരെയും പേടിയില്ലെന്ന് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള വ്യാജ ജൽപ്പനമാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെ നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആയത്തും അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥവും ഇപ്രകാരമത്രെ.

لقد ارسلنا رسلنا بالبينات وانزلنا معهم الكتاب والميزان ليقوم الناس بالقسط وانزلنا الحديد فيه بأس شديد ومنافع للناس - الحديد ٢٥

"തീർച്ചയായും നാം നമ്മുടെ ദൂതന്മാരെ അയച്ചത് വ്യക്തമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായിട്ടാണ്. ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളേണ്ടതിനായി അവരോടൊപ്പം നാം വേദഗ്രന്ഥവും തുലാസ്സും ഇറക്കി, ഇരുമ്പും നാം ഇറക്കി. അതിൽ ഉഗ്രമായ ശക്തിയും ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരങ്ങളുമുണ്ട്." (ഹദീദ് 25)

ഇനി കെ. സി. നൽകിയ വ്യാജഭാഷ്യം നോക്കൂ: "തീർച്ചയായും നാം നമ്മുടെ ദൂതന്മാരെ വ്യക്തമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായയച്ചു. അവരോടൊപ്പം ഗ്രന്ഥവും തുലാസ്സുമിറക്കി. ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ നാം ഇരുമ്പുമിറക്കി. അതിൽ വലിയ ശക്തിയുണ്ട്. ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരങ്ങളും."

തന്റെ ആത്മീയമായ അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് വേദഗ്രന്ഥത്തെ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചത്. അതിന്റെ ലക്ഷ്യവും അവൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുക. (നീതിയിൽ ബലമായി പിടിച്ചു നിർത്തുകയല്ല) തുടർന്ന് തന്റെ ഭൗതികമായ ഒരു അനുഗ്രഹവും അവൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അത് നന്മയ്ക്കും തിന്മ

യ്ക്കും ഉപയോഗിക്കപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതയെപ്പറ്റിയും അവൻ ഉണർത്തി. എന്നാൽ കെ. സി. ചെമ്പൂത് വേദവും നീതിയുമായുള്ള ബന്ധം വേർപെടുത്തുകയും നീതിയെ ഇരുമ്പുമായി ബന്ധിക്കുകയുമാണ്. അങ്ങനെ അധികാരത്തിനുവേണ്ടി പടച്ചവന്റെ പേരിൽ ഒരു പച്ചക്കള്ളം!

ഇത് 'ശബാബിൽ' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനു ശേഷം 'പ്രബോധനം' ഒരു വിശദീകരണം നൽകുകയുണ്ടായി. കെ. സി. യുടെ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചുവന്നപ്പോൾ 'നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ' എന്ന വാക്കിന് ശേഷം ഒരു ഫുൾസ്റ്റോപ്പ് വിട്ടുപോയതാണെന്നായിരുന്നു വിശദീകരണം. പക്ഷെ, 'ഇസ്ലാമിക് നീതി' സ്ഥാപനത്തിന് അധികാരപര്യവേഷണത്തിന് എന്ന് തലക്കെട്ട് നൽകിയതിന് ശേഷമാണ് പ്രസ്തുത ആയത്തിന് തെറ്റായ അർത്ഥം നൽകിയത് എന്ന വസ്തുത 'അബദ്ധം' സോദ്ദേശമായിരുന്നുവെന്ന് തന്നെയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

പ്രശ്നം

ഭരണവും ഭരണകൂടങ്ങളും

'ഇസ്ലാമിൽ ഭരണവും രാഷ്ട്രീയവും ഉണ്ട് എന്ന് എല്ലാവർക്കും മുസ്ലിംകളെക്കൊണ്ടും അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ' തങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞുവെന്നും, തങ്ങളുടെ നിലപാട് ഇന്ന് എല്ലാവരും ആ നിലയിൽ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും അമീറും പാർട്ടിയും ഇതായിട്ടായി ഉദ്ഘോഷിക്കാറുണ്ട്. ഈ പ്രചാരണം കൊണ്ട് രണ്ട് കാര്യമാണ് അമീറിന്റെ പാർട്ടി നേടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഒന്ന്, ഇസ്ലാമിൽ രാഷ്ട്രീയമില്ലെന്നായിരുന്നു തങ്ങളുടെ പാർട്ടിയുടെ പിറവിക്ക് മുമ്പ് എല്ലാവരും കരുതിയിരുന്നത് എന്ന് സ്ഥാപിക്കുക. രണ്ട്, പൂർവ്വികരോ ആയ നികരോ ആയ പ്രാമാണിക പണ്ഡിതന്മാരാരും അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു വിതണ്ഡ വാദത്തെ ലഘൂകരിച്ച് ദീനിനോട് ഗുണകാംക്ഷയുള്ളവരുടെ കണ്ണിൽപൊടിയിടുക.

സത്യമെന്ത്?

ഒരു പിടി മോഡേണിസറ്റുകളും ആത്യന്തിക മതേതരവാദികളുമല്ലാതെ അല്ലാഹുവിലും റസൂലിലും അടിയുറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്ന ആരും ഇസ്ലാമിൽ രാഷ്ട്രീയമില്ലെന്ന വാദം ഒരിക്കലും ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ് സത്യം. പക്ഷെ,

ജമാഅത്തുകാരെ പോലെ “ഇസ്ലാം എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയമാകുന്നു” എന്ന് അവരാരും എഴുതുകയോ പ്രസംഗിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല. ചായയിൽ പഞ്ചസാരയുണ്ട് എന്നത് സത്യവും, ചായയെന്നാൽ പഞ്ചസാരയാകുന്നു എന്നത് അസത്യവും എന്ന അത്യന്തം ലളിതമായ സത്യം അവർക്കൊക്കെ അറിയാം. പക്ഷെ, സത്യം ഒട്ടും കൂട്ടാതെയും കുറയ്ക്കാതെയും പറഞ്ഞാൽ ജമാഅത്തിന്റെ സവിശേഷസ്ഥിതിയ്ക്കിന് ന്യായീകരണം ലഭിക്കാതെ പോകുമല്ലോ. അതിനുവേണ്ടി അവർ കണ്ടുപിടിച്ച ഉപായമാണ്, ‘ഞങ്ങളല്ലാത്തവരൊക്കെ മുസ്ലിം ചായയിൽ പഞ്ചസാരയില്ലെന്ന് വാദിക്കുന്നവരായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ അവർക്കൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ നിലപാട് ശരിയാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു’ എന്ന പ്രചാരണം.

കെ. പി. യുടെ നിലപാട്

രേണത്തോടും ഭരണകൂടങ്ങളോടും മുസ്ലിംകൾ സ്വീകരിക്കേണ്ട നിലപാട് കെ. പി. വിശദീകരിച്ചത് കെ. സി. യെയും മുജാഹിദുകളെ സ്ഥിരമായി വിമർശിക്കുന്ന ഒരു ശുറാമെമ്പറെയുമൊക്കെ വല്ലാതെ ചൊടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏത് ഇസ്ലാമികേതര ഭരണാധികാരിയും താഗൂത്താണെന്നും ആ താഗൂത്തിനെ അനുസരിക്കുന്നത് ശിരീക്ക് (ബഹുദൈവത്വം) ആണെന്നുമുള്ള ജമാഅത്ത് വാദത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് കെ. പി. എഴുതിയ വാക്കുകൾ എടുത്തുദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് ശുറാമെമ്പർ പല കളികളും കളിച്ചിട്ടുണ്ട്. കെ. പി. യെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ഭൗതികവാദികളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടിക്കെട്ടാൻ വേണ്ടി, കെ. സി. യും കുറെ പാടുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. അത് കൊണ്ട് കെ. പി. യുടെ വരികൾ എടുത്തുദ്ധരിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ പ്രസ്തുതവിഷയത്തെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും ഉചിതമെന്ന് കരുതുന്നു.

“ചുരുക്കത്തിൽ അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ താഗൂത്തുകളെ വർജ്ജിക്കണം എന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം നിലവിലുള്ള എല്ലാ ഭരണകൂടങ്ങളേയും തട്ടിത്തകർക്കണമെന്നോ, ഭരണാധികാരികൾ ദൈവങ്ങളാ (ഇലാഹുകൾ)ണെന്നോ, നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് കുറുപ്രഖ്യാപിക്കൽ ബഹുദൈവാരാധന (ശിരീക്ക്)യാണെന്നോ അല്ല; തീർച്ച. ഭരണം നീതിയോട് കൂടിയതാണെങ്കിൽ എതിർക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അനീതിയാണെങ്കിൽ എതിർക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ളത് ഇസ്ലാമിന്റെ മഹൊരു തത്വമാണ്. അവിടെ മുസ്ലിം ഗവൺമെന്റോ അമുസ്ലിം ഗവൺമെന്റോ എന്നതല്ല, നീതിയോ അനീതിയോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം. താഗൂത്തിനെ വർജ്ജിക്കണം എന്നതു കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ, അന്ധവിശ്വാസാധിഷ്ഠിതമായ ബഹുദൈവാരാധന പാടെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും അതിനു പ്രേരണയും പ്രചോദനവും ന്യായീകരണവും കണ്ടെത്തി ദുർബോധനം നൽകുന്ന

അതിക്രമകാരിയായ പിശാചിനെ പുറംതള്ളണമെന്നുമാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും ഈ ഭൂമുഖത്ത് പ്രബോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും - പേ:89)

ഇസ്ലാമിൽ രാഷ്ട്രീയം ഉണ്ടോ ഇല്ലെ എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയല്ല കെ. പി. ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്തിട്ടുള്ളത്. നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടങ്ങൾ അത്താഗൂത്ത് (ആ അതിക്രമകാരി) എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥപരിധിയിൽ പെടുമോ? നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നത് ശിരീക്കോണോ? എന്നതാണ് ചർച്ചാവിഷയം. ഇന്ന് ലോകത്ത് ഇസ്ലാമികം എന്നു വിളക്കാവുന്ന ഒരു ഭരണകൂടവും (ഇറാൻ ഉൾപ്പെടെ) ഇല്ലെന്നാണല്ലോ ജമാഅത്തിന്റെ നിലപാട്. അപ്പോൾ നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടങ്ങൾ തകർത്ത് ‘ഹുക്യമത്തെ ഇലാഹി’ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തവരൊക്കെ ‘മുൾരിക്കാ’ണെന്ന് വരും. മുസ്ലിംകൾ ഭരണത്തലവന്മാരായിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളും, അമുസ്ലിംകൾ ഭരണത്തലവന്മാരായിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ ‘താഗൂത്തിയ്യത്തി’ൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസമുള്ളതായി ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിലൊന്നും ഈ ലേഖകൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

നീതിയുടെ മാനദണ്ഡം

രണ്ടു പ്രശ്നമാണ് കെ. പി. അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഒന്ന്, ഏത് ഭരണകൂടത്തെ എതിർക്കണം, ഏത് ഭരണകൂടത്തെ എതിർക്കേണ്ടതില്ല എന്നത് നീതിയെയും അനീതിയെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. രണ്ട്, ഭരിക്കുന്നത് മുസ്ലിംകളാണോ അല്ലെ എന്നത് അത്ര മാത്രം നിർണ്ണായകമല്ല. യസീദുബ്നു മുആവിയ; ഒരു മുസ്ലിം ഭരണാധികാരിയായിട്ടും ഇബ്നു സുബൈർ, ഹുസൈൻ (റ) എന്നിവർ അയാൾക്കെതിരിൽ സമരം പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായത്. ‘ഇസ്ലാമിക് റിപ്പബ്ലിക്’ എന്ന പേരുണ്ടെങ്കിലും ഖുമൈനിയുടെ ഭരണത്തെ ജമാഅത്തുകാർക്ക് ഇന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ. പിന്നെ കെ. പി. യുടെ ഏത് വാക്കിയാണ് ജമാഅത്ത് അപകടം കാണുന്നത്? നീതിയെ ഒരു മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിച്ചതിലോ? അതിൽ തന്നെയായിരിക്കുമെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നത്. ‘ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി’ ചമഞ്ഞ് അധികാരം കയ്യടക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെയാക്കെ നിരത്തി നിർത്തി വെടിവെച്ചു കൊല്ലുന്നതും വിചാരണ പ്രഹസനങ്ങൾ നടത്തി തൂക്കിലേറുന്നതുമാണ്. ‘വിധികർതൃത്വത്തിന്റെ വിസ്തൃതി’ എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് (ഖുമൈനിയുടെ ഇറാനിലും സിറിയയുടെ പാക്കിസ്ഥാനിലും ആരംഭകാലത്ത് ‘ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരം’ സംസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട രീതി പലരും മറന്നു കാണുകയില്ലെന്ന് കരുതുന്നു. ജമാഅത്ത് ജിഹാദും അന്ന് അതൊക്കെ ‘ദീൻ നടുത്ത്’ലായിട്ട് തന്നെയാണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. പിന്നീട് സ്വരം മാറിയത് ലോകരെ പേടിപ്പിച്ചാണ്.) ഭരണകൂടങ്ങളോടുള്ള സമീപനത്തിൽ നീതി ഒരു മാനദണ്ഡമായി

സ്വീകരിക്കുന്നത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നു വരും. പക്ഷെ, സലഫികൾക്ക് കാര്യങ്ങൾ പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിലയിരുത്താനേ കഴിയൂ.

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ എന്തു പറയുന്നു?

ഇതരരോട് — അവർ വ്യക്തികളോ സമൂഹങ്ങളോ ഭരണാധികാരികളോ ആരാകട്ടെ — നാം എന്തു സമീപനം സ്വീകരിക്കണമെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്? എല്ലാവരോടും നമുക്ക് ഒരു ബാധ്യതയുണ്ട്. അവരെ സത്യമതത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുക. ഉത്തമസമുദായത്തിന്റെ ബാധ്യതയായി വിശുദ്ധഖുർആൻ ഈ കാര്യം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. റസൂൽ (സ) അവിടുത്തെ വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗത്തിലും ഈ കാര്യം ഉന്നയിപ്പിട്ടിട്ടുണ്ട്. സത്യമതത്തിലേക്കുള്ള ക്ഷണം ഒരാൾ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരിൽ അയാളെ വെറുക്കാനോ എതിർക്കാനോ വിശുദ്ധഖുർആൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഇങ്ങോട്ട് സമാധാനപൂർവ്വം സഹവർത്തിക്കുന്നവരോട് അങ്ങോട്ടും സമാധാനപൂർവ്വം സഹവർത്തിക്കാനാണ് മുസ്ലിംകളോട് വിശുദ്ധഖുർആൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

‘അവർ സമാധാനത്തിലേക്ക് ചായ്വ് കാണിച്ചാൽ നീയും സമാധാനത്തിലേക്ക് ചായ്വ് കാണിക്കുക, അല്ലാഹുവെ നീ ഭരമേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.’ (വി.ഖു.8:61)

ശത്രുക്കളോട് പോലും അനിതി കാണിക്കരുതെന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

‘ഒരു ജനവിഭാഗത്തോടുള്ള വിദ്വേഷം നീതി പാലിക്കാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് പ്രേരകമാവരുത്. നിങ്ങൾ നീതി പാലിക്കുക. അതാണ് ധർമ്മനിഷ്ഠയോട് ഏറ്റവും അടുത്തത്.’ (വി. ഖു. 5:8)

എന്നാൽ ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ച കാരണത്താൽ മാത്രം മുസ്ലിംകൾക്കെതിരിൽ സമരം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അവരെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനോ, കൂടിയിറക്കാനോ വേണ്ടി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരോട് യാതൊരുവിധ മൈത്രിയും സഹകരണവും പാടില്ലെന്ന് അനേകം വചനങ്ങളിൽ വിശുദ്ധഖുർആൻ വിലക്കുന്നുമുണ്ട്.

‘സത്യവിശ്വാസികളേ, എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും ശത്രുക്കളായിട്ടുള്ളവരെ നിങ്ങൾ മിത്രങ്ങളായി സ്വീകരിക്കരുത്.’ (വി. ഖു. 80 : 1)

യാതൊരു ന്യായവും കൂടാതെ ആക്രമണം നടത്തുന്നവരെ നേരിടാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇസ്ലാം യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അനുമതി നൽകിയിട്ടുള്ളത്.

‘യുദ്ധത്തിന് വിധേയരാകുന്നവർക്ക് അവർ അനിതിക്കിരയായതിനാൽ (പ്രത്യേകമണ്ണം നടത്താൻ) അനുമതി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും അല്ലാ

ഹു അവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനത്രെ. ‘ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് അല്ലാഹു ആണ്’ എന്ന് അവർ പറഞ്ഞുവെന്നത് ഒഴികെ യാതൊരു ന്യായവും കൂടാതെ തങ്ങളുടെ വിടുകളിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ടവനത്രെ അവർ.’ (വി.ഖു. 22: 39, 40).

മുസ്ലിമേതരരും മുസ്ലിം വിരുദ്ധരും

മുസ്ലിം — അമുസ്ലിം, ഇസ്ലാമിക ഭരണം — അനിസ്ലാമിക ഭരണം എന്നിങ്ങനെ വിഭജനം നടത്തിയിട്ട് ഇസ്ലാമികേതര ഭരണകൂടങ്ങളെ എതിർക്കാത്തവൻ ഇസ്ലാമിന് പുറത്താണെന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് രാഷ്ട്രീയ മതം. ആളെ കൂട്ടുന്നത്. ഇത് ഖുർആനിക സമീപനമല്ല. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മുസ്ലിമേതരരെ മുഴുക്കെ എതിർക്കാനല്ല പഠിപ്പിക്കുന്നത്. മുസ്ലിം വിരുദ്ധരെ മാത്രമേ എതിർക്കേണ്ടതുള്ളൂവെന്ന കാര്യം അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്തവിധം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലിം വിരുദ്ധമല്ലാത്ത, ഇസ്ലാം വിരുദ്ധമല്ലാത്ത ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് അത് ബാധകമല്ലെന്നാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദമെങ്കിൽ അതിനവർ ഖബീഹമായ തെളിവ് അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്നു:

لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ - إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوْهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَاُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ - الممتحنة 9, 8

‘മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്തുകയോ, നിങ്ങളെ കൂടിയിറക്കുകയോ ചെയ്യാത്തവർക്ക് നിങ്ങൾ ഔദാര്യം ചെയ്യുന്നതും, നിങ്ങൾ അവരോട് നീതി കാണിക്കുന്നതും അല്ലാഹു വിലക്കുന്നില്ല. തീർച്ചയായും നീതി പാലിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുകയും നിങ്ങളെ കൂടിയിറക്കുകയും കൂടിയിറക്കാൻ കൂട്ടുനിൽക്കുകയും ചെയ്തവരുമായി മൈത്രി സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് മാത്രമാണ് അല്ലാഹു നിങ്ങളെ വിലക്കുന്നത്. അത്തരക്കാരുമായി ആർ മൈത്രി സ്ഥാപിക്കുന്നുവോ അവർ തന്നെയാകുന്നു അക്രമികൾ’ (വി.ഖു. 80: 8,9)

മുസ്ലിംകൾക്ക് മതാനുഷ്ഠാനത്തിനും, മതപ്രബോധനത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തികളോടും സമൂഹങ്ങളോടും രാഷ്ട്രങ്ങളോടും എന്തു നിലപാട് സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഈ വചനങ്ങൾ നമുക്ക് വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. ഈ വചനങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യത്തിനെതിരായ ഒരു നിലപാടും നാളിതുവരെ സലഫികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

മതേതരത്വവും അവർഗീയതയും

തങ്ങളല്ലാത്തവരെക്കെ മതേതരത്വമെന്ന പൈശാചികതയെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന് ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജമാഅത്തുകാർ 'രാഷ്ട്രീയ മതത്തിന് വിപണിയുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുള്ളത്. ജനാധിപത്യം ദൈവാധിപത്യത്തിന് വിരുദ്ധമാണെന്ന വാദവും ഇതോടൊപ്പം അവർ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന് നേർവിപരീതമായ ഒരു റോളും അവർ അഭിനയിക്കുന്നുണ്ട്. അടിയന്തരാവസ്ഥയിൽ ജനാധിപത്യമെന്ന 'സാത്താനിസം' പുനഃസ്ഥാപിതമായിക്കിട്ടാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു അവർ 'ജനതാതാഗുത്തിന്' വോട്ടുനൽകിയത്. അന്ന് താഗുത്തിന്റെ വിധിയും ജാഹിലിയൂത്തിന്റെ വിധിയും തേടിപ്പോകുന്നതിൽ അനിസ്ലാമികത ദർശിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം അവരുടെ കണ്ണുകൾ അന്ധമായിപ്പോയിരുന്നു. (സലഫികൾക്കെതിരിൽ കെ. സി. ഉദ്ധരിച്ച 'മാഇദ്'യിലെ ആയത്തുക്കൾ അന്ന് 'പ്രായോഗിക'മായി പ്രാബല്യത്തിലില്ലായിരുന്നു.) ഉത്തരേന്ത്യയിൽ വർഗ്ഗീയലഹളകൾ ആളിക്കത്തുമ്പോൾ മതേതരത്വം അപകടപ്പെടുന്നതിൽ അവരുടെ പേനകളും നാവുകളും ഉൽകണ്ഠാകുലമാകുന്നു. ജനാധിപത്യവിമർശനം സ്ഥിരം പല്ലുവിധായി സ്വീകരിച്ചവർ തന്നെ അതിന്റെ പുനഃസ്ഥാപനത്തിനു വേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുന്നതിലെ വൈരുദ്ധ്യം മറച്ചുവെക്കാൻ വേണ്ടി അവരുടെ ജിഹ്വകൾ ചിലപ്പോൾ ജനായത്തം എന്ന ഒരു ബദൽ വാക്കിൽ അഭയം കണ്ടെത്തുന്നു. ജനാധിപത്യം ദൈവാധിപത്യത്തിനു വിരുദ്ധവും ജനായത്തം ദൈവാധിപത്യത്തിന് അനുയോജ്യവും ആകുന്നതിന്റെ 'ഹിക്മത്ത്' ആരും വിശദീകരിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല. 'രാഷ്ട്രീയമത'ത്തിന്റെ ഒന്നാം പാഠത്തിൽ തന്നെ അഭിനവ ജാഹിലിയുത്തായി മുദ്ര കുത്തപ്പെട്ട മതേതരത്വത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി പേനയെടുക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരു ബദൽ പദം സഹായത്തിനെത്തുന്നു. അതത്രെ 'അവർഗീയത' അങ്ങനെ ജനായത്തമെന്ന് വിശദീകരിക്കപ്പെട്ട ജനാധിപത്യവും അവർഗീയത എന്നു വിശദീകരിക്കപ്പെട്ട മതേതരത്വവും സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് 'രാഷ്ട്രീയ മതം' അതിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് അനിവാര്യമായി കരുതുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഉറപ്പുവരുത്തിയ ജനായത്തവും അവർഗീയതയും നൽകുന്ന അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി പ്രബോധനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നതാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്ലാമിന്റെയും മുസ്ലിംകളുടെയും അഭിവൃദ്ധി കൂതുകയെന്ന് മറ്റു മുസ്ലിം സംഘടനകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ അവരെ ജാഹിലി ഭരണത്തിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കളായി ചിത്രീകരിക്കുന്നവരും അതേ ജാഹിലിയുത്തിൽ തന്നെ നിലനിൽപ്പ് കണ്ടെത്തുന്നത് വിരോധാഭാസമല്ലേ?

മുന്ന് തരം ഭരണകൂടങ്ങൾ

വിശുദ്ധ ഖുർആനും സുന്നത്തും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഭരണകൂടങ്ങളെ മുന്ന് വിധമായിട്ടാണ് കാണേണ്ടതെന്ന് നിഷ്പക്ഷമതികൾക്ക്

ബോധ്യമാകും. ഒന്ന്, ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം. സ്വയം നിർണ്ണയാപകാശമുള്ള ഏതൊരു മുസ്ലിം സമൂഹവും ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം നിലവിൽ വരുത്താൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. പ്രമാണങ്ങളിൽ ഖണ്ഡിതമായി വിധിച്ച നിയമങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കാൻ ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടത്തിന് അവകാശമില്ല. ഖണ്ഡിതമായ നിയമങ്ങൾ ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളിൽ, രേഖപ്പെടുത്തിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ജനാഭിപ്രായത്തെ മാനിച്ചുകൊണ്ട് നീതിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ നിയമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാനും ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം ബാധ്യസ്ഥമായിരിക്കും. മത-രാഷ്ട്രീയ നേതാവിന്റെ അഭിഷ്ടങ്ങൾക്കും നീഗമനങ്ങൾക്കും അപ്രമാദിത്വം സ്ഥാപിക്കുന്ന തിയോക്രസിക്കും, മതമൂല്യങ്ങൾക്ക് വില കൽപ്പിക്കാത്ത അൾട്രാ സൈക്സ്ലർ ഡെമോക്രസിക്കും മദ്ധ്യമാണ് ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം.

രണ്ട്, ഇസ്ലാം വിരോധമോ, മുസ്ലിം വിരോധമോ പ്രഖ്യാപിത നയമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഇസ്ലാമികേതര ഭരണകൂടം. ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചതിന്റെ പേരിൽ മുസ്ലിംകൾക്കെതിരിൽ സമരം പ്രഖ്യാപിക്കുകയോ മുസ്ലിംകളെ കൂടി യൊഴിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത ഏത് ഭരണകൂടവും - രാജഭരണമായാലും ജനായത്തഭരണമായാലും - ഈ ഗണത്തിലാണ് പെടുക. ഇത്തരം ഭരണകൂടങ്ങൾ മുസ്ലിംകളോട് നീതിപൂർവ്വം വർത്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതുപോലെ തന്നെ മുസ്ലിംകൾ അങ്ങോട്ടും വർത്തിക്കുന്നതാണ് അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യമെന്നാണ് വി. ഖു 60: 8 നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. വേറെയും അനേകം ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ ഇത് സംബന്ധിച്ച് സൂചന നൽകുന്നുണ്ട്.

മുന്ന്, ഇസ്ലാം വിരുദ്ധമോ മുസ്ലിം വിരുദ്ധമോ ആയ ഭരണകൂടങ്ങൾ. ഇത്തരം ഭരണകൂടങ്ങളെ എതിർക്കുവാനും, അവയുമായി ഒരു കാര്യത്തിലും സഹകരിക്കാതിരിക്കുവാനും മുസ്ലിംകൾ ബാധ്യസ്ഥരാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്ലാമിക പ്രതിബദ്ധതയുള്ള ആരും ഇതുവരെ തർക്കിച്ചിട്ടില്ല; തർക്കിക്കുകയുമില്ല.

അധികാരക്കൊതി അനിസ്ലാമികം

തനിക്ക് അല്ലാഹു സാധിനം നൽകിയ ജീവിതമേഖലകളിലെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമം അംഗീകരിച്ചു നടപ്പിലാക്കാൻ ഓരോ മുസ്ലിമും ബാധ്യസ്ഥനാണെന്ന കാര്യം അവിതർക്കിതമാണ്. എന്നാൽ അധികാരം നേടാൻ വേണ്ടിയുള്ള ആഗ്രഹം ഇസ്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയല്ല, നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സർഗ്വഹുൽബുഖാരി ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ ഇപ്രകാരം കാണാം:

അബൂഹുറയ്റയിൽ നിന്ന് റിപ്പോർട്ട്: നബി(സ) പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ ഭരണാധികാരം കിട്ടാൻ കൊതിക്കും, പുനരുത്ഥാനദിവസം അത് നിങ്ങൾക്ക് വേദത്തിന് കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും."

തെറിയാരണ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാര്?

നാം മുഹമ്മദ് നബി (സ) യുടെ ജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായി പിന്തുടരാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? അദ്ദേഹം ചെയ്ത എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നാം ചെയ്യുകയും അദ്ദേഹം ചെയ്യാതിരുന്ന സകല കാര്യങ്ങളും നാം ഉപേക്ഷിക്കുകയും വേണമെന്നാണോ? അതല്ല, അദ്ദേഹം ദീൻ എന്ന നിലയിൽ നൽകിയ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ സമ്പൂർണ്ണമായി നാം സ്വീകരിക്കണമെന്നാണോ?

ആദ്യം പറഞ്ഞതാണ് 'ഇത്തിബാഇ'ന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ നബി (സ) കേഴിച്ച അതേ തരം കേഴലങ്ങൾ തന്നെ നാം കേഴിക്കേണ്ടി വരും. അതേ തരം വസ്ത്രങ്ങൾ തന്നെ ധരിക്കേണ്ടി വരും, അതേ തരം വാഹനമുഗങ്ങളെ തന്നെ യാത്രയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. അതേ തരം ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു തന്നെ യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വരും. അദ്ദേഹം കഴിച്ച തരത്തിൽ പെട്ടതല്ലാത്ത കേഴലങ്ങളും, ധരിച്ചതരമല്ലാത്ത വസ്ത്രങ്ങളും, ആധുനിക വാഹനങ്ങളും ആയുധങ്ങളുമൊക്കെ തീർത്തും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായും വരും. ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താകണമെന്നും ദുന്യാവ് മുഴുവൻ ദീനാകണമെന്നും വാദിക്കുന്നവർക്ക് ഈ അനിവാര്യതയെ നിഷേധിക്കാൻ ഒരു ന്യായവുമില്ല. എന്നാൽ പ്രവാചകനെ പിന്തുടരേണ്ടത് ഈ അനിവാര്യതയുടെ താൽപര്യപ്രകാരമാണെന്ന് മനസ്സാക്കി യുള്ള ജമാഅത്തുകാരാരും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവില്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നത്. കേഴണം, വസ്ത്രം, വാഹനം, ആയുധം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ മുഴുക്കെ ദീനിന്റെ പരിധിക്ക് പൂർത്തമല്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ദീൻ ഇടപെടാത്ത ഒരു മേഖലയും ഉണ്ടെന്ന് ഇസ്ലാമിനെ പറ്റി മൗലിക ധാരണയുള്ള ഏവർക്കും അറിയാം.

ഒരാൾക്ക് ഏത് തരം ധാന്യവും പഴവും പച്ചക്കറിയും കഴിക്കാൻ ഇസ്ലാമികമായി സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സന്യാഹാരങ്ങളിൽ ഏത് തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് ദീൻ ഇടപെടാത്ത ഒരു ജീവിതമേഖലയാണെന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ ഇസ്ലാമിന്റെ സാർവ്വത്രികതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവനായി അയാളെ ചിത്രീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? സന്യാഹാരങ്ങളും അനുവദനീയമായ മാംസാഹാരങ്ങളും ഏത് തരത്തിൽ പാകം ചെയ്യാനും, പാകം ചെയ്യാതെ കേഴിക്കാനുമൊക്കെ ഇസ്ലാം മനഃപൂർവ്വ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ആഹാരം പച്ചയായോ വേവിച്ചോ വേവിച്ചാണെങ്കിൽ ഏതെന്ന് വിധത്തിൽ എങ്ങനെ കഴിക്കണമെന്ന് ദീൻ ഇടപെടാത്ത ഒരു ജീവിത മേഖലയാണെന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ അയാൾ ഇസ്ലാമിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ അംഗീകരിക്കാത്തവനാണെന്ന് കുററപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടോ?

വിലക്കു കൽപിക്കപ്പെട്ട ചില ഇനങ്ങൾ ഒഴികെയുള്ള ഏതുതരം വസ്ത്രങ്ങളും വേഷങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ മുസ്ലിം സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്.

വിലക്കപ്പെട്ടതല്ലാത്ത വസ്ത്രങ്ങളുടെയും വേഷങ്ങളുടെയും മേഖല വളരെ വിപുലമാണ്. അതിൽ നിന്ന് ഏത് തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ദീൻ ഇടപെടുന്നില്ലെന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ അത് ഭൗതികവാദമായി മുദ്രകുത്തപ്പെടേണ്ടതുണ്ടോ?

ഏത് തരം വാഹനവും ആവശ്യാനുസൃതവും സൗകര്യാനുസൃതവും തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ഒരു മുസ്ലിമിന് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരാൾ ഏത് വാഹനത്തിൽ യാത്രചെയ്യണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്ലാം ഇടപെടുന്നില്ലെന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ അത് ഇസ്ലാമിന്റെ സമഗ്രതയെ നിഷേധിക്കലായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടോ?

റസൂലും സഹാബികളും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആയുധങ്ങൾക്കൊന്നും ഒരു ആധുനിക യുദ്ധത്തിൽ ഒരു പങ്കും വഹിക്കാനാവില്ലെന്ന് പറയുന്നവനെ ഇസ്ലാമിന്റെ കാലിക പ്രസക്തിയെ നിഷേധിക്കുന്നവനായി തരം താഴ്ത്തേണ്ടതുണ്ടോ? ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹു ഇരുമ്പ് ഇറക്കി യെന്നാണല്ലോ വിശുദ്ധ്വർത്തൻ വ്യാജഭാഷ്യം ചമച്ചുകൊണ്ട് കെ. സി. സമർത്ഥിച്ചത്. കെ. സി. പ്രവാചകത്വത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയ ഇരുമ്പിനെ മറികടന്നുകൊണ്ട് പരമാണുവിന്റെ നശീകരണശക്തി യുദ്ധത്തെയും സമാധാനത്തെയും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്ത് കെ. സി. യുടെ തല തലതിരിഞ്ഞ ഇജ്തിഹാദിന് ഒട്ടും കാലികപ്രസക്തിയില്ലെന്ന് ഈ ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ അത് ഇസ്ലാമിനെ അപകടപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രസ്താവനയായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടോ?

കെ. പി. എന്തു പറഞ്ഞു?

ഈ ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ ജീവിതത്തിന്റെ അനേകം മേഖലകളിൽ ഇസ്ലാം മനഃപൂർവ്വ തിരുമാനാധികാരം നൽകുന്നുണ്ട് എന്ന സത്യം കെ. പി. തുറന്നു പറഞ്ഞത് കെ. സി. യെ പ്രകോപിപ്പിച്ചത്രെയെന്നോ? അൽപ ജ്ഞാനം അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളമാരോപിക്കുന്നവനുമായിട്ടാണു കെ. സി. ഭംഗുത്തരേണ അദ്ദേഹത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്? (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പേ 144)

ഇത്രയും ഗുരുതരമായ ആരോപണം ഒരു ഇസ്ലാമിക സംഘടനയുടെ അമീർ ഉന്നയിച്ച നിലക്ക് നമുക്ക് ഈ വിഷയകമായി കെ. പി. എഴുതിയ വരികൾ പൂർണ്ണമായി തന്നെ പരിശോധിക്കാം.

“മത നിയമമല്ലാത്ത മററു നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ ഈ പങ്കുചേർക്കൽ (ശീർക്ക്) ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനുള്ള ചികിത്സാനിയമങ്ങൾ

അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻ നിർമ്മിതനല്ല. ആ നിയമം പാലിച്ചാൽ മരിക്കുന്നതുപോലെ ആരോഗ്യവാനായിരിക്കാം. കാര്യങ്ങൾ നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചാൽ നല്ല വിളവു ലഭിക്കും. അച്ചടക്കത്തോടെ വിജ്ഞാനം കരസ്ഥമാക്കണമെങ്കിൽ വിദ്യാലയ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കണം. ഈ നിയമങ്ങളൊന്നും പാലിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് പരലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല. ഈ നിയമങ്ങൾ തെറ്റാണെന്ന് തോന്നുമ്പോൾ തിരുത്താവുന്നതാണ്. ഗൃഹനാഥൻ നിർദ്വേഷമുള്ള ഗാർഹിത്യ നിയമങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഭൗതികനിയമങ്ങളും തന്നെ പാലിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സമാധാനം, ഇഷ്ടമുള്ള കൃഷിയും, അന്താരാഷ്ട്ര നിയമങ്ങളും വ്യത്യസ്തമല്ല. ഇതെല്ലാം നിത്യജീവിതത്തിൽ നാം കണ്ടും കേട്ടും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ. ഇത്തരം നിയമങ്ങൾക്കൊന്നും ദൈവികമായി യാതൊരു പവിത്രതയും കൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ തന്നെ അനുഭവപ്പെടുന്നു. അനുഭവത്തിൽ അബദ്ധങ്ങൾ കണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ തിരുത്താവുന്നതും മാറ്റി നിർദ്വേഷമുള്ളതാണ്. ശാശ്വത മോ മനുഷ്യൻ മാറ്റാൻ പറ്റാത്തതോ അല്ല. ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന നിയമ നിർമ്മാതാവ് റബ്ബറുടെ വെളിച്ചം, ആ നിയമം അനുസരിക്കുന്നവൻ മുഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് ചെയ്യാവുന്നതും അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതും മാകുന്നു. മതനിയമനിർമ്മാണം അങ്ങനെയല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പരിശുദ്ധ ബുദ്ധന്റെയും നബി വചനങ്ങളിലും മത നിയമ നിർമ്മാണത്തിലുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണെന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഗാർഹിത്യമോ, വൈദ്യ സംബന്ധമോ, വിദ്യാഭ്യാസപരമോ മറ്റു നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും റസൂലിൽ നിന്നും വന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങളും നിയമങ്ങളും മതത്തിൽ പെട്ടത് തന്നെയാണ്. അതിന് മതപരമായ പവിത്രതയുമുണ്ട്. (അത്) മാറ്റാവാനും തിരുത്തുവാനും ആർക്കും അധികാരമില്ല. അത്തരം നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഭൗതിക മായും ഫലങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിലുപരി പാരത്രികമാണ് അതിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം. മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും പാരത്രിക പ്രതിഫലമാണ് അന്തിമമായി നാമാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അത് തന്നെയാണ് അല്ലാഹുവും നബി(സ)യും നമ്മോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. 'വുസു' കൊണ്ട് ശുചിത്വം, നോമ്പ് കൊണ്ട് ആരോഗ്യ സംരക്ഷണം, ഹജ്ജു കൊണ്ട് ലോക പരിചയവും പരസ്പരബന്ധവും, കൊന്നവനെ കൊല്ലുന്നതുകൊണ്ട് ഭൗതിക സമാധാനവും ലഭ്യമാകുന്നുവെന്നത് തീർച്ച തന്നെ. പക്ഷെ, നാമതെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കുന്നത് ഭൗതിക ഗുണം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടല്ല. ആത്യന്തികലക്ഷ്യം

അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പാരത്രിക സൗഭാഗ്യവുമത്രെ. അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ഭൗതികഗുണങ്ങൾ പ്രധാനമല്ല. മറിച്ച് ഭൗതിക നിയമങ്ങളിൽ ഭൗതിക നേട്ടമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ചിന്തയുമില്ല. ('ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും 56-58)

ഈ ഉദ്ധരണിയുടെ ഉള്ളടക്കം ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം. ഒന്ന്, മതത്തിന് വിശുദ്ധമല്ലാത്ത ലൗകിക നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ നിയമ നിർമ്മാതാവോ, ആ നിയമം അനുസരിക്കുന്നവനോ മുഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കില്ല. രണ്ട്, എല്ലാ ജീവിത രംഗങ്ങളിലേക്കും അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും സാന്നിധ്യം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ അലംഘ്യമായ മതനിയമങ്ങളാണ്. ആ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം പരലോക മോക്ഷമാണ്. മൂന്ന്, രാഷ്ട്രീയ രംഗമടക്കം ഏതു ജീവിത മേഖലയിലേക്കും മതനിയമങ്ങൾക്ക് വിശുദ്ധമാകാത്ത വിധത്തിൽ ഭൗതികാഭിവൃദ്ധി പരിഗണിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾ കേവലം ലൗകികനിയമങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അത്തരം നിയമങ്ങൾക്ക് ഈ ലോകത്ത് മാത്രമേ പ്രസക്തിയുള്ളൂ. അവയ്ക്ക് ദൈവികമായ യാതൊരു പവിത്രതയുമില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമ നിർമ്മാണാധികാരത്തിനെതിരല്ല. നാല്, മത നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുന്നവർക്ക് ഭൗതികമായ പല ഗുണങ്ങളും ലഭിക്കുമെന്ന കാര്യം സംശയാതീതമാണ്. പക്ഷെ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസിയുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായിരിക്കാൻ പാടില്ല.

കെ. സി. യുടെ വിമർശനം

മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച കെ. പി. യുടെ ഖണ്ഡികകളിൽ ആദ്യത്തേത് മാത്രം എടുത്ത് ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് കെ. സി. നടത്തുന്ന വിമർശനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം താഴെ ചേർക്കാം:

'വായനക്കാരിൽ കടുത്ത തെറ്റിദ്ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നവയായിപ്പോയി മൗലവിയുടെ ഈ പ്രസ്താവന. പദാർത്ഥ (ഭൗതിക) ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ നിയമങ്ങളിൽ നിന്ന് വിദ്യാലയത്തിലെ അച്ചടക്ക വ്യവസ്ഥകളിലൂടെ രാഷ്ട്രീയവും രാഷ്ട്രാന്തരീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് കയറി നിന്നുകൊണ്ട് മൗലവി പറയുകയാണ്, 'ഇത്തരം നിയമങ്ങൾക്കൊന്നും ദൈവികമായി യാതൊരു പവിത്രതയും കൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല' എന്ന്. ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ പോലെ അതെന്നാണ് രാഷ്ട്രീയവും രാഷ്ട്രാന്തരീയവുമായ നിയമങ്ങളും, മതത്തിന് അപരമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല എന്നല്ല ഒരു സാധാരണക്കാരനിൽ ഇത് ഉളവാക്കുന്ന ധാരണ? രാഷ്ട്രീയ രാഷ്ട്രാന്തരീയ പ്രശ്നങ്ങളെ എത്ര ലാഘവത്തോടുകൂടിയാണ് ഇവിടെ കൈകാര്യം ചെയ്തത്? പിന്നെ മൗലവി തന്നെ പറയുന്നു: 'ഇതെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് ചെയ്യാവുന്നതും അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതും മാകുന്നു.'

എന്ന്. അല്ലാഹു അനുവദിച്ചത് എന്ന് ശീലത്തിനു പറഞ്ഞു പോയതോ? ബോധപൂർവ്വമാണെങ്കിൽ എന്താണുദ്ദേശ്യം? അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിത്തന്നത് എന്നോ? എങ്കിൽ അത് മതത്തിന്റെ വരുതിയിൽ പെടില്ലേ? ഹറാം, കറാഹത്ത്, വാജിബ്, സുന്നത്ത്, ഹലാൽ ഇവ ദീനീ നിയമങ്ങളുടെ സാങ്കേതിക പദങ്ങളല്ലേ? ഇനി രാഷ്ട്രീയ-രാഷ്ട്രാന്തരീയ മേഖലകളിൽ എന്തു നിരന്തരവും നിർമ്മിതമാർ അല്ലാഹു മനുഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നുവേണ്ടി ഇദ്ദേഹിച്ചത്? എങ്കിൽ തെറ്റു പറിയിരിക്കുന്നു. (ഇബ്ദാത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം 141 - 142)

എന്താണ് കെ. പി. സുഷിപ്പിച്ച തെറ്റിദ്ധാരണ? ജീവിതത്തിന്റെ ഭൗതിക മേഖലകളിലൊന്നും ഇസ്ലാമിന്റെ വിധിവിധികളിലൊന്ന് കെ. പി. എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെന്ന് മാത്രമല്ല; ദൈനംദിന ജീവിതകാര്യങ്ങളിലെല്ലാം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും റസൂലിൽ നിന്നും വന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ടെന്നും അവ അലംഘ്യമായ മതനിയമങ്ങളാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നാണ് കെ. പി. എഴുതിയിട്ടുള്ളത് (പേജ് 58). എന്നാലും കെ. പി. അൽപ്പജ്ഞാനം ദുർവ്യാഖ്യാതാവുമാണെന്ന് വരുത്തുന്നതിലാണല്ലോ രാഷ്ട്രീയമതത്തിന്റെ സമഗ്രത പിന്നെ പവിത്രതയെപററി കെ. പി. പറഞ്ഞതാണ് കെ. സി. കടുത്ത അപരാധമായി കാണുന്നത്. 'ഇത്തരം നിയമങ്ങൾ' എന്ന് കെ. പി. പറഞ്ഞത് ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമല്ലാത്തവിധം അധികൃതർ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ലൗകിക ചട്ടങ്ങളെ പറിയാണ്. അത്തരം നിയമങ്ങൾക്ക് ദിവ്യമെന്ന നിലയിൽ അപ്രമാദിത്വം കൽപ്പിക്കണമെന്നാണോ കെ. സി. യുടെ ആവശ്യം? ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സാരമികളായി ചമയുന്നവർ തങ്ങളുടെ അരുളപ്പാടുകൾക്ക് ദൈവികമായ പവിത്രത കൽപ്പിക്കപ്പെടണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുക സാഭാവികമാണ്. പക്ഷെ, പൗരോഹിത്യത്തിനെതിരിൽ സമരം പ്രഖ്യാപിച്ച ഇസ്ലാമിന്റെ പേരിൽ അതു വെച്ചു കെട്ടാൻ സലഫികൾ അനുവദിക്കുകയില്ല.

'ഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിലെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ പോലെത്തന്നെയാണ് രാഷ്ട്രീയവും രാഷ്ട്രാന്തരീയവുമായ നിയമങ്ങളും, മതത്തിന് അവയുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല, എന്നല്ലേ ഒരു സാധാരണക്കാരനിൽ ഇത് ഉളവാക്കുന്ന ധാരണ?' എന്ന കെ. സി. യുടെ ചോദ്യം തികച്ചും ദുരുപദിഷ്ടമാണ്. 'ദൈനംദിന ജീവിത കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം മതനിയമങ്ങളുണ്ട്' എന്ന കെ. പി. യുടെ പ്രസ്താവന മറച്ചു വെച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഭൗതികവാദിയായി ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് ഈ വരികളുടെ ഗുദ്ദോദ്ദേശ്യം. 'ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ പോലെ' എന്ന വാക്ക് എന്തിനുവേണ്ടി എഴുതിയതാണ്? ഗവേഷണങ്ങളും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുമൊക്കെ മതത്തിന്റെ പരിധിക്ക് പുറത്താണെന്ന് കെ. സി. കരുതുന്നുവെന്നാണോ ഇതിന്റെ സൂചന? ദുനിയാവ് മുഴുവൻ ദീനാണെങ്കിൽ ശാസ്ത്രരംഗം ദീനാക്കിമാറാതെ ദീനിനെ സന്യർണ്ണമാക്കാൻ കഴിയുമോ? ശാസ്ത്രരംഗവും രാഷ്ട്രീയരംഗവും തമ്മിൽ ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടു മുഖങ്ങൾ എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് മൗലികമായ അന്തരമെന്താണുള്ളത്?

ജീവിതത്തിന്റെ നിഖിലമേഖലകളും ഇസ്ലാമികവൽകരിക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ കെ. സി. യുടെ പാർട്ടി, ഇസ്ലാമിൽ ഉള്ള രാഷ്ട്രീയത്തെയും ഇസ്ലാമിൽ ആരോപിച്ചുണ്ടാക്കിയ രാഷ്ട്രീയ ശീർക്കിനെയും പററി ഡസൻ കണക്കിന് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, സക്കാത്തിനെപ്പറ്റിയോ, ഇസ്ലാമിന്റെ സാമ്പത്തിക, നിരന്തരപ്പെറ്റിറിയോ, മാർഗ്ഗം, വ്യാവസായിക തൊഴിൽ മേഖലകളിലേക്കുള്ള ഇസ്ലാമിക, നിയമങ്ങളെപറ്റിയോ സമഗ്രമായ ചുട്ടികൾ വളരെ യൊന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. ആ മേഖലകളിലെ ബോധവൽക്കരണത്തിനു കാര്യമായ ഊന്നലൊന്നും നൽകിക്കാണുന്നില്ല. മൊത്തത്തിലുള്ള പരാമർശങ്ങളോ, അവലോകനങ്ങളോ നടന്നിട്ടില്ലെന്നല്ല ഇവിടെ വാദിക്കുന്നത്. പ്രത്യേക, രാഷ്ട്രീയത്തിനു നൽകിയതിന്റെ പത്തിലൊന്നു പ്രാധാന്യം പോലും മററു ജീവിതമേഖലകൾക്ക് നൽകിയിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമാണ്. ഈ നിലപാട് തീർത്തും തെറ്റാണ്. വിശുദ്ധബുർആനും തിരു സുന്നത്തും നൽകുന്ന മാർഗ്ഗദർശനം ഒട്ടും കൂട്ടാതെയും കുറക്കാതെയും ജനങ്ങൾക്കെത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ് ശരിയായ ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനരീതി. അതാണ് സലഫികൾ പിന്തുടരുന്നത്. അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ തെളിയിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഇസ്ലാമിക ജീവിത ദർശനത്തിന്റെ ഒരംശം പോലും സലഫികൾ മറച്ചുവെച്ചിട്ടില്ല. മറച്ചുവെക്കുകയുമില്ല. ഏതെങ്കിലും പണ്ഡിതന്റെ വിക്ഷണത്തിനു പ്രചാരണം നൽകുന്നതിനു പകരം വിശുദ്ധ ബുർആന്റെ അവികലമായ വിവരണം ജനങ്ങൾക്ക് ലഭ്യമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് സലഫികൾ ഊന്നൽ നൽകുന്നതു തന്നെ ജനങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബിൽനിന്നു നേരിട്ട് ദീൻ പഠിക്കട്ടെ എന്നു കരുതിയാണ്.

എന്താണ് ഹലാൽ?

തുടർന്നു കെ. സി. ചോദിക്കുന്നു:
 "അല്ലാഹു അനുവദിച്ചത് എന്ന് ശീലത്തിനു പറഞ്ഞുപോയതോ അതോ ബോധപൂർവ്വം തന്നെ പറഞ്ഞതോ? ബോധപൂർവ്വമാണെങ്കിൽ എന്താണ് ഉദ്ദേശ്യം? അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിത്തന്നത് എന്നോ? എങ്കിൽ അത് മതത്തിന്റെ വരുതിയിൽ പെടില്ലേ?"

ദീനും ദുനിയാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ തലങ്ങളെ പററി മാത്രമല്ല, ഇസ്ലാമിലെ 'ഹലാൽ' എന്ന സംജ്ഞയെ പററി പോലും കെ. സി. ക്കു വ്യക്തമായ ധാരണയില്ലെന്നു വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതത്രെ ഈ വരികൾ. റസൂലി(സ)ന്റെ സൈനികവും യുദ്ധതന്ത്രപരവും മററുമായ പല തീരുമാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും സഹാബികൾ അവിടുത്തോടു തന്നെ വിശദീകരണം തേടിയിരുന്നു; അല്ലാഹു വിങ്കൽ നിന്നു ലഭിച്ച - അലംഘ്യമായ - ദീനി നിർദ്ദേശമാണോ, അതോ, താങ്കൾക്കു ശരിയെന്നു തോന്നിയ ഒരു ലൗകിക തീരുമാനം മാത്രമാണോ അതെന്ന്. ദീനി നിർദ്ദേശമല്ലാത്തതിനെപററി, അതു തന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായം മാത്രമാണെന്ന് അവിടുന്നു വ്യക്തമാക്കുകയും, സഹാബികളിൽ ചിലരുടെ വിദഗ്ദ്ധാ

ഭിപ്രായങ്ങൾ മാനിച്ച് നബി(സ) സ്വന്തം തീരുമാനങ്ങൾ മാറുകയും ചെയ്തതായി ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണാം: നബി(സ)യുടെ വ്യക്തിപരമായ വീക്ഷണം ദീനമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവിടുന്ന് തന്നെ ഇതിനെതിരായ വീക്ഷണം സ്വീകരിച്ചത്. ഇവിടെ സഹാബികൾക്ക് വളരെ കൃത്യമായ ധാരണയാണ് ദീനിയും ദുനിയായിനെയും പറ്റി ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഖബ്രിതമായ വിധി (റസ്സ) വന്നിട്ടില്ലാത്ത ഏത് ദുനിയായ കാര്യത്തിലും അതിന്റെ ലൗകികമായ ഗുണദോഷങ്ങൾ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഇസ്ലാം മനുഷ്യർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നുണ്ട് എന്ന വസ്തുത അവർ സംശയാതീതമായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഹറാമാണെന്നു ഖബ്രിതമായി വിധിക്കപ്പെട്ട ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം ഹലാൽ എന്നതാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന തത്വം.

وَاحِلٌ لَكُمْ مَا وَّرَاءَ ذَٰلِكُمْ - نِسَاء ٢٤

“അതിനപ്പുറമുള്ളതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” (വി.ഖു. 4: 24)

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ - اَعْرَاف ٣٣

“പറയുക: എന്റെ രക്ഷിതാവ് മൂലാൽ നിരോധിച്ചിട്ടുള്ളത്.” (വി.ഖു. 7: 33) എന്നീ വാക്യങ്ങൾ ഈ സത്യം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. ഓരോ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും അത് അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിയതായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് നാം അന്വേഷിച്ചു നടക്കേണ്ടതില്ല. ഇസ്ലാം നിരോധിച്ച കാര്യങ്ങൾ വർജ്ജിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ഏതൊരു വ്യക്തിയും അതിനപ്പുറമുള്ള ഏത് ദുന്യാകാര്യത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യമായ തീരുമാനാവകാശമുള്ളവനാണ്. മുസ്ലിം നിദാനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന البراءة الاصلية ‘അൽബറാ അത്തുൽ അസ്ലിയ്യ’ (മൗലികമായ നിയമവിമുക്തി) എന്ന സാങ്കേതിക സംജ്ഞ എന്തെന്നിനെ കുറിക്കുന്നുവോ അതാണ് ഇസ്ലാമിലെ ‘ഹലാൽ’. ഹലാൽ സ്വന്തം നിലക്ക് ഇസ്ലാമിലെ ഒരു നിയമ വിധിയല്ല. ഹറാം എന്ന നിയമവിധിയുടെ അഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാങ്കേതിക ശബ്ദം മാത്രമാണത്.

കെ. സി. തുടരുന്നു

‘ഇനി രാഷ്ട്രീയ-രാഷ്ട്രാന്തരീയ മേഖലകളിൽ എന്തു നിയമവും നിർമ്മിക്കാൻ അല്ലാഹു മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നാണോ ഉദ്ദേശിച്ചത്? എങ്കിൽ തെറ്റുപററിയിരിക്കുന്നു.’

ഒന്നുകിൽ കെ. പി. എഴുതിയത് കെ. സി. ക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അജ്ഞത നടിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏത് രംഗങ്ങളിലും അധർമ്മികതയ്ക്കും അനീതിക്കുമെതിരെ മതത്തിന്റെ വിലക്കുകളുണ്ട്. ആ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്ക് മോക്ഷം കരഗതമാക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗ നിർ

ദേശങ്ങളുമുണ്ട്. ഈ കാര്യം കെ. പി. തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതു ജീവിത രംഗത്തും അല്ലാഹു വിശാലമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയ മേഖലകളുമുണ്ട്. അവിടേക്ക് വേണ്ട നിയമങ്ങൾ അഥവാ ഭൗതിക (ലൗകിക) നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ മനുഷ്യന് അവകാശമുണ്ടെന്നു മാത്രമാണ് കെ. പി. എഴുതിയത്.

ഔദ്ധത്യത്തിന്റെ ഉച്ചിയിൽ

ഇനി സർവ്വജ്ഞ പീഠത്തിൽ കയറി നിന്നുകൊണ്ട് കെ. സി. നടത്തുന്ന ഗിരിപ്രഭാഷണം കേൾക്കുക:

“ഭൂമിയിൽ ഒരു ഇടുങ്ങിയ മൂലയിൽ വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രം സംസാരിക്കുന്ന മലയാള ഭാഷയിൽ കേവലം അൽപ്പജ്ഞനായ ഒരാൾ എഴുതിവിടുന്ന വരികൾ പോലും പൊതുരംഗത്ത് ഇസ്ലാമിന് അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ പ്രയോജനപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന സത്യം നാം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഇസ്ലാമിനെ നാം അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിയെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നും അതിൽ സംഭവിക്കുന്ന വ്യക്തതകൾ അന്തിമമായി അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിലാണ് ആരോപിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ കള്ളമാരോപിക്കുന്നവനെക്കാൾ വലിയ അക്രമി മററാരുമില്ലല്ലോ” (സമഗ്രപഠനം - 144)

ഇടുങ്ങിയ മൂലയിലെ ഭാഷയിൽ എഴുതിയാൽ ആശയങ്ങളും ഇടുങ്ങിപ്പോകുമോ? അവനവന്റെ അറിവിന്റെ പരിമിതിയെപറ്റി ബോധമുള്ളവരാണ് യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനികൾ. മറുതള്ളവരെ അൽപ്പജ്ഞരായി തരം താഴ്ത്തുന്നത് പട്ടുവങ്കന്മാർക്കേ ഭൂഷണമാകൂ. അല്ലാഹു പറയാത്ത വല്ല കാര്യവും കെ. പി. അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കെ. സി. അതു തെളിയിക്കണം. തെളിവു കൂടാതെ ദുസ്സാഹസികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ‘ഇഫ്ക്’, ‘ബുഹ്താൻ’ (അപവാദം) എന്നീ ഇനങ്ങളിലാണ് ഉൾപ്പെടുക.

എന്നാൽ കെ. സി. അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളം പറഞ്ഞത് ഞാൻ തുറന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ നാം ഇരുന്നും ഇറക്കി” എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണ് കെ. സി. എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. പട്ടു തമ്പുരാൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ കെ. സി. യുടെ വരികളുടെ താൽപ്പര്യപ്രകാരമുള്ള ഏറ്റവും വലിയ അക്രമി ആരാണെന്നു വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

സർവ്വാർപ്പണവും അടിമത്തവും ഒരു വാറോലയും

ഒരാൾ മുസ്‌ലിമാനെന്നുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് പീഡിതൻ പൂർണ്ണമായി അല്ലാഹുവിന് സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹുവിനും റസൂലിനും അടിമത്തവും വിശ്വസിക്കുന്ന മുസ്‌ലിമാനും ഒരിക്കലും സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലുള്ളവർ കലവറയിലാതെ അംഗീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധമാകാത്തവർ അല്ലാഹുവിൽ മുസ്‌ലിമാനായി പരിഗണിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്ന കാര്യവും അവിതർക്കിതമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാവരും ഇസ്‌ലാമിന് നിർവിവാദം അംഗീകരിക്കുന്ന നിർവചനം അപൂർണ്ണമാണെന്ന് വരുത്താൻ വൈകാരികതകളും, തങ്ങളുടെ സ്വന്തമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ ഇസ്‌ലാം പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് കരുതുകയും ചെയ്യുന്ന ചിലരുണ്ട്. മനുഷ്യരുടെ മാധ്യസ്ഥനിർദ്ദേശങ്ങൾ-ഒട്ടും മതവിരുദ്ധമല്ലെങ്കിൽ പോലും- സ്വീകരിക്കുന്നത് 'താഹിദുൽ ഹാകിമിയ്യ'ത്തിന് (വിധി കർത്താവ് അല്ലാഹു മാത്രം എന്ന ആശയത്തിന്) വിരുദ്ധമാണെന്ന് വാദിച്ച ഖവാരിജുകളും പാപം ചെയ്യുന്നവനെപ്പറ്റി മുസ്‌ലിം എന്നു പറയാൻ പാടില്ലെന്ന് വാദിച്ച മുഅ്തസിലുകളും, ദൈവികേതര ഭരണകൂടങ്ങളുടെ നിയമങ്ങൾ - അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലുള്ളവയായി ഏറ്റെടുത്ത നിയമങ്ങളാണെങ്കിൽ പോലും - അനുസരിക്കുന്നവർ മുശ്ശരിക്കളാണെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്ന ജമാഅത്തുകാരെക്കൊണ്ട് ഈ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമിക ഭരണകൂടങ്ങൾ ലോകത്ത് നിലവിലില്ലാത്ത ഇക്കാലത്ത് നിലവിലുള്ള 'താഗൂത്തി' ഭരണകൂടങ്ങൾക്കെതിരിൽ പ്രത്യക്ഷസമരം പ്രഖ്യാപിക്കാത്ത ഏതൊരാളും ജമാഅത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം മുശ്ശരിക്കാകാമിറോ മുന്നാഫിഭോ ആയിരിക്കും. ('ചീഫ് താഗൂത്തി'നും 'സെൻട്രൽ താഗൂത്തി'നും മൊക്കെ ഊഷ്മളമായ സ്വീകരണം നൽകിയാലും ശിർക്കിന്റെയും കുഫ്റിന്റെയും നിഹാബിന്റെയും കറപ്ചറളാതെ തങ്ങളുടെ 'ഇസ്‌ലാമിക വ്യക്തിത്വ'ങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനുള്ള അസാധാരണസിദ്ധി ലഭിച്ചവർ ഈ ഭൂമുഖത്ത് വളരെ ദുർലഭമാണല്ലോ)

പക്ഷെ, ഈ കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞ് സാധാരണക്കാരെ അലോസരപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന് തുറന്നു പറയുന്നവരെ തീവ്രവാദികളായി ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് സാധാരണക്കാരുടെ അനുഭാവം നേടാൻ പോലും തങ്ങൾ അസാധാരണമാം വിധം മിടിക്കുന്മാരാണെന്ന് 'രാഷ്ട്രീയമതക്കാർ' ഇതിനകം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സർവ്വാർപ്പണം എന്നാൽ എന്ത്?

ഒരു കാലത്ത് 'രാഷ്ട്രീയമത'ത്തിന്റെ കണ്ണിൽ ജനാധിപത്യപരമായ വോട്ടവകാശം ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് 'അർപ്പിക്കുന്നത്' (ഇസ്‌ലാമിന് അഥവാ ദൈവത്തിനുള്ള സർവ്വാർപ്പണത്തിന്) വിരുദ്ധമായിരുന്നു. ഇന്ന് ജാതിമത ക്രമീകരണമെന്നു കൊള്ളാവുന്ന 'താഗൂത്തി'കൾക്ക് വോട്ട് 'സമർപ്പിക്കാനാണ്' രാഷ്ട്രീയമതത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക നിർദ്ദേശം. തന്റെ സേവനം സർക്കാരിന് സമർപ്പിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ദൈവേതരർക്ക് സമർപ്പിക്കുക വഴി മുശ്ശിക്കായിപ്പോയി എന്നായിരുന്നു രാഷ്ട്രീയമതം ആദ്യകാലത്ത് പ്രബോധനം ചെയ്തിരുന്നത്. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ മൗദുദി സാഹിബിനുവേണ്ടി സർക്കാരുദ്യോഗം വലിച്ചെറിഞ്ഞവരിൽ പലരും ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. കൂഞ്ചികസ്ഥാനത്തിലുണ്ടാകാൻ സർക്കാരിന് സേവനം അർപ്പിക്കുന്നത് മാത്രമേ ശിർക്കാവുകയുള്ളൂവെന്ന ഒരു ഭേദഗതിയാണ് പിൻക്കാലത്ത് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ 'ഉപ്പി'ക്കൊണ്ട് 'താഗൂത്തി'നെ തുരങ്കം വെക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണോ അതല്ല; ആത്മാർത്ഥതയോടെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട് 'താഗൂത്തി'ന് സൽകീർത്തി ലഭിക്കാൻ ഇടവരുത്തുകയാണോ വേണ്ടതെന്ന പ്രശ്നം ഇപ്പോഴും 'രാഷ്ട്രീയമത'ത്തിന്റെ ഗവേഷണശാലയിൽ അപരിഹാര്യമായി കിടക്കുകയാണ്.

ഒരു അമുസ്‌ലിമിന്റെ കൃഷിയിടത്തിലോ പണിശാലയിലോ എട്ടു മണിക്കൂർ വീതം ജോലി ചെയ്യാനുള്ള തൊഴിലാളി ജീവിതത്തിന്റെ അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ശം തന്റെ തൊഴിലുടമക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് എന്തൊന്ന് സമർപ്പിക്കുന്നവനും മുശ്ശിക്കാണെങ്കിൽ ഈ തൊഴിലാളിയുടെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? 'ജീവിതം മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന്' എന്ന വാക്കിന് കെ. സി. യും പാർട്ടിയും നൽകുന്ന 'സമഗ്രവും വിപുല'വുമായ വിശദീകരണപ്രകാരം ഇന്ന് ദുന്യാവിൽ ശിർക്ക് ചെയ്യാത്ത പല്ല മനുഷ്യനുമുണ്ടാകുമോ? ഭൂമിയിൽ മുഴുവൻ ജമാഅത്തിന് ആധിപത്യവും ഉടമസ്ഥതയും കൈവന്നതിനു ശേഷമേ ഒരാൾക്ക് ശിർക്കിൽ നിന്ന് മുക്തനായിക്കൊണ്ട് തൊഴിലെടുക്കാനും ഉദ്യോഗം വഹിക്കാനും കഴിയുകയുള്ളൂവെന്ന് വന്നാൽ?

സലഫി വീക്ഷണം

അല്ലാഹുവെ മാത്രം ആരാധ്യനായി അംഗീകരിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലുള്ളവർക്ക് വിധേയമായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി മുസ്‌ലിമാണെന്നും, അല്ലാഹുവിന് പൂർണ്ണമായി കീഴ്പ്പെടുകയെന്നതിന്റെ അർത്ഥം അവന്റെ വിധിയിലുള്ളവരെ സന്ദേഹമോ നിഷേധമോ കൂടാതെ സ്വീകരിക്കുക എന്നാണെന്നുമാണ് സലഫികൾ കരുതുന്നത്.

അല്ലാഹുവും റസൂലും നിർബന്ധമായി കൽപിച്ചതോ--പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതോ, നിഷിദ്ധമെന്ന നിലയ്ക്ക് നിരോധിച്ചതോ നിരൂത്സാഹപ്പെടുത്തിയതോ അല്ലാത്ത ധാരാളം കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ഈ കാര്യത്തിൽ ജമാഅത്തുകാർക്കും തർക്കമുണ്ടാവില്ലെന്നാണ് കരുതുന്നത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളുടെ കൽപന സ്വീകരിക്കുന്നതും, സേവനങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നതുമൊന്നും അല്ലാഹുവിനുള്ള സർവ്വാര്പ്പണത്തിന് വിരുദ്ധമാവില്ലെന്നാണ് വിശുദ്ധവുർആനിൽ നിന്നും തിരുസുന്നത്തിൽ നിന്നും സലഫികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ബഹുദൈവവിശ്വാസികളായ മാതാപിതാക്കളുടെ ലൗകികവിഷയങ്ങളിലുള്ള കൽപനകൾ അനുസരിക്കുകയും അവർക്ക് സേവനങ്ങൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച വുർആനിക നിർദ്ദേശത്തെപ്പറ്റി (വി.ഖു. 31: 15) മുസ് ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മുസാനബി (അ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യാപിതാവിന് എട്ടു വർഷത്തെ സേവനം അർപ്പിക്കാമെന്ന് കരാർ ചെയ്ത കാര്യവും വിശുദ്ധവുർആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. (28: 27, 28)

അടിമവൃത്തി ശിർക്കോ?

തന്റെ അദ്ധ്വാനം തന്റെ യജമാന്റെ സമർപ്പിക്കുന്ന ഒരു അടിമ, ആ അടിമ വൃത്തി വഴി 'മുൾരിക്ക്' ആയിത്തീരുമെന്നാണ് കെ. സി. യുടെയും പാർട്ടിക്കാരുടെയും പുസ്തകങ്ങളൊക്കെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

'അടിമ, അവനെ അല്ലാഹുവിനുമാത്രം, ധനാർക്കുമല്ല, പൂർണ്ണമായും അർപ്പിക്കുക. അല്ലാഹുവിനും മറ്റുള്ളവർക്കും കൂടി അർപ്പിക്കുന്നവൻ മുൾരിക്കാകുന്നു.' എന്ന ഉദ്ധരണി ഒരു വിശദീകരണവും കൂടാതെ എടുത്തുചേർക്കുമ്പോൾ (ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം പേ: 149) കെ. സി. വായനക്കാരെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് അറേബ്യയിൽ വ്യാപാരികളായ അടിമകളും അവിശ്വാസികളായ അടിമകളുമുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വാസികളായ അടിമകൾ ഇസ്ലാം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടതിനുശേഷവും തങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനം മുൻയജമാനന്മാർക്ക് തന്നെ അർപ്പിച്ചിരുന്നു. ലൗകികമായ ഈ അടിമവൃത്തി ഉപേക്ഷിച്ചാലേ അല്ലാഹുവിനുള്ള സർവ്വാര്പ്പണം സാധ്യമാകൂ എന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ അവരോട് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യജമാനനോടുള്ള ലൗകികമായ ബാധ്യതയും അല്ലാഹുവോടുള്ള മതപരമായ ബാധ്യതയും ഒന്നിച്ചു നിറവേറിയിരുന്ന സത്യവിശ്വാസികളായ അടിമകളെ നബി (സ) പ്രശംസിച്ചതായി പല റിപ്പോർട്ടുകളും കാണാം.

അല്ലാഹുവിനും ദേവീദേവന്മാർക്കും കൂടി അടിമപ്പെട്ടുകഴിയുന്ന അടിമകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ മുൾരിക്കുകളായത് മനുഷ്യരായ യജമാനന്മാർക്ക് ലൗ

കിരമായ അടിമവൃത്തി അർപ്പിച്ചത് കൊണ്ടല്ല. അവീദേവന്മാർക്ക് അഭയനികരമായ അടിമത്തം അർപ്പിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു. (ഇതു പറയുമ്പോൾ, മനുഷ്യരെ അടിമകളാക്കുന്നതും അവരുടെ അദ്ധ്വാനം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതും ഇസ്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് വായനക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയില്ലെന്ന് കരുതുന്നു. എങ്ങനെയോ അടിമയായിത്തീർന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ യജമാനനോട് ആത്മാർത്ഥത കാണിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനുള്ള സർവ്വാര്പ്പണത്തിന് വിരുദ്ധമല്ലെന്നും അത് ശിർക്കാവുകയില്ലെന്നും മാത്രമാണ് ഇവിടെ ഊന്നിപ്പറയുന്നത്.)

അടിമത്തവും അടിമവൃത്തിയും

അബ്ദു (അടിമ) എന്ന പദം അറബിഭാഷയിൽ അലൗകികമായ ദാസ്യം സ്വീകരിച്ചവനും ലൗകികമായ ദാസ്യവേല ചെയ്യുന്നവനും ഒരു പോലെ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതാണ്. മഹാത്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള 'ഉബുദിയ്യത്ത്' എന്ന പദം ആരാധനാഭാവത്തോടെയുള്ള അലൗകികാടിമത്തത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. ലൗകികമായ അടിമവൃത്തിയെ അല്ല. ലൗകികമായ അടിമത്തത്തിന് അറബിയിൽ 'രിബ്ബ്' എന്ന പദമാണ് പ്രയോഗിക്കുക. 'അബ്ദുശ്ശംസ്' (സുരദാസൻ) എന്ന പേര് ആരാധനാഭാവമുള്ള അലൗകികാടിമത്തത്തെ കുറിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരുടെയെങ്കിലും അടിമത്തം ഈ അർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ ബഹുദൈവാരാധകനാണെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. എന്നാൽ 'അബ്ദു ഉമയ്യു' (ഉമയ്യയുടെ അടിമ) എന്ന വാക്ക് ലൗകികമായ അടിമത്തത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. ഉമയ്യു എന്ന മനുഷ്യൻ ലൗകികമായി അടിമപ്പെട്ടവൻ എന്ന് അർത്ഥം. പ്രസ്തുത അടിമ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികളെ അതിലംഘിക്കാത്തവിധം ഉമയ്യു എന്ന യജമാനന് സേവനമർപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനുള്ള സർവ്വാര്പ്പണത്തിന് എതിരാകുന്ന പ്രശ്നമില്ല. സയ്യിദ് മൗദുദിക്ക് മുസ് ഈ കാര്യത്തിൽ ആർക്കും ഒരു വസ്വാസ്യം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. രാഷ്ട്രീയ വശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഇബാദത്തിനെ ഭൗതികവൽക്കരിച്ച സയ്യിദ് മൗദുദിക്കോ ശിഷ്യന്മാർക്കോ ഈ 'വസ്വാസിയ്ക്ക്' നിന്ന് മോചനം നേടാൻ കഴിയുകയുമില്ല. ഗൈബി (അഭൗതിക സത്യങ്ങളിൽ) ലൂള വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ് ഇസ്ലാമിലെ 'ഇബാദത്ത്'. അതിനെ സൈനിക പരിശീലനമായും രാഷ്ട്രീയവിജയത്തിനുള്ള ഉപാധിയായും കാണാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ അഭൗതികമായ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി വീക്ഷിക്കുന്നവർക്കേ ഇബാദത്തെത്തന്നും ശിർക്കെത്തന്നും മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ.

ഇബാദത്തിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾ

യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ആരാധനാഭാവമുള്ള ഒരാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളെ ധിക്കരിക്കുകയില്ല. അവന് കീഴ്പ്പെടാതെ അഹങ്കാരം നടിക്കുകയില്ല. മനസ്സാധാരണയായ അവനോട് വിധേയത്വം കാണിക്കും. ശരിയായ കീഴ്പ്പണക്ക

ത്തിലൂടെയാണ് ആരാധനാഭാവം പ്രകടമാകുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഏതെങ്കിലും കൽപന ലംഘിക്കുന്നതിൽ തകരാറില്ലെന്ന് ഒരാൾ കരുതുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ആരാധനാഭാവം അഥവാ താഴ്മയുടെയും വിധേയതയുടെയും പാരമ്യം ഇല്ലെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം - ഇതൊക്കെ അവിതർക്കിത സത്യങ്ങളാണ്. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കുകൾക്ക് വിരുദ്ധമാകാത്ത വിധത്തിൽ ഒരാൾ തന്റെ തൊഴിലുടമക്ക് അധ്വാനമർപ്പിക്കുന്നതോ, മേലുദ്യോഗസ്ഥനോട് അച്ചടക്കം പാലിക്കുന്നതോ, ഭരണാധികാരിയുടെ മതവിരുദ്ധമല്ലാത്ത ചട്ടങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതോ തൗഹീദിന് നിരക്കാത്തതാണ് സ്മാപിക്കാൻ വേണ്ടി 'വജ്ജഹർത്തു' ഓരോന്നും അമീർ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനനെ വികലമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

വഴി തെറ്റിക്കുന്നവരെക്കെ ദൈവങ്ങളോ?

കെ. സി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തെ നാല്പത് പുറങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ളത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിക്കുന്ന വസ്തുക്കളും വസ്തുതകളുമൊക്കെ ഇലാഹുകളാണെന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കാൻ ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രേരണ നൽകുന്ന ശക്തിയാണ് പിശാച്. അക്കാരണത്താൽ ബഹുദൈവാരാധന ചെയ്യുന്ന ഏതൊരാളെയും പിശാചിന്റെ ആരാധകൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാമെന്ന് മുസ്ലിം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, അത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിലല്ല, ആലങ്കാരികാർത്ഥത്തിലാണ്. അതിന് വിശുദ്ധവൃത്തത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ രണ്ടു തെളിവുകൾ അവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിക്കുന്ന എല്ലാവരും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽതന്നെ ഇലാഹുകളാണെന്ന് സ്മാപിക്കാനാണ് കെ. സി. ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇത് യാതൊരു തെളിവിന്റെയും പിൻബലമില്ലാത്ത ഒരു വിതണ്ഡ വാദമാണ്. വിശുദ്ധവൃത്തങ്ങൾ 3:3 ൽ "നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളോ നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളോ ദൈവസ്തമനത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങളെ തെറ്റിച്ചുകളയാതിരിക്കട്ടെ" എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദൈവസ്തമന ഇബാദത്താണല്ലോ. സാമ്പത്തികമോ കുടുംബ പരമോ ആയ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ ഒരാൾക്ക് ഒരു ഇബാദത്ത് യാഥോചിതം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ വീഴ്ച വരാതിടയായാൽ അയാൾ സമ്പത്തിനെയോ കുടുംബത്തെയോ ഇലാഹാക്കിയെന്ന് പറയാമോ? നിങ്ങൾ ധനത്തെയോ കുടുംബത്തെയോ ദൈവമാക്കരുതെന്ന് വിശുദ്ധവൃത്തങ്ങൾ ആഹ്വാനം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, മറ്റെല്ലാ പെണ്ണോ മുമ്പിൽ കണ്ട് കൊണ്ട് ഹിജ്റ പോകുന്നവനെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ച റസൂൽ(സ) അതു ശിർക്കാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാത്തതുകൊണ്ടും കെ. സി. വാദിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന 'ഇലാഹാക്കലും ശിർക്കും സലഫികൾക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇബാദത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളോട് ഉദാരനയം

സ്വീകരിക്കണമെന്നല്ല ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു മഹാപാപത്തിൽ നിന്ന് ആളുകളെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പാപത്തിന്റെ ഗൗരവം പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മതി. അതിന് കുറെകൂടി ഗൗരവം കൂട്ടാൻ വേണ്ടി അത് സാക്ഷാൽ ശിർക്ക് തന്നെയാണ് എന്ന് സ്മാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് തീവ്രവാദമാണ്. മതവിശ്വാസത്തെയാ മത നിയമങ്ങളെയോ നിഷേധിക്കുന്നവനെ മുശ്ശിക്കാക്കാൻ വേണ്ടി അവനെ അതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാരണങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ച് ഒരോന്നിനും ഇലാഹെന്ന് പേരിടേണ്ട ഒരാവശ്യവുമില്ല. അവിശ്വാസം കൊണ്ട് തന്നെ അവൻ ഇസ്ലാമിന് പുറത്തായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മതനിഷേധി നിഷേധമെന്ന മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനാണ്, നിഷേധിയായ ഇച്ഛയെ പൂജിക്കുന്നവനാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് വാക്കുകൾ പെരുപ്പിച്ചിട്ട് എന്ത് പൂണ്യം കിട്ടാനാണ്?

ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കാൻ കള്ളഹദീസ്

ഇബാദത്തിൽ നിന്ന് അതോതികതയെന്ന ആശയം ഒഴിവാക്കി ദീനനെ രാഷ്ട്രീയ വൽക്കരിക്കാൻ വേണ്ടി കെ. സി. കാര്യമായി കെട്ടി എഴുന്നള്ളിക്കുന്നത് 'ദേഹേച്ഛ'യെന്ന 'ദൈവ'ത്തെയാണ്. (ദേഹേച്ഛയെന്ന ദൈവത്തെപ്പറ്റി മുസ്ലിം വേണ്ടത്ര വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.) 'സമഗ്രപഠന'ത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ദേഹേച്ഛയെ 'ആകാശത്തണലിനു കീഴിലുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ദൈവ'മായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു ഹദീസ് കൂടി കെ. സി. ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇമാം സുയൂതിയും, ഇമാം ശൗക്കാനിയും മറ്റും വാദോല്പാദിസുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാര്യമായി എണ്ണിപ്പറഞ്ഞ ഈ ഹദീസിന്റെ റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ പരമ്പര എത്ര ഗംഭീരമാണെന്നോ? പരമ്പരയിൽ ആറു പേർ അയോഗ്യർ, രണ്ടുപേർ പെരും കള്ളന്മാരും. പെരും കള്ളം സ്മാപിക്കാൻ ഇത്തരം തെളിവുകൾ തന്നെയല്ലേ വേണ്ടത്?

പതിനാല്

മുഖവുരയിലെ മറിമായങ്ങൾ

തന്റെ ഗ്രന്ഥം വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ജനങ്ങളെ മുൻവിധികളുടെ തടവിലിടുവാനും, തൗഹീദിന്റെ അപഗ്രഥനം അത്യന്തം സങ്കീർണ്ണമാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാനുമാണ് മുഖവുരയിൽ കെ. സി. ശ്രമിക്കുന്നത്.

തന്നിരിക്കുന്നത് ആ മുഖവുരയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശകലനം ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളെ സമ്പൂർണ്ണമായി അപഗ്രഥിച്ചതിനു ശേഷം നടത്തുകയായിരിക്കും കൂടുതൽ നല്ലതെന്ന് ഈ ലേഖകന് തോന്നി. ഇപ്പോൾ വസ്തുതകൾ നീങ്ങുകയും, അഴിയാക്കുരുക്കുകളെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയൊക്കെ അഴിയുകയും, ഇബാദത്ത് ചർച്ചയിലെ മൗലിക പ്രശ്നങ്ങൾ സുഗ്രാഹ്യമാകുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞ സാഹചര്യത്തിൽ ദുരുദ്ദേശപൂർണ്ണമായ ആ മുഖവുരയ്ക്കു അപഗ്രഥനവിധേയമാക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നു.

അസ്തിത്വ പ്രശ്നം

അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വവും ഗുണങ്ങളും, സൃഷ്ടികളുടെ അസ്തിത്വവും ഗുണങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇസ്‌ലാമിന്റെ ബാലപാഠങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. മദ്രസാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുപോലും ആ കാര്യത്തിൽ വലിയ ആശയക്കുഴപ്പത്തിനൊന്നും വകയില്ല. എന്നാൽ കെ. സി. അവിടം മുതൽ തന്നെ വസ്തുതകളോട് തുടങ്ങുകയാണ്.

“അല്ലാഹു ഉള്ളവനാണ്. ഞാനും ഉള്ളവനാണ്. അല്ലാഹുവിന് അസ്തിത്വമുണ്ട്. എനിക്കുമുണ്ട് അസ്തിത്വം. അപ്പോൾ അസ്തിത്വത്തിൽ ഞാനും അല്ലാഹുവും സമന്വയം പരയുമോ? രണ്ടുസ്തിത്വത്തിന്റെയും താൽപര്യം ഒന്നുതന്നെയാണോ?” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം - ആമുഖം)

ഇബാദത്തിനെ പറ്റിയുള്ള സമഗ്രപഠനം കെ. സി. ആരംഭിക്കുന്നത് ഈ വരികളിലൂടെയാണ്. ഇതെന്തിന് എഴുതിയതാണ്? ‘ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും പാടില്ല, ‘മൗലൂദ്’ എന്ന് അവനൊഴികെ ആരെയും വിശേഷിപ്പിച്ചുകൂടാ എന്നത് അവിതർക്കിതമായ ഇസ്‌ലാമികതയാണ്. എന്നാൽ ‘ഉബ്ദുൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും ഇല്ല. ഉള്ളവൻ എന്ന് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും വിശേഷിപ്പിച്ചുകൂടാ’ എന്ന് അദ്വൈത (വഹ്ദത്തുൽ വുജൂദ്) വാദികളല്ലാത്ത, ആരും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. അപ്പോൾ കെ. സി. മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തെ അദ്വൈതത്തിലേക്ക് നയിക്കാനാണോ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? ‘ലാ മൗജൂദ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന് അബ്റാഹ്ം പൊളിച്ച് ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന റാത്തിബ് വട്ടങ്ങളിലേക്ക് ആളെ കൂട്ടാനാണോ, അതല്ല റാത്തിബ് വട്ടത്തിലുള്ളവരെയും കൂടി പാർട്ടിയിലേക്ക് കൂട്ടാനാണോ ഇതെഴുതിയതെന്ന് വ്യക്തമല്ല.

‘അല്ലാഹുവിനും അസ്തിത്വമുണ്ട്. പുണ്യാത്മാക്കൾക്കും അസ്തിത്വമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവോടും പ്രാർത്ഥിക്കാം. പുണ്യാത്മാക്കളോടും പ്രാർത്ഥിക്കാം’ എന്ന് ‘വൽമുദറുബ്ബിറാത്തി’ ഓതി വയച്ച് പറയുന്നവർക്ക് ന്യായമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയാണോ അതല്ല, ‘അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ഒന്നിനും അസ്തിത്വമില്ല, എല്ലാം

അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ‘മദ്ഹർ’ ആണ്. അതിനാൽ കാണുന്നതിനോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിക്കാം’ എന്ന ‘പൊരുൾ’ കണ്ടെത്തിയവരെ പാർട്ടിയിലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണോ ഈ ‘അസ്തിത്വപ്രശ്നം’ അവതരിപ്പിച്ചതെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു.

സലഫികൾക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരിക്കലും ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടായിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വം കേവലവും സ്വതന്ത്രവുമാണെന്നും അല്ലാഹു ഒഴികെയുള്ളതിനെല്ലാം അവനാണ് അസ്തിത്വം നൽകിയതെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന സലഫികൾക്ക് ദൈവാസ്തിത്വത്തിന്റെ അതുല്യത സംബന്ധിച്ച് ഒരു സംശയവും അവശേഷിക്കുന്നില്ല. ഏകം, അതുല്യം എന്നീ പദങ്ങൾ മാത്രമല്ല ‘ജ്ഞാനി, ശക്തൻ, കേൾക്കുന്നവൻ തുടങ്ങിയ പദങ്ങളൊക്കെ ദൈവവിശ്വാസികൾ പ്രയോഗിക്കുന്നത് ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും അവയുടെ അർത്ഥത്തിനു വരുന്ന വികാസ സങ്കോചങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. ഒരു വ്യക്തിയെ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഏകാധിപതിയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ ദൈവവിശ്വാസികൾക്ക് വിഷമമൊന്നും തോന്നാറില്ല. കാരണം അവിടെ ഏകം എന്നപദത്തിന് കേവലവും പരമവുമായ അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏകനായ പരിപാലകൻ എന്നു പറയുമ്പോൾ ഏകം എന്ന പദം അതിന് കൈവരാവുന്ന അർത്ഥവ്യാപ്തിയുടെ പാരമ്യത്തിലേത്തുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയെ അതുല്യ പ്രതിഭാശാലി എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതുല്യം എന്ന പദത്തിന് പരിമിതവും ആപേക്ഷികവുമായ അർത്ഥം മാത്രമേ കൽപിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അതുല്യനായ പ്രതിഭാശാലിയെന്ന് അല്ലാഹുവെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതുല്യം എന്ന പദം അതിന്റെ അർത്ഥത്തിന്റെ പാരമ്യത്തെ കുറിക്കുന്നു.

കാര്യം അങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഏകൻ എന്നോ അതുല്യൻ എന്നോ താനല്ലാത്ത ആരെയും വിശേഷിപ്പിക്കരുതെന്ന് അല്ലാഹു അനുശാസിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെ ന്യായവാദങ്ങൾക്കൊന്നും പ്രസക്തിയില്ല. പക്ഷെ, അല്ലാഹു അങ്ങനെ അനുശാസിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവതുല്യനായി ‘ആരെയും ഗണിക്കരുതെന്നു വിശുദ്ധവുരത്തുൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ.

പ്രാർത്ഥനയുടെ കാര്യം തികച്ചും വ്യത്യസ്തം

എന്നാൽ ആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും തനിക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കും പാടില്ലെന്ന് അർത്ഥശങ്കയില്ലാത്തവിധം വിശുദ്ധവുരത്തുൻ അനുശാസിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ദുആ എന്ന പദധാതുവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങളും ഇബാദത്ത് എന്ന പദധാതുവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങളും പര്യായപദങ്ങൾ പോലെ പരസ്പരം മാറിപ്രയോഗിച്ചുവരാനുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ വിശുദ്ധവുരത്തുനിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്’ എന്ന നബിവാചനം ഇതിന് ഉപോദ്ബലകമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അതുകൊണ്ടാണ് അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കരുതെന്നും അല്ലാഹു വല്ലാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കരുതെന്നും പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതിന് സലഫികൾ മുൻഗണന നൽകുന്നത്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ അനുസരിക്കരുതെന്നോ, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് അടിമവേല ചെയ്യരുതെന്നോ ഖണ്ഡിതമായി അർത്ഥം വരുന്ന ആയത്തോ ഹദീസോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങനെ പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതിനും സലഫികൾക്ക് തടസ്സമൊന്നുമില്ല. പക്ഷെ, സലഫികൾക്ക് അങ്ങനെയുള്ള ഒരു തെളിവും ഇതുവരെ ആരും കാണിച്ചുതന്നിട്ടില്ല. പകരം സലഫികളെ തീവ്രവാദികളായി ചിത്രീകരിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള അടവുകൾ തേടുകയാണ് കെ. സി. ചെയ്യുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരികൾ നോക്കൂ :

“ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് സഹായം ചോദിക്കുന്നു. മറുതള്ളവരോടും ചോദിക്കുന്നു. പലരും എന്തോടും സഹായം ചോദിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ സഹായം ചോദിക്കാവൂ എന്നു പറയുന്നത് തെറ്റല്ലേ?”

(ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം - മുഖവുര)

സഹായം ചോദിക്കലും സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കലും രണ്ടു കാര്യമാണ്. സലഫികൾ ഊന്നിപ്പറയുന്ന കാര്യം ‘പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവോട് മാത്രം’ എന്ന് താണ്. അതിനാൽ സലഫികളെ കൊച്ചാക്കാമെന്ന് കെ. സി. ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മുകളിൽ ചേർത്ത ഖണ്ഡിക താഴെ ചേർക്കും വിധം മാറ്റണം:

‘ഞാൻ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു’ മറുതള്ളവരോടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു(?) പലരും എന്തോടും പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ട് (?) അപ്പോൾ അല്ലാഹുവോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാവൂ എന്ന് പറയുന്നത് തെറ്റല്ലേ?”

എങ്ങനെയാണ് മാലവീ ! അല്ലാഹുവോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാവൂ എന്ന് അല്ലാഹു ആവശ്യപ്പെട്ടത് തെറ്റാണെന്ന് കരുതുന്ന ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തി’ലേക്ക് ആളെ കൂട്ടാനാണോ അതല്ല, ആ ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തി’നെ രാഷ്ട്രീയമതത്തിൽ മാർഗ്ഗം കൂട്ടാനാണോ ഇതെഴുതിയതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തും’, ‘സുന്നത്തില്ലാത്ത’ ജമാഅത്തുമൊക്കെ തങ്ങളെ തീവ്രവാദികളായി ചിത്രീകരിക്കുമെന്ന് കരുതി പടച്ചവൻ പറഞ്ഞത് പൂഴ്ത്തി വെക്കാൻ സലഫികൾക്ക് കഴിയില്ല. ‘ഞാൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും, അവനോട് ആരെയും ഞാൻ പങ്കുചേർക്കുകയില്ലെന്നും പറയുക’ (വി. ഖു. 72:20) എന്ന് അല്ലാഹു കൽപിച്ച കാര്യം ലോകത്തെ അറിയിക്കുന്നത് ഒരപരാധമാണെങ്കിൽ അപവാദവും തേജോവധവും ഭയന്ന് സലഫികൾക്ക് ആ ‘മഹാപരാധം’ വർജ്ജിക്കാനാവില്ല. കെ. സി. തുടരുന്നു:

‘ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയാണ്. അല്ലാഹു എന്റെ യജമാനനും. അവനല്ലാതെ എനിക്ക് മറെറാരു യജമാനനുമില്ല. എനിക്ക് ഒരടിമയുണ്ട്. ഞാനവന്റെ യജമാനനാണ്. ഞാനല്ലാതെ അവനു മറു യജമാനനുമില്ല. ഇവിടെ അടിമ, യജമാനൻ എന്നീ പദങ്ങൾ ഒരേ അർത്ഥത്തിലാണോ?’ (ഇ. സ. പഠനം - ആമുഖം)

ലൗകികമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള അടിമവേല അല്ലാഹുവിന് ആവശ്യമില്ലെന്നും, അലൗകികമായ ദാസ്യം അഥവാ ആരാധനയാണ് ജിന്നുകളിൽനിന്നും മനുഷ്യരിൽ നിന്നും അല്ലാഹു ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (51: 56, 57) വക്തിരിവുള്ള മനുഷ്യർക്കൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഭാഷയിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അടിമ, അടിമത്തം എന്നീ പദങ്ങൾ കൊണ്ട് കളിക്കുന്നവർക്കും ഈ കാര്യം അറിയാം. പക്ഷെ, തൗഹീദ് ആർക്കും തിരിയാതാക്കിയിട്ട് ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടാനുള്ളതു കൊണ്ട് അവർ അജ്ഞത നടിക്കുന്നുവെന്ന് മാത്രം. കെ. സി. തുടരുന്നു:

“ഞാനെന്റെ മാതാപിതാക്കളെ ഏറ്റവുമധികം വിനയത്തോടെ ആദരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെയും വിനയപൂർവ്വ ആദരിക്കുന്നു. രണ്ടു വിനയാദരങ്ങളും ഒരുപോലെയാണോ” (ഇ. സ. പഠനം - ആമുഖം)

ആദരവും ആരാധനയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് അതേ തികത എന്ന ഒരേയൊരു ഘടകമാണ്. അതേ തിക ശക്തിക്ക് മുമ്പിലുള്ള കീഴ്വണക്കം ആരാധനയാണ്. ഒരു വ്യക്തിയോടോ ശക്തിയോടോ ഭൗതികകാരണങ്ങളാൽ കീഴ്വണക്കം കാണിക്കുന്നത് ആരാധനയാവുകയില്ല. പരമമായ കീഴ്വണക്കം എന്ന് ഇബാദത്തിന് അർത്ഥം നൽകിയ ഇമാമുകളും ഈ അലൗകികത തന്നെയാണ് പരിഗണിച്ചതെന്ന് ഞാൻ മുമ്പ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രാജാവിനെയും മന്ത്രിയെയും ബഹുമാനിക്കുന്നവരെ മുൾരിക്കാക്കാൻ വേണ്ടി ഇബാദത്തിലെ അലൗകികതയെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ‘നിരുപാധി’കവും ‘പരമവു’ മായ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ പൊങ്ങിപ്പറന്നതും പരമത്തിന്റെ ‘പരമകാഷ്ഠ’ പിടികിട്ടാതെ പോയതും.

കെ. സി. തുടരുന്നു:

‘ഞാൻ മാതാപിതാക്കളെയും മാർഗ്ഗദർശികളെയും അധികാരികളെയും അനുസരിക്കുന്നു. റസൂലിനെ അനുസരിക്കുന്നു, അല്ലാഹുവിനെയും അനുസരിക്കുന്നു. ഈ അനുസരണങ്ങളുടെയെല്ലാം താൽപര്യം ഒന്നാണോ?’ (ഇ. സ. പഠനം - ആമുഖം)

സംഗതി വളരെ ലളിതമാണ്. ആരാധനാഭാവത്തോടുകൂടിയുള്ള എല്ലാ അനുസരണവും ഇബാദത്താണ്. ആരാധനാഭാവമില്ലാത്ത അനുസരണം ഇബാദത്താ വുകയുമില്ല. അനുസരണമല്ല നിർണായകം; അനുസരണത്തിനുള്ള പ്രേരകം അലൗകികമായ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വണക്കം അഥവാ ആരാധന ആണോ അല്ലേ എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് അത് ഇബാദത്താകുന്നതും ആകാതിരിക്കുന്നതും.

കെ. സി. തുടരുന്നു:

“സഹായാർത്ഥമനുപ്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ പാടുമുള്ള പെന്ന് പറയുമ്പോൾ മററുള്ളവരോട് സഹായമർത്ഥമെന്നത് ശിർക്കാവുന്നില്ലല്ലോ എന്ന് പറയാവതല്ലെങ്കിൽ അനുസരണം അപ്ലാഹുവിന് മാത്രമേ പാടുമുള്ള എന്ന് പറയുമ്പോൾ മററുള്ളവരെ അനുസരിക്കുന്നത് ശിർക്കാകുന്നില്ലല്ലോ എന്നും പറയാവതല്ല.” (ഇ. സ. പഠനം - ആമുഖം)

അപ്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന് പറഞ്ഞ പടച്ചവനെ തോൽപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഇബ്ലീസ് ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യമാണ് ‘അപ്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടുള്ള എല്ലാ സഹായാർത്ഥനയും ശിർക്കാണോ’ എന്നത്. ആ ചോദ്യത്തിന്റെ വക്കാലത്താണ് ഇവിടെ കെ. സി. ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്ന് പറയേണ്ടി വന്നതിൽ ഖേദമുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനയും അനുസരണവും ഒരു പോലെയാണെന്നാണോ കെ. സി. ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്? എങ്കിൽ ഗുരുതരമായ തെറ്റുപറ്റിയിരിക്കുന്നു. കാരണം പ്രാർത്ഥന അപ്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരോടും പാടില്ലെന്ന് വിശുദ്ധവുർആൻ വിലക്കിയതാണ്. അനുസരണം അങ്ങനെയല്ല. അപ്ലാഹുവല്ലാത്ത പലരെയും അനുസരിക്കാൻ വിശുദ്ധവുർആൻ കൽപിക്കുന്നുണ്ട്. പലരെയും അനുസരിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നുമുണ്ട്. സത്യനിഷേധത്തിലും ബഹുദൈവാരാധനയിലും അധർമ്മികതയിലുമുള്ള അനുസരണം മാത്രമാണ് ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നത്. ഈ വസ്തുത ഇതിനകം വേണ്ടത്ര വിശദീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയും അനുസരണവും കൂടി കൂട്ടിക്കെട്ടി ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് ദുരുദ്ദേശപരമാണ്.

പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും എന്തിന് ഒഴിവാക്കി?

ആമുഖത്തിൽ സഹായാർത്ഥന, അടിമത്തം, വിനയം, ആദരവ്, അനുസരണം എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ഓരോ ഖണ്ഡിക ചമച്ച് ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിച്ച കെ. സി. ബോധപൂർവ്വം രണ്ട് പദങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. പ്രാർത്ഥന, ആരാധന എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം മാററിനിർത്തിയത്. തൊട്ടാൽ

പൊള്ളമെന്ന് കെ. സി. ക്ക് പേടിയുള്ള ആ രണ്ട് പദങ്ങളാണ് അപ്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടാത്തതെന്ന് സലഫികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്ലാഹു വല്ലാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും, അവരെ ആരാധിക്കുന്നതും ശിർക്കാണെന്ന് സലഫികൾ പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ, ഒരു വ്യക്തിയെയും സലഫികൾ ‘മുൾരിക്കേ’ എന്ന് വിളിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു സംഘത്തെയും ‘മുൾരിക്കേ’ എന്ന് സംബോധന ചെയ്യാറുമില്ല.

സംശയാതീത സത്യം

അപ്ലാഹുവെ ആദരിക്കുന്നവനും മുഹമ്മദ് നബി (സ) യെ ആദരിക്കുന്നവനും മുസ്ലിമാണ്. അപ്ലാഹുവെ അനുസരിക്കുന്നവനും മുഹമ്മദ് നബി (സ)യെ അനുസരിക്കുന്നവനും മുസ്ലിമാണ്. അപ്ലാഹുവിന് അടിമപ്പെടുന്നവൻ മുസ്ലിമാണ്. മുഹമ്മദ് നബി(സ) ക്ക് അടിമവേല ചെയ്തിരുന്ന സൈറും (റ) മുസ്ലിമാണ്. എന്നാൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ) യോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനോ അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുന്നവനോ മുസ്ലിമല്ല. ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന വചനത്തിൽ അപ്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും അപ്ലാഹുവിന് സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഇബാദത്ത് ആരാധന അഥവാ പ്രാർത്ഥനയാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് സംശയാതീതമായി തെളിയുന്നു. സത്യീദ് മുറുദീക് മുസ്ലിമുള്ള പ്രാമാണികരായ പണ്ഡിതന്മാർക്കൊന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

കെ. സി. തുടരുന്നു:

“ഒരു കാര്യം അപ്ലാഹുവിനോട് ചേർത്തു പറയുമ്പോഴുള്ള താൽപര്യം ഓരോ കാര്യം അപ്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് ചേർത്തു പറയുമ്പോഴുള്ള താൽപര്യത്തിൽ നിന്നും തികച്ചും ഭിന്നമായിരിക്കും എന്ന് ഓരോ വ്യക്തിയും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇത് വിസ്തരിപ്പുന്നത് മൂലം പല ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും ഉണ്ടായി നിൽക്കുന്നുണ്ട്.” (ഇ. സ. പഠനം - ആമുഖം)

അറേബ്യയിലെ വിശ്വഹാരാധകരാരും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരമാധികാരം വിശ്വഹങ്ങൾക്കെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരമാധികാരി അപ്ലാഹുവാണെന്ന് തന്നെയാണ് ഹബർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. വിശ്വഹങ്ങളെ ആരാധിക്കുമ്പോഴും അപ്ലാഹുവെ ആരാധിക്കുമ്പോഴും അവരുടെ ആരാധനാഭാവത്തിന്റെ അളവിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ അവരുടെ ‘തർബിയത്ത്’ സംബന്ധിച്ച റിപ്പോർട്ടുകളും മറ്റും തെളിയിക്കുന്നത്. എന്നിട്ടും ദൈവേതരരോട് - മിക്കപ്പോഴും കേവലം ശുപാർശക്കാരെന്ന നിലയിൽ മാത്രം - അവർക്കുണ്ടായി

രുന്ന ആരാധനാഭാവത്തെ ശിർക്കെന്നു തന്നെയാണ് വിശുദ്ധവുൾആൻ വിളിക്കുന്നത്. ആരാധനയുടെ താൽപര്യത്തിലുള്ള ഭിന്നതയൊന്നും ഇസ്‌ലാം പരിഗണിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. പ്രാർത്ഥനയുടെ കാര്യവും ഇതുപോലെതന്നെ. പരമാധിപതി എന്ന നിലയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയും ശുപാർശകൻ എന്ന നിലയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയും ഒരു പോലെ ശിർക്കാണ് അനേകം ആയത്തുകൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. മറിച്ച് ദൈവേതരരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശിർക്കാകാത്ത ചിലയിനങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് കെ. സി. ക്ക് വാദമുണ്ടെങ്കിൽ അത് തുറന്നു പറയുകയും അതിന് തെളിവ് ചൂണ്ടി കാണിക്കുകയും വേണം.

കെ. സി. തുടരുന്നു:

“ചിന്തിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ ഭിന്നഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. അത് ആത്മാർത്ഥവും സദുദ്ദേശപൂർവ്വവുമായ ചർച്ചകളിലൂടെ ദൂരീകരിക്കാനാണ് നാം ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അതിൽ വിജയിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഭിന്നതയുടെ വൃത്തം കഴിയുന്നത്ര പരിമിതപ്പെടുത്തി ലഘൂകരിക്കുവാനും ഭിന്നതയെ അതിന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി പരസ്പരം ശരിയായ ധാരണ സൃഷ്ടിക്കാനും യത്നിക്കേണ്ടതാണ്. ഭിന്നതയെ പർവ്വതീകരിച്ചു ചിത്രീകരിക്കുകയും വാസ്തവത്തിൽ ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത മേഖലകളിലേക്കുകൂടി അതിനെ വ്യാപിപ്പിക്കുകയും അതുവഴി തെറ്റിദ്ധാരണകൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചു ജനങ്ങളെ പരസ്പരം ശത്രുക്കളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ദുർഗ്ഗതിയുണ്ട് ചിലർക്ക്. ആപൽക്കരമായ ഈ ശീലം കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കുക തന്നെ വേണം, സമൂഹഭദ്രതയ്ക്കും അതത്യാവശ്യമാണ്.” (ഇ.സ. പഠനം - ആമുഖം)

ഇസ്‌ലാമിന് വിശുദ്ധമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം ആർ കൽപ്പിച്ചാലും അനുസരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നും, ആരാധനാസമന്വിതമല്ലാത്ത അനുസരണം ശിർക്കാവില്ലെന്നും പറഞ്ഞവരെയൊക്കെ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ദല്ലാളുകളും സിയോണിസ്റ്റ് ഏജൻറുകളുമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും സ്റ്ററഡീക്ടറുകളും മുഖേനയാണ് ‘റാഷ്ട്രീയമതം’ നാളിതുവരെ ആളെക്കൂട്ടാൻ ശ്രമിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളത്. മരിച്ചു പോയ മുജാഹിദ് നേതാക്കളെ മിതവാദികളായും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെയൊക്കെ തീവ്രവാദികളായും വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഔപചാരിക ലേഖനങ്ങൾ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും, കേരള നദീവത്തുൽ മുജാഹിദ് സെക്രട്ടറിയെ അങ്ങേയറ്റം തരംതാണ ശൈലിയിൽ അധികേഷപിക്കുന്ന പ്രസംഗ പരമ്പരകൾ തന്നെ ഒരു ശുറാമെമ്പർ നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടും സലഫികൾ തങ്ങളുടെ വീക്ഷണം അതിന്റെ സാക്ഷാത്സ്വഭാവത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ

കവിഞ്ഞൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ജമാഅത്ത്-മുജാഹിദ് വീക്ഷണവ്യത്യാസങ്ങളെ സ്റ്റററി തുറന്ന ചർച്ചക്ക് ഒരു സലഫിപണ്ഡിതൻ വേദിയൊരുക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം തെറ്റാ തെറ്റായുരോധമായി ചിത്രീകരിച്ചു ശത്രുജാപധം ചെയ്യാനാണ് കെ. സി. യുടെ പാർട്ടി ശ്രമിച്ചത്.”

താഹിദ് പ്രധാനമല്ലെന്നു കരുതുന്നവർക്ക് തദനുസൃതമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. എന്നുവെച്ച് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്നു തുറന്നുപറയുന്നവരെ ജനങ്ങളെ തമ്മിലടിപ്പിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗതികാരായി ചിത്രീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് ജമാഅത്തിലെ മിതവാദികൾ- അങ്ങനെയൊരു കൂട്ടരുണ്ടെങ്കിൽ - ചിന്തിക്കുമെന്ന് ഈ ലേഖകൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

സലഫികളുടെ ‘ആപൽക്കരമായ ദുശ്ശീലം’ കൊണ്ട് സമൂഹഭദ്രതയ്ക്ക് ഒരു കോട്ടവും തട്ടിയിട്ടില്ല. കാരണം സമൂഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ പുരോഗതിക്ക് വേണ്ടിയുള്ള യത്നങ്ങളിലോ വിദ്യാഭ്യാസ സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിലെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സംരംഭങ്ങളിലോ സഹകരിക്കാതെ സലഫികൾ ഒരിക്കലും വിരലടിച്ചു നിന്നിട്ടില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ മരിച്ചുപോയവരോ ആയ സമൂഹത്തിന്റെ സാരഥികളെ താറടിച്ചു കാണിക്കാൻ സലഫികൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുമില്ല. ശരീഅത്ത് പ്രശ്നം പോലുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സലഫികൾ സ്വീകരിച്ച നിലപാട് തീർത്തും രചനാത്മകമായിരുന്നുവെന്ന കാര്യം എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

നിയന്ത്രിക്കേണ്ടത് ആരെ?

ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി എന്ന കക്ഷിയെയോ, സയ്യിദ് മൗദുദി മുതൽ കെ. സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി വരെയുള്ള നേതാക്കളെയോ പേരെടുത്ത് പറഞ്ഞു വിമർശിക്കാതെയും, വീക്ഷണ വ്യത്യാസങ്ങൾ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നൂറു ശതമാനം മാനുഷമായ ശൈലിയിൽ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ടുമാണ് കേരള നദീവത്തുൽ മുജാഹിദ് ജനറൽ സെക്രട്ടറി കെ. പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി ‘ഇബാദത്തും ഇത്യാ അത്തും’ എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയത്. അതിൽ എവിടെയാണ് നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തി സമൂഹഭദ്രത ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതെന്ന് കെ. സി. പണ്ഡിതമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണം. എന്നാൽ കെ. സി. യുടെ ശൈലിയിൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേണ്ട പലതുമുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ ഇതിനകം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാൻ വേണ്ടി മററുള്ളവരെ ഗതികെട്ട കൂരങ്ങന്മാരായും, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ കളമാരോപിക്കുന്ന അൽപ്പജ്ഞന്മാരായും ചിത്രീകരിക്കുന്ന ആ രചനാശൈലി അൽപം നിയന്ത്രിക്കേണ്ടത് ഇസ്‌ലാമികകേന്ദ്രത്തിന് അനുപേക്ഷ്യം തന്നെയാണ്.

ഗുണകാംക്ഷയുടെ പ്രശ്നം

പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായൊരംശമാണ് ജനങ്ങൾ സാക്ഷാൽ ദൈവികമതമെന്ന നിലയിൽ വിശ്വസിച്ചു പോന്ന അബദ്ധങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് തിരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നത്. അത്യന്താപേക്ഷാജ്ഞാതമായ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമാണ് അവരോടുള്ള പരമമായ ഗുണകാംക്ഷയെന്ന് വിശുദ്ധബുർത്തനും തിരുസുന്നത്തും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. പക്ഷെ ഈ ഗുണകാംക്ഷയെ ഭിന്നിപ്പിക്കലായി ചിത്രീകരിക്കുകയായിരുന്നു പിശാചിന്റെ ഏറ്റവും വിജയകരമായ ഉപായം. 'പ്രബോധനത്തിന്റെ നയതന്ത്രം' ഈ ഉപായത്തിന്റെ വിജയത്തിന് വഴിയൊരുക്കിക്കൊടുത്ത് സലഫികൾക്ക് നിർബന്ധമുണ്ട്.

ഇബാദത്ത്: വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ്

ഇബാദത്തിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനിച്ച സയ്യിദ് മൗദുദി, മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ ഒട്ടേറെ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കി. കെ പി മുഹമ്മദ് മൗലവിയുടെ ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും എന്ന ഗ്രന്ഥം ഈ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളെ ദുരീകരിക്കുന്നതായിരുന്നു. ജ. ഇസ്ലാമി മുൻ അമീർ കെ സി അബ്ദുല്ല മൗലവിയുടെ ഇബാദത്ത് സമഗ്രപഠനം എന്ന കൃതി മൗദുദിയുടെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ആവർത്തിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഈ രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും താരതമ്യംചെയ്ത് രചിക്കപ്പെട്ട വിഖ്യാതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പാണിത്.

ഇബാദത്ത്: വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം

ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ്